

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนาทักษะการเขียน สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนโครงการขยายโอกาสทางการศึกษา ชุมชนวัฒนธรรมไทยทองคำ จังหวัดเพชรบุรี
ชื่อและนามสกุลผู้วิจัย	นายไพรัช แก้วเย็น
แขนงวิชา	หลักสูตรและการสอน
สาขาวิชา	ศึกษาศาสตร์
คณะอาจารย์ที่ปรึกษา	๑. รองศาสตราจารย์วรรณภา บัวเกิด ๒. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ทวี นาคบุตร ๓. รองศาสตราจารย์ ดร. สุมาลี สังข์ศรี
ปีการศึกษา	๒๕๓๘

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนากิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย ด้านทักษะการเขียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนขยายโอกาสชุมชนวัฒนธรรมไทยทองคำให้เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่น และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทักษะการเขียนก่อน และหลังการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ผู้วิจัยได้แบ่งทักษะการเขียนออกเป็น 9 ทักษะ ได้แก่ การเขียนบทความ การเขียนจดหมาย การเขียนบันทึกเชิงวิเคราะห์ การคัดลอกข้อความ การเรียบเรียงข้อความ การเขียนเพื่อเชิญชวน การเขียนเพื่อเล่าเรื่อง การเขียนย่อความ และการเขียนรายงานทางวิชาการ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดหนองปรัง อำเภอบางแพ จังหวัดเพชรบุรี จำนวน 34 คน ผู้วิจัยได้สร้างแผนการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ทั้งหมด 10 แผนกิจกรรม จากข้อมูลเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีของชาวไทยทองคำเป็นกิจกรรม เพื่อพัฒนาทักษะการเขียน และผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทักษะการเขียนภาษาไทย ซึ่งเป็นแบบทดสอบอัตนัยจำนวน 3 ข้อ และข้อสอบปรนัยแบบเลือกตอบจำนวน 40 ข้อ นำไปทดสอบนักเรียนก่อนการเข้าร่วมจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร แก่กลุ่มนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตร จากนั้นผู้วิจัยได้นำแผนการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร จำนวน 10 แผน ไปใช้จัดกิจกรรม โดยใช้เวลาจัดแผนละ 2 คาบ เมื่อจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรครบทั้ง 10 แผนแล้ว หลังจากนั้น นักเรียนจะได้รับการทดสอบวัดผล

สัมฤทธิ์ทักษะการเขียนภาษาไทยอีกครั้งหนึ่ง โดยใช้แบบทดสอบ ชุดเดียวกันต่อจากนั้นนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบทั้ง 2 ครั้ง มาเปรียบเทียบความแตกต่าง โดยหาค่าที (t - Test)

ผลการวิจัย พบว่า

คะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทักษะการเขียน ก่อนการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรกับหลังการจัดกิจกรรมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 ผลการวิเคราะห์นี้ชี้ให้เห็นว่านักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตร เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนแล้วจะมีความรู้และมีทักษะทางด้านการเขียนเพิ่มมากขึ้น และองค์ประกอบอีกประการหนึ่ง กิจกรรมเสริมหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมของผู้เรียนเป็นแรงจูงใจอีกด้วย

คำสำคัญ กิจกรรมเสริมหลักสูตร และทักษะการเขียน

Title : Organization of the Extra - Curricular Activities to Develop Writing Skills for Mathayom Suksa III Students in an Extended Educational Opportunity Project School of a Thai Song Dam Culture Community of Petchburi Province

By : Mr. Pairat Kaewyen

Degree : Master of Education

Major Field : Curriculum and Instruction

School of : Educational Studies

Thesis Advisors : 1. Associate Professor Wanna Buageard
2. Associate Professor Dr.Thawee Nakabutr
3. Associate Professor Dr.Sumalee Sungsri

Academic Year 1995

ABSTRACT

The purposes of this study are to develop the extra-curricular activities, to assist in teaching Thai writing skills for Mathayom Suksa III students in an extended educational opportunity project of a Thai Song Dam culture community, which are taught to be appropriate to the local conditions; and to compare the students' achievements before and after participating such activities. The researcher has classified the writing skills into 9 areas: article writing, letter writing, taking a note as a critique, copying, passage composing, writing for an invitation purpose, writing to tell a story, condensed writing and academic reporting.

The study sample are 34 Mathayom Suksa III students of Wat Nong Prong school, Kao Yoi district, Petchburi province. For the study, the researcher has developed 10 teaching plans of extra-curriculum activities-based on Thai Song Dam culture to which the students belong, as a means to develop the students' writing skills. The tool employed to determine the students' writing ability before and after

participating the activities achievement test-comprising subjective and 40 multiple-choice objective items. The researcher then undertook the experiment by using the teaching plans; and each covered teaching periods. Upon completing the teaching block, the students subsequently given the post test. The results of the pre and post tests then compared by Test.

The findings that the of the pre and post tests, as well as each individual's score, positively different. The difference is statistically significant at the level. The results indicate that after participating the extra-curricular activities, the students have acquired knowledge and skills in writing, and the activities which based thair culture may be accounted as motivative force

Key word extra curricular; writing skills

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์นี้สำเร็จได้ด้วยดี เนื่องจากผู้วิจัยได้รับความอนุเคราะห์จากหลายฝ่ายด้วยกัน คือ รศ.วรรณา บัวเกิด ผศ.ดร.ทวี นาคบุตร และ รศ.ดร.สุมาลี สังข์ศรี เป็นผู้ควบคุมการวิจัย ตลอดจนช่วยเหลือปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่อง ผศ.รจนา รักการ และ ผศ.วันทนา กลิ่นงาม เป็นผู้ให้คำปรึกษาด้านสถิติ อาจารย์วีระชัย คอนจอนหอ ได้ให้ความช่วยเหลือในด้านการวิเคราะห์ข้อสอบด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ผศ.हरรรษา ผลาทร เป็นผู้ให้คำปรึกษาด้านการทำแผนการจัดกิจกรรมและอาจารย์มนัส พึ่งมา อาจารย์โรงเรียนบ้านท่าแร่ อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี เป็นผู้ช่วยเหลือในด้านการเก็บรวบรวมข้อมูลนอกจากนี้ยังได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดี จากชาวไทยทรงดำในตำบลหนองปรัง อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี ในการจัดกิจกรรมวัฒนธรรมประเพณีของชาวไทยทรงดำทุกประเภท เพื่อเป็นสื่อในการเสริมทักษะในการเขียน

ท้ายสุดนี้ผู้วิจัยขอขอบคุณอาจารย์ภาวินทร์ ภูประภา อาจารย์ใหญ่โรงเรียน วัดหนองปรัง อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี และอาจารย์ดวงพร ยูนิพันธ์ อาจารย์ผู้สอน วิชาภาษาไทย โรงเรียน วัดหนองปรัง อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี ที่ได้ให้ความร่วมมือในการทดลองการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร เพื่อพัฒนาทักษะการเขียน ดังกล่าวข้างต้น

ไพรัช แก้วเย็น

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ค
กิตติกรรมประกาศ	จ
สารบัญ	ฉ
สารบัญตาราง	ช
บทที่ 1 บทนำ	
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	5
ขอบเขตการวิจัย	5
สมมติฐานของการวิจัย	6
นิยามศัพท์	
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	7
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	8
เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมเสริมหลักสูตร	8
เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะการเขียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3	29
เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับชุมชนชาวไทยทรงดำ	42
บทที่ 3 การดำเนินการวิจัย	50
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	50
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	50
ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ	51
ผลการจัดกิจกรรม	51
แบบทดสอบการวัดผลสัมฤทธิ์สำหรับการเขียน	52
แบบสอบถามสำหรับครู	53
การรวบรวมข้อมูล	53
การวิเคราะห์ข้อมูล	54
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	54
บทที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูล	56
สภาพพื้นฐานโดยทั่วไป	56
สภาพและปัญหาการจัดการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร	59

การพัฒนากิจกรรมเสริมหลักสูตรโดยใช้วัฒนธรรมในชุมชนไทยทรงดำ	61
การเปรียบเทียบการวัดผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียน	63
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	66
สรุปผลการวิจัย	66
อภิปรายผล	72
ข้อเสนอแนะ	74
บรรณานุกรม	77
ภาคผนวก	85
ก. รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ	86
ข. รายชื่อโรงเรียนตามโครงการขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษา จังหวัดเพชรบุรี	89
ค. จำนวนนักเรียนในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา จังหวัดเพชรบุรี	92
ง. สำเนาหนังสือขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม	94
จ. แบบสอบถามครูผู้สอนวิชาภาษาไทย	97
ฉ. ข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์แบบปรนัยและอัตนัย	102
ช. แผนการจัดกิจกรรม	105
ซ. สูตรที่ใช้สำหรับการทดลอง	137
ฅ. แบบประเมินการเขียน	138
ณ. ผลการเรียนรู้ของนักเรียน	140
ประวัติผู้วิจัย	141

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
แสดงสภาพทั่วไปเกี่ยวกับครู	58
2. แสดงประเภทของกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยที่โรงเรียนตามโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาจังหวัดเพชรบุรีจัด	59
3. แสดงความคิดเห็นของครูสอนภาษาไทยเกี่ยวกับเวลาที่เหมาะสมในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร	60
4. แสดงผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียนภาษาไทย	63
5. แสดงการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียนภาษาไทยก่อนและหลังการจัดกิจกรรม	65

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

แผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติ ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2535 - 2539) นับเป็นแผนที่ได้มีการกำหนดนโยบายไว้อย่างชัดเจนในการที่จะขยายโอกาสทางการศึกษาระดับมัธยมศึกษาดังที่ระบุไว้ในนโยบายที่ 4 และ 5 ของแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2535 - 2539) ว่า "เร่งปรับปรุงการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อให้เป็นการศึกษาขั้นพื้นฐาน และขยายการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อให้ผู้จบประถมศึกษาได้เข้าเรียนมากขึ้นและเร่งจัดการศึกษาให้มีลักษณะเป็นเครือข่ายของการเรียนรู้ที่มีความยืดหยุ่นหลากหลายในรูปแบบ และวิธีการให้สอดคล้องกับความต้องการของบุคคล ชุมชน และสังคม" (2535: 34-35)

สาเหตุที่รัฐมุ่งเน้นการขยายโอกาสทางการศึกษาระดับมัธยมศึกษาในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ฉบับที่ 7 นั้น เนื่องจากความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี ได้เข้ามามี บทบาทสำคัญในการเปลี่ยนแปลงทางสังคมเศรษฐกิจของประเทศอย่างรวดเร็ว ซึ่งผลกระทบต่อความเป็นอยู่ ค่านิยม ตลอดจนคุณธรรมของคนในชาติเป็นอย่างมาก ประกอบกับประเทศไทยกำลังพัฒนาทางด้านการเกษตร อุตสาหกรรม และบริการที่ทันสมัย ซึ่งจะทำให้สภาพชีวิตและสังคมของคนไทยมีความสลับซับซ้อนมากขึ้น จึงต้องเร่งดำเนินการเพื่อปรับความรู้สึกนึกคิด ค่านิยม สภาพความเป็นอยู่ ตลอดจนความรู้ความสามารถของประชาชนในชาติให้สูงขึ้น เพื่อเป็นพื้นฐานของการพัฒนาชีวิตครอบครัว ซึ่งมีส่วนช่วยในการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมของประเทศต่อไป การศึกษาขั้นพื้นฐานที่เคยกำหนดไว้เพียงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ยังไม่เพียงพอ จึงจำเป็นที่จะต้องให้ประชาชนได้รับการศึกษา ถึงขั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเป็นอย่างน้อย และเป็นจำนวนมากขึ้น เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลง ทางเศรษฐกิจ และสังคมที่กำลังเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว

ด้วยเหตุนี้รัฐจึงได้มอบหมายให้หน่วยงานต่าง ๆ แบ่งส่วนรับผิดชอบ ในการจัดการมัธยมศึกษาของหน่วยงานต่าง ๆ หลายหน่วยงาน อาทิ โครงการขยายโอกาสทางการศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เป็นต้น (อุบล เลี้ยววาริน และสุวัฒน์ เงินจำ 2537: 160)

นอกจากนี้ผลการสรุปการจัดสัมมนาเรื่องแผนการศึกษาแห่งชาติ : จากนโยบายสู่การปฏิบัติข้อที่ 2 เสรี ลาขโรจน์ (2536: 148) ได้กล่าวว่า

การขยายการศึกษาขั้นพื้นฐานถึงระดับมัธยมศึกษา ที่กำลังดำเนินการอยู่อย่างขาดความชัดเจนในการปฏิบัติโดยเฉพาะในส่วนของสำนักงานคณะกรรมการ การประถมศึกษาแห่งชาติ ซึ่งดำเนินการในลักษณะของโครงการทำให้หน่วยงานปฏิบัติทั้งในระดับจังหวัด อำเภอ และโรงเรียนขาดความมั่นใจในการดำเนินงาน เพราะไม่แน่ใจว่าจะสิ้นสุดโครงการเมื่อใดเป็นผลทำให้คุณภาพ การศึกษาเท่าที่ควรรัฐจึงควรมีแผนและนโยบายที่ชัดเจนมากกว่านี้

เมื่อเกิดปัญหาขึ้นเช่นนี้ สิ่งที่น่าเป็นห่วงอย่างยิ่งคือคุณภาพทางการศึกษาในด้านการเรียนการสอนวิชาต่าง ๆ ตามที่หลักสูตรได้วางไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิชาภาษาไทยเป็นวิชาหนึ่งที่มีความสำคัญไม่น้อยกว่าวิชาอื่น ๆ เป็นวิชาทักษะที่ควรได้รับการฝึกฝน ดังที่ (เสรี ลาชโรจน์ 536: 130) ได้ยกความมุ่งหมายของการมัธยมศึกษาข้อหนึ่งขึ้นมาพิจารณา คือ "การมัธยมศึกษามุ่งส่งเสริมความรู้ ความสามารถในการใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้องเหมาะสม เพื่อการสื่อสารสร้างสรรค์ พัฒนาการ ความคิดและองค์ความรู้ และธำรงรักษาวัฒนธรรมของชาติ" นอกจากนี้ทักษะทางภาษาทั้งสี่ ได้แก่ ทักษะ การฟัง พูด อ่าน และเขียน ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่มีความสลับซับซ้อนและยากที่สุด การสื่อสารด้วยการเขียนนั้น ต้องใช้ความสามารถทางภาษาสูงกว่าทักษะอื่น ๆ ทั้งนี้เพราะการเขียนเป็นกิจกรรมที่ผู้เขียนต้องใช้ความสามารถของตนเองสื่อความหมาย ทั้งยังต้องมีความรอบรู้ มีความคิด และประสบการณ์ต่าง ๆ ไว้มาก ๆ อาจได้จากการฟัง การอ่าน การเสวนากับผู้รู้ การศึกษาค้นคว้า การท่องเที่ยว การวิจัยแล้วจึงกลั่นกรองความรู้ความเข้าใจ ที่ได้รับมาแสดงออกเป็นลายลักษณ์อักษรที่สื่อความหมาย และความคิด นอกจากนี้การเขียนที่ดียังต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญคือ มีความรักความพอใจความปรารถนาอารมณ์ ความจรรโลงใจ และทักษะในการเขียน การเขียนจึงเป็นทักษะที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับทุกคน (สุจริต เพียรชอบ 2537: 240)

สภาพการเรียนการสอนทักษะการเขียนในปัจจุบัน หลักสูตรวิชาภาษาไทยฉบับปรับปรุงขั้นมัธยมศึกษาตอนต้นอันประกอบด้วยเนื้อหาหลักสูตรวิชาภาษาไทย หนังสือเรียนและกิจกรรมการเรียน การสอนมีขอบข่ายเนื้อหาวิชาในคำอธิบายรายวิชาบังคับแก่นเกี่ยวกับทักษะการเขียนระบุให้ผู้เรียนสามารถคัดลอกข้อความ เขียนตามคำบอก จดบันทึก เรียงความย่อความ ขยายความ เขียนติดต่อกเพื่อกิจธุระประเภทต่าง ๆ เขียนแสดงเหตุผลและความคิดเห็น ถอดความจากบทประพันธ์และแต่งคำประพันธ์ ซึ่งเนื้อหาที่ใช้ให้เห็นสภาพการเรียนการสอนที่เป็นการสื่อสารในชีวิตประจำวันเป็นสำคัญ (บุษกร แซ่มักดี: 2530) ได้ศึกษาเรื่องการจัดโปรแกรมการสอนเขียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา โดยสรุปผลการวิจัยว่า "การจัดกิจกรรมการสอนทักษะการเขียนแต่ละประเภทมีน้อย นอกจากนั้นผู้เรียนยังได้รับประโยชน์จากกิจกรรม น้อย

ด้วย ทั้งนี้เนื่องจากมีเวลาในการจัดกิจกรรมน้อยเกินไป และนักเรียน มักไม่เข้าร่วมกิจกรรม"

อีกทั้งการศึกษาสภาพของหลักสูตรหนังสือเรียนและการจัดกิจกรรม จะเห็นได้ว่าเนื้อหาที่มีความซ้ำซ้อนในส่วนที่เกี่ยวข้องกับทักษะการเขียน อาจทำให้ผู้สอนมีปัญหาด้านการจัดแบ่งเนื้อหาการจัดกิจกรรมก็ไม่เป็นไปตามที่มุ่งหวัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งไม่มีเวลาเพียงพอในอันที่จะให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลดี ปัจจัยสำคัญที่จะก่อให้เกิดการพัฒนาทักษะทางการเขียน คือ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน (ซูลี ชัชวาลกิจ 2526: 18-19)

ในปัจจุบันแนวความคิดเกี่ยวกับหลักและปรัชญาการศึกษาเปลี่ยนแปลงไป นักการศึกษาเริ่มเห็นความสำคัญของผู้เรียนมากขึ้น มีความเชื่อในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคลมากขึ้นเกิดความมั่นใจว่าผู้เรียนมีศักยภาพหลายอย่างแอบแฝงอยู่ในตัวจำเป็นที่ผู้สอนต้องค้นพบและเปิดโอกาสให้เขา ได้พัฒนาไปจนถึงขีดสุดที่เขาจะไปถึงได้ รูปแบบการจัดกิจกรรมเปลี่ยนไป นักเรียนสามารถทำกิจกรรมได้โดยอิสระ ครูเป็นแต่เพียงผู้ช่วยเหลือดูแล (สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรหม 2535: 286) แนวคิดดังกล่าวอาจช่วยแก้ปัญหาเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนเขียนได้ในลักษณะของกิจกรรมเสริมหลักสูตร

กิจกรรมเสริมหลักสูตรบางที่ก็เรียกว่ากิจกรรมพิเศษนอกหลักสูตร (Extra Curricular Activities) กิจกรรมร่วมหลักสูตร (Co - Curricular Activities) กิจกรรมนักเรียน (Student Activities) หรือกิจกรรมนอกห้องเรียน (Out-of-Class Activities)

คาร์เตอร์ วี กู๊ด (Carter V. Good 1945: 7) ได้ให้ความหมายของกิจกรรมเสริมหลักสูตรว่า "คือ โครงการที่ไม่ใช่หน่วยกิตการทางวิชาการ ซึ่งนักเรียนหรือสถาบันการศึกษาเป็นผู้จัดขึ้นโดยวางแผน เพื่อให้ความเพลิดเพลิน ความรู้ ค่าแนะนำ หรือจัดสิ่งที่น่าสนใจเพื่อให้ประโยชน์แก่ผู้เรียน ทั้งนี้โรงเรียน จะต้องเป็นผู้ควบคุมโครงการต่าง ๆ"

กิจกรรมเสริมหลักสูตรมีส่วนสำคัญ ในการที่จะช่วยส่งเสริมการเรียนการสอนในหลักสูตรยุคปัจจุบันเป็นอันมาก ดังที่ นาธาน เอส เบลานท์ และ เฮอร์เบิร์ต เจ คลอสไมเออร์ (Nathan S. Blount and Herbert J. Klausmier 1970: 535) ได้กล่าวถึงการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรไว้ว่า "กิจกรรมเสริมหลักสูตรให้ผลคุ้มค่ากับเวลา และสนองความต้องการของนักเรียนได้มากกว่าการเรียน การสอนแบบธรรมดา ทั้งยังให้นักเรียนได้มีโอกาสช่วยเหลือตนเอง และทำงานเป็นกลุ่มได้อีกด้วย"

เนื่องจากกิจกรรมเสริมหลักสูตร เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นนอกเหนือไปจากกิจกรรมในหลักสูตร โดยไม่มีการบังคับให้นักเรียนทุกคนต้องเข้าร่วมแต่เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียน ได้เลือกเข้าร่วมในกิจกรรมความสมัครใจ และตามความสนใจของแต่ละบุคคล เพื่อเสริมประสบการณ์

ของนักเรียนให้กว้างขวางยิ่งขึ้นอีกทั้งเป็นการช่วยให้นักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้น นอกเหนือไปจากการเรียนในห้องเรียนอีกด้วย ซึ่งกิจกรรมเสริมหลักสูตรนี้จะมีครูเป็นที่ปรึกษา เพื่อตอบสนองนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการ (2524: 27) ซึ่งได้กำหนดให้มีการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรขึ้นทุกโรงเรียน ดังนั้น "โรงเรียนควรจัดกิจกรรม เพื่อส่งเสริมการเรียนการสอนในหลักสูตรให้กว้างขวางยิ่งขึ้น เพื่อสนองความสนใจ และเพื่อส่งเสริมการพัฒนาบุคลิกภาพ และเสริมสร้างอุปนิสัยอันดีงามของนักเรียน" นอกจากนี้ จันทร ชุ่มเมืองปัก (2508: 20) ยังได้กล่าวว่า "กิจกรรมเสริมหลักสูตรเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการแห่งการเรียนการสอน ในอันที่จะเสริมสร้างประสบการณ์ชีวิตประจำวันของผู้เรียนให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น" จะเห็นได้ว่าการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรของโรงเรียนมีความจำเป็นสำหรับนักเรียนเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะโรงเรียนในระดับมัธยมศึกษาและกิจกรรมเสริมหลักสูตรมีประโยชน์ด้านการส่งเสริมความรู้และความสามารถของผู้เรียน โดยเฉพาะด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ (วีณา วิสเพ็ญ: 2519)

ภาษาพูดและภาษาเขียนนั้น คนทั่วไปมักจะถือว่ามี ความต่างกันภาษาพูดไม่คำนึงถึงกฎเกณฑ์และระเบียบภาษา ซึ่งต่างจากภาษาเขียนที่ต้องประณีต และระมัดระวังให้ถูกต้องตามกฎเกณฑ์หรือระเบียบของภาษา แต่ก็มีความจริงอยู่ประการหนึ่งคือการพูดย่อมสัมพันธ์กับการเขียน กล่าวคือ จะพูดอย่างไรก็เขียนอย่างนั้น แต่ในเรื่องนี้ยังไม่มีการวิจัยใด ๆ มาเป็นข้อสนับสนุน นอกจากข้อมูลที่ได้มาจากคำบอกเล่าของครูบางคน หรือผู้มีประสบการณ์ในการสอนนักเรียนมาหลาย ๆ ปี นำมาบอกเล่าให้ฟัง (ประสงค์ rayonสุข 2526: 844) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนวัดหนองปรong ตำบลหนองปรong อำเภอยะเขย้อย จังหวัดเพชรบุรี เป็นโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในชุมชนชาวไทยทรงดำที่มีจำนวนหนาแน่นที่สุดในจังหวัดเพชรบุรี จากการสัมภาษณ์อาจารย์ใหญ่โรงเรียนวัดหนองปรong ปัญหาที่พบมาก คือ วิชาภาษาไทย (ทักษะการเขียน) และคณิตศาสตร์ โดยเฉพาะทักษะการเขียนจะมีปัญหา คือเขียนตามเสียงที่พูดเพราะเคยชินในด้านการพูดภาษาไทยทรงดำจากทางบ้าน และกับเพื่อน ๆ ในชั้นเรียน เพราะคำในภาษาดังกล่าวมีความแตกต่างกันในเรื่องเสียงของคำ และความหมายของคำ ดังนั้นชาวไทยทรงดำเมื่อมาใช้ภาษาไทยมาตรฐานจะมีปัญหาด้านระบบเสียง และระบบคำ และพบว่า มีปัญหาด้านระบบเสียงมาก ดังนั้นควรจะได้มีการแก้ปัญหาดังกล่าวให้หมดไปหรือให้ลดน้อยลง (ภาวิรินทร์ ภูประภา: 2538)

แต่ในสภาพที่เป็นจริงชาวไทยทรงดำ เป็นกลุ่มชนที่เพียบพร้อมไปด้วยวัฒนธรรมประเพณี อันควรแก่การศึกษา อันได้มาจากภูมิปัญญาชาวบ้านอย่างแท้จริง ที่ควรแก่การอนุรักษ์ไว้สำหรับชนรุ่นหลัง และนำไปใช้ในการเรียนการสอนในโรงเรียนให้เกิดประโยชน์ และเป็นการพัฒนาการเรียนการสอน อีกระดับหนึ่งได้ทั้งนี้เพราะชาวไทยทรงดำหรือกลุ่มชนอื่นใดที่

อพยพมาอยู่ในประเทศไทย ต่างก็มีความสำคัญเป็นส่วนหนึ่งของชนชาติไทย จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งควรได้รับการพัฒนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการศึกษา เพื่อพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และที่สำคัญเป็นการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในระบบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข เนื่องจากสภาพเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทยเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ส่งผลกระทบต่อการดำรงชีวิตและความเป็นอยู่ของคนไทยโดยทั่วไปอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

เพื่อให้สอดคล้องกับหลักการเกี่ยวกับการแก้ปัญหาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ดังกล่าวข้างต้น การพัฒนาทักษะการเขียนสำหรับนักเรียนที่อยู่ในชุมชนวัฒนธรรมไทยทรงดำ จึงสมควรอย่างยิ่งที่จะจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร โดยนำเอาภูมิปัญญาท้องถิ่น อันได้แก่ วัฒนธรรม ประเพณีของชาวไทยทรงดำ มาใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อชุมชน และสังคม วัฒนธรรมประเพณีทั้งหลายของชาวไทยทรงดำ ควรค่าต่อการศึกษาและอนุรักษ์ไว้เป็นแบบอย่างชนรุ่นหลังเป็นอย่างยิ่ง เช่น ประเพณีเสนเฮือน ประเพณีอินคอน ประเพณีลงขวง พิธีเวนต์ง พิธีแปงขวัญ ฯลฯ วัฒนธรรมประเพณีเหล่านี้สามารถ นำมาเป็นสื่อเพื่อพัฒนาทักษะทางการเขียน โดยจัดเป็นกิจกรรมได้เป็นอย่างดีและนักเรียนก็จะได้มีส่วนร่วม มีความ คิดริเริ่ม ได้ร่วมวางแผนกับครูผู้สอน และมีความกระตือรือร้นที่จะเรียน

ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้สนใจที่จะนำเสนอการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรโดยมุ่งเน้นที่การจัดกิจกรรม ทางด้านวัฒนธรรมประเพณีของชาวไทยทรงดำ เพื่อเป็นการพัฒนาทักษะการเขียนให้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาที่อยู่ในชุมชนวัฒนธรรม ไทยทรงดำ จังหวัดเพชรบุรี

วัตถุประสงค์

1. เพื่อพัฒนากิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย ด้านทักษะการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาชุมชนวัฒนธรรมไทยทรงดำ
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะการเขียนก่อน และหลังการใช้กิจกรรมเสริมหลักสูตรที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ขอบเขตการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัย ดังนี้

1. กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2538 โรงเรียนวัดหนองปรัง อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี เป็นโรงเรียนสังกัด สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาอำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี

2. กิจกรรมเสริมหลักสูตรที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมในชุมชนชาวไทยทรงดำ ได้แก่

- 2.1 กิจกรรมการเล่นอันคอน
- 2.2 การเขียนจดหมายเล่าถึงสภาพชุมชน
- 2.3 กิจกรรมการร้องเพลงกล่อมเด็ก
- 2.4 กิจกรรมแข่งขันปริศนาคำทาย
- 2.5 ประเพณีเส้นเชื่อน
- 2.6 กิจกรรมอนุรักษ์ท้องถิ่น
- 2.7 นิทานพื้นบ้านไทยทรงดำ
- 2.8 สืบสานบรรพชน
- 2.9 ประเพณี และพิธีกรรมต่าง ๆ
- 2.10 การจัดนิทรรศการวัฒนธรรมประเพณี

3. ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับ ทักษะการเขียนครอบคลุมหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้แก่ การเขียนบทความ การเขียนจดหมายเพื่อติดต่อสื่อสาร เขียนบันทึกเชิงวิเคราะห์ การคัดลอกข้อความ การเขียนเรียบเรียงข้อความ เขียนเพื่อเชิญชวน เขียนเพื่อเล่าเรื่อง เขียนย่อความ เขียนรายงานทางวิชาการ

4. ตัวแปรที่เกี่ยวข้อง

- 4.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การสอนโดยใช้กิจกรรมเสริมหลักสูตร
- 4.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียน

สมมติฐานของการวิจัย

นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตร เกี่ยวกับวัฒนธรรมท้องถิ่นมีความสามารถในการเขียนสูงขึ้นกว่าเดิม

นियามศัพท์

1. กิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย หมายถึง กิจกรรมภาษาไทยด้านการเขียนที่จัดขึ้น นอกเวลาเรียนเพื่อเสริมการเรียนการสอนในชั้นให้ดีขึ้น กิจกรรมที่จัดขึ้นดำเนินการโดยนักเรียน มีครูคอยให้คำปรึกษาหารือ ช่วยเหลือให้การดำเนินงานเป็นไปในทางที่ถูกต้อง
2. ทักษะการเขียน หมายถึง ทักษะการเขียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งครอบคลุมเนื้อหาในหลักสูตร อันได้แก่ การเขียนบทความ การเขียนจดหมายเพื่อติดต่อสื่อสาร เขียนบันทึกเชิงวิเคราะห์ การคัดลอกข้อความ การเขียนเรียบเรียงข้อความ การเขียนเพื่อเชิญชวน การเขียนเพื่อเล่าเรื่อง การเขียนย่อความ การเขียนรายงานทางวิชาการ
3. นักเรียน หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนวัดหนองปรัง ซึ่งเป็นโรงเรียนในโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษา อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี
4. ชุมชนวัฒนธรรมไทยทรงดำ หมายถึง ชนกลุ่มน้อยชาวไทยสาขาหนึ่งที่อพยพจากแคว้นสิบสองจุไทย มาตั้งรกรากอยู่ในจังหวัดเพชรบุรี ในเขตตำบลหนองปรัง อำเภอเขาย้อย มีวัฒนธรรมทางด้านขนบประเพณี การสร้างบ้านเรือน ภาษาพูด ตัวหนังสือ เป็นของตนเอง
5. โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา หมายถึง โรงเรียนที่จัดการเรียนการสอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ที่สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย ด้านทักษะการเขียนในโรงเรียนโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาในชุมชนวัฒนธรรมไทยทรงดำ ซึ่งมีส่วนในการพัฒนา การเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ตามหลักสูตรให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น
2. เพื่อเป็นแนวทางแก่ผู้บริหารและครู ในการส่งเสริมการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยในด้านทักษะการเขียน
3. เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะด้านอื่น ๆ ในวิชาภาษาไทย โดยใช้กิจกรรมเสริมหลักสูตร

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนาทักษะการเขียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนโครงการขยายโอกาสทางการศึกษามชนวัฒนธรรมไทย ทรงดำ จังหวัดเพชรบุรี ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง รวบรวมนำมาเสนอในประเด็น ต่อไปนี้

1. กิจกรรมเสริมหลักสูตร
2. ทักษะการเขียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
3. วัฒนธรรมไทยทรงดำ

กิจกรรมเสริมหลักสูตร

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมเสริมหลักสูตร ประกอบด้วย

1. ความหมายของกิจกรรมเสริมหลักสูตร

มีผู้ให้ความหมายของกิจกรรมเสริมหลักสูตรทั้งชาวต่างประเทศและชาวไทย ดังนี้

เอลโซเวิร์ด ทอมสกินส์ (Ellsoword Tompskins 1950: 10) ได้ให้ความหมายของกิจกรรมเสริมหลักสูตรไว้ว่า "กิจกรรมเสริมหลักสูตรเป็นประสบการณ์ที่ดี เป็นส่วนส่งเสริมการเรียนการสอนตามประมวลในหลักสูตรการเรียนให้ดียิ่งขึ้นเพื่อให้เด็กเจริญงอกงามทุกคน ดำรงตนเป็นพลเมืองที่ดีสามารถปรับตัวเข้ากับสังคมได้"

โรเบิร์ต ดับบลิว เฟรดเดอริก (Robert W. Frederick 1959: 6) ยังได้กล่าวถึงความหมายของกิจกรรมเสริมหลักสูตรไว้ว่า "กิจกรรมเสริมหลักสูตร หมายถึง กิจกรรมทั้งหลายในสถานศึกษาที่นักศึกษามีความสมัครใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมนั้น ๆ และสถานศึกษายอมรับสนับสนุนกิจกรรมเหล่านั้น การเข้าร่วมกิจกรรมนั้นจะไม่มีผลในการนับว่าเป็นส่วนในการพิจารณาผลในการศึกษา"

วิลลาร์ด บลาเซอร์ และ เบิร์น บี ครุกสัน (Willard Blaesser, and Burns B. Croukson 1962: 610) ได้กล่าวสรุปไว้ว่ากิจกรรมเสริมหลักสูตร หมายถึง กิจกรรมที่เป็น

วิชาการทุกชนิดมุ่งพัฒนาผู้เรียนเป็นสำคัญและตรวจสอบทางปัญญา สังคม อารมณ์ วัฒนธรรม และพัฒนาการทางร่างกายของนักศึกษา ยิ่งไปกว่านั้นยังรวมเอากิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งเป็นการเสริมสร้างหลักสูตรการปรับปรุงวิธีสอน และพัฒนาความเป็นผู้นำของนักศึกษาเป็นสิ่งที่เติมเสริมต่อ และเป็น องค์ประกอบของการเรียนการสอนของโครงการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาตัวและเป็นองค์ประกอบของ การเรียนการสอนของโครงการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาตัวผู้เรียน

เจมส์ อี ฟราเชียร์ (James E. Frachier 1965: 211 - 212) ได้ให้ความหมายของกิจกรรมเสริมหลักสูตรไว้ว่ากิจกรรมเสริมหลักสูตร คือ กิจกรรมใด ๆ ในโรงเรียนมัธยมศึกษาที่ไม่มีหน่วยกิต ซึ่งมีผลให้นักเรียนสำเร็จการศึกษาโรงเรียนมัธยมศึกษา ในปัจจุบันมักมีการสนับสนุนให้มีกิจกรรมนี้ขึ้น โดยถือว่าโปรแกรมกิจกรรมเสริมหลักสูตรเป็นสิ่งที่มีความสำคัญการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรนั้นควรจะได้มีอาจารย์ที่มีความสามารถเป็นผู้ให้คำปรึกษา ทั้งนี้เพื่อที่จะช่วยให้กิจกรรมต่าง ๆ ดำเนินไปด้วยดี และเป็นประโยชน์ทางการศึกษาเป็นสำคัญ

คาร์เตอร์ วี กู๊ด (Carter V. Good 1952: 3) ได้ให้ความหมายของกิจกรรมเสริมหลักสูตรไว้ว่าเป็นโปรแกรม และการจัดการดำเนินงาน ซึ่งนักเรียนหรือสถาบันทางการศึกษา จัดทำขึ้นมีจุดมุ่งหมาย เพื่อสร้างความสนุกสนานเพิ่มพูนความรู้ให้โอกาสแสดงความสนใจความสามารถไม่มีการให้หน่วยกิตต้องจัดหาเงินเพื่อดำเนินการเอง และอยู่ภายใต้การควบคุมของสถาบันการศึกษา

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2503: 1-10) ได้ให้ความหมายไว้ว่า "กิจกรรมใดที่มีได้กำหนดไว้ในหลักสูตรหรือมิได้บังคับว่าจะต้องเรียน แต่บุคคลในสถานศึกษาร่วมกันจัดให้มีขึ้น โดยให้ส่งเสริมการเรียนในชั้นเรียนให้มีผลดีกว่าเดิม กิจกรรมนี้เรียกว่า กิจกรรมนอกหลักสูตรหรือกิจกรรมพิเศษ (Extra Curricular Activities or Special Activities) "

จันท์ ชุ่มเมืองปัก (2508: 20) ได้ให้ความหมายกิจกรรมเสริมหลักสูตร ไว้ว่า "เป็นกิจกรรมที่เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการแห่งการสอนที่มีความสำคัญ ทำให้มีประสบการณ์ชีวิตให้ประสบการณ์ ชีวิตประจำวันของผู้เรียนสมบูรณ์ยิ่งขึ้น"

ประภาพรณ สุวรรณสุข (2523: 40) ได้ให้ความหมายกิจกรรมเสริมหลักสูตร โดยสรุปว่าเป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเหนือกิจกรรมในหลักสูตร จัดขึ้นส่งเสริมการเรียนการสอนในหลักสูตร ให้ผู้เรียนเจริญงอกงามทั้งในด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญา สามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเปิดโอกาสให้นักเรียนทุกคนเข้าร่วมตามความสมัครใจไม่มีการบังคับ

นอกจากนี้ สุจิต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรรย์ (2523: 196) ได้ให้ความหมายของกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยว่า หมายถึง กิจกรรมภาษาไทยที่จัดขึ้นนอกเวลาเรียนเพื่อช่วยเสริมการเรียนการสอนในชั้นเรียนให้ดีขึ้นเป็นกิจกรรมที่ไม่มีหน่วยกิต ไม่มีคะแนน ต่อผู้เรียน จะเข้าร่วมกิจกรรมด้วยความสมัครใจไม่มีการบังคับ...

จากความหมายของกิจกรรมเสริมหลักสูตรดังกล่าว ผู้วิจัยได้นำมาใช้ในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย โดยหมายถึงการจัดกิจกรรมภาษาไทยขึ้นนอกเวลาเรียน เพื่อส่งเสริมประสบการณ์ที่ดีแก่นักเรียน และช่วยส่งเสริมการเรียนการสอนในหลักสูตรให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ เลือกเข้าร่วมกิจกรรมตามที่ตนเองถนัดและสนใจ โดยสนองความต้องการทางสติปัญญา อารมณ์ และสังคมของผู้เรียน

2. ความเป็นมาของกิจกรรมเสริมหลักสูตร

การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรมีผู้จัดกันมานานแล้ว ในประเทศทางยุโรปมีมาตั้งแต่สมัยกรีกรุ่งเรือง สำหรับประเทศสหรัฐอเมริกากิจกรรมเสริมหลักสูตรรุ่งเรืองมากในระหว่าง ค.ศ. 1920 ถึง 1950 โดยได้รับความสนใจศึกษา และส่งเสริมตลอดจนเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาวิชาเกี่ยวกับกิจกรรมนอกหลักสูตรเปิดสอนครั้งแรกในปี ค.ศ. 1919 โดย เอลเบิร์ต เค เฟรทเวลล์ (Elbert K. Fretwell) ที่มหาวิทยาลัยโคลัมเบียในนิวยอร์ก ส่วนหนังสือเกี่ยวกับกิจกรรมเสริมหลักสูตรปรากฏ ครั้งแรกใน ค.ศ. 1926 (เสริมศักดิ์ วิชาลาภรณ์ 2520: 103-105)

สำหรับในประเทศไทย ระยะเวลาการศึกษาอยู่ที่วัด ผู้สอน คือ พระสงฆ์ กิจกรรมเสริมหลักสูตรจัดขึ้นโดยผู้เรียนเอง แต่ครูไม่ยอมรับและไม่ให้การสนับสนุนระยะต่อมาครูเริ่มสนใจกิจกรรมเสริมหลักสูตรมากขึ้นแต่ผู้บริหารยังไม่ยอมรับและไม่ให้การสนับสนุน ระหว่าง พ.ศ. 2480 - 2490 เป็นระยะก่อนสิ้นสงครามโลกครั้งที่ 2 ประเทศไทยได้มีการติดต่อกับต่างประเทศ แนวคิดใหม่ทางการศึกษา จึงเข้ามาแต่ยังไม่มากนักและกิจกรรมส่วนใหญ่เป็นไปทางด้านยุวชนทหารกีฬา และเนตรนารี (ธนู แสงศักดิ์ 2513: 6-8) หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 (ระหว่าง พ.ศ. 2490-2500) เป็นระยะเริ่มการศึกษาแบบใหม่ จัดการศึกษาโดยเน้นที่ผู้เรียนระยะนี้เป็นกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่เน้นกิจกรรมประกอบการเรียนอันเนื่องมาจากคนนิยมไปศึกษาต่างประเทศสหรัฐอเมริกา ในระหว่าง พ.ศ. 2510- 2516 เป็นระยะที่ไทยนำเอาความคิดของนักการศึกษาชาวอเมริกันมาผสมผสานกับความคิดของไทยและได้พยายามปรับปรุงรูปแบบต่าง ๆ ของกิจกรรม แต่มีการเมืองเข้ามาแทรก บ้างต่อมาในช่วงระยะเวลาหลัง 14 ตุลาคม 2516 และระหว่างวันที่ 6 ตุลาคม 2519 ถึงปัจจุบัน เป็นยุคที่เกิดความไขว้เขวระหว่างวิชาการและการเมืองกิจกรรมที่จัดเป็นกิจกรรม เสริมหลักสูตร โดยมุ่งบริการสังคมทั้งที่ขาดความพร้อมกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่มุ่งบริการสังคม รัฐจะไม่สนับสนุนมากนักในระยะแรก ๆ ต่อมาในระยะหลัง ๆ จึงได้รับการยอมรับ และจัดกิจกรรมโดยให้สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาล (สุภา หรุจิตตวิวัฒน์ 2526: 21-22)

จากที่ได้กล่าวมาแล้ว จะเห็นได้ว่ากิจกรรมเสริมหลักสูตรของไทย เริ่มอย่างจริงจัง ในระหว่าง พ.ศ. 2490 - 2500 และมุ่งเน้นกิจกรรมประกอบการเรียนมากถึงในปัจจุบัน เพื่อให้การเรียนการสอนตามหลักสูตรสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

3. ความจำเป็นและประโยชน์ของการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร

ดังที่กล่าวมาแล้วว่า กิจกรรมเสริมหลักสูตรเป็นการเพิ่มพูนความรู้ และประสบการณ์ตรงจากบทเรียนได้รับความสนใจมากขึ้นแต่การเสริมสร้างประสบการณ์ตรงในด้านต่างๆ นอกเหนือไปจากตำราเรียนให้เกิดขึ้นกับนักเรียน โรงเรียนจำเป็นต้องให้มีการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรขึ้นเพื่อพัฒนาการด้านต่าง ๆ ในตัวนักเรียน และเป็นการเสริมการเรียนการสอนในบทเรียนให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น นพพร พานิชสุข (2524: 12-28) ได้กล่าวว่า "กิจกรรมเสริมหลักสูตรที่จัดขึ้นในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา เป็นส่วนหนึ่งที่จะมีส่วนช่วยให้การเสริมสร้างให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจ ตลอดจนสร้างประสบการณ์ตรงในด้านต่าง ๆ ที่นอกเหนือไปจากตำราเรียน"

การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยมีความจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะนักเรียนจะได้มีโอกาสฝึกฝนทักษะทางภาษา นอกเหนือไปจากการเรียนการสอนภาษาไทยในห้องเรียน ดังที่ สุจริต เพียรชอบ และ สายใจ อินทร์มพรรย์ (2523: 169) กล่าวถึงความจำเป็นที่จะต้องจัดกิจกรรม เสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย ไว้ว่า

...การเรียนการสอนภาษาไทยในห้องเรียนนั้นแม้ว่าจะมีนวัตกรรมทางด้านการสอนเกิดขึ้นมากสภาพการสอนก็ยังเน้นทางด้านเนื้อหาวิชาเป็นสำคัญการฝึกฝนทางภาษาอย่างจริงจังยังทำไม่ได้เต็มที่นักประสิทธิภาพทางการใช้ภาษาของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา จึงยังไม่ดีเท่าที่ควร การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะนักเรียนจะได้มีโอกาสเรียนรู้ภาษาไทยทั้งในห้องเรียน และนอกห้องเรียนได้ลงมือทำกิจกรรม และฝึกฝนทักษะทางภาษาด้วยตนเอง ตามความสมัครใจ ไม่มีผู้ใดบังคับการร่วมกิจกรรมทางด้านวิชาภาษาไทย จะทำให้นักเรียนเกิดความ สนุกสนานเพลิดเพลินและมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาไทย...

การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรเป็นกิจกรรมที่เสริมประสบการณ์ และเป็นการสนองความต้องการและความสนใจให้แก่ นักเรียน ดังที่นักการศึกษาหลายท่านได้เล็งเห็นความสำคัญของการจัด กิจกรรมเสริมหลักสูตรว่ามีประโยชน์

นาธาน เอส เบลลันท์ และ เฮอ์เบิร์ต เจ คลอสมายเออร์ (Nathan S. Blount and Herbbeert J. Klausmier 1970: 535) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับประโยชน์ของการจัด กิจกรรมเสริมหลักสูตรไว้ดังนี้

...การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรจะช่วยพัฒนาความเป็นผู้นำความรับผิดชอบ และการรู้จักเคารพนับถือผู้อื่น ซึ่งนักเรียนอาจจะไม่ได้ฝึกคุณลักษณะแบบนี้ในระหว่างที่เรียนวิชาภาคปกติ การมีส่วนร่วมในกิจกรรมเสริมหลักสูตร จะช่วยให้นักเรียนมีสุขภาพดีและมีความสุข

มีทักษะในการใช้ส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย มีวุฒิภาวะทางด้านอารมณ์ มีความสามารถในการเข้าสังคม และมีค่านิยมทางจริยธรรม...

วิจิตรา วรุตบางกุล และสุพิชญา อีระกุล (2523: 59) กล่าวถึงประโยชน์ของกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่มีต่อนักเรียนไว้ ดังนี้

1. เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงออก และได้แสดงความสามารถของตนเองอย่าง เต็มที่
2. ช่วยค้นหาและฝึกฝนลักษณะของการเป็นผู้นำที่แอบแฝงอยู่ในตัวเด็กให้เด่นชัดขึ้น
3. เป็นการเปิดโอกาสให้เด็กมีส่วนร่วมในการทำให้คนเป็นพลเมืองดี
4. ทำให้เด็กใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ต่อตนเองและส่วนรวม
5. ช่วยส่งเสริมความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในเด็ก

ประภาพรพรณ สุวรรณสุข (2523: 48) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของกิจกรรมเสริมหลักสูตรว่ามีประโยชน์ดังต่อไปนี้

1. ครูสามารถใช้กิจกรรมเสริมหลักสูตร เป็นเครื่องมือในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม การ รวมกลุ่มของนักเรียนไปในทางที่ดี ตามความต้องการของสังคมและส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่าง ผู้บริหาร ครู และ นักเรียน นักเรียนมีความสามัคคีรักโรงเรียน และหมู่คณะรู้จักการร่วมมือกันทำงาน ในสังคม และรู้จักอยู่ร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างราบรื่น
2. นักเรียนได้รับประสบการณ์ตรง และสามารถนำเอาประสบการณ์เหล่านี้ไปใช้ในชีวิต ประจำวันได้ นักเรียนรู้จักคิด ตัดสินใจ และสามารถทำสิ่งต่าง ๆ ได้โดยลำพังรู้จักขวนขวายหาความรู้ เพิ่มเติม มีความกระตือรือร้น มีความรับผิดชอบ
3. ช่วยส่งเสริมความเจริญเติบโตของนักเรียนทั้ง ทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา มีระเบียบวินัย มีอุปนิสัยที่ดี และฝึกให้นักเรียนรู้จักการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี
4. ส่งเสริมความสนใจให้เหมาะสมกับลักษณะความแตกต่างของนักเรียนเป็นรายบุคคล
5. ช่วยลดปัญหาการขาดเรียนของนักเรียน ถ้าโรงเรียนจัดกิจกรรมให้นักเรียนสนใจ นักเรียนจะมีความกระตือรือร้น

สุจิตร เพียรชอบและสายใจ อินทร์พรรย์ (2523: 196-200) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของ กิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยไว้ดังนี้

1. ช่วยให้หลักสูตรมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น เพราะหลักสูตรตามความหมายปัจจุบัน หมายถึง กิจกรรมและประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ทางโรงเรียนจัดขึ้นเพื่อให้นักเรียนเกิดความงอกงาม และมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่พึงปรารถนา เพราะฉะนั้นหลักสูตรจึงรวมทั้งกิจกรรม และประสบการณ์ ทั้งในและนอกห้องเรียน เพื่อให้นักเรียนได้เรียนทักษะทางภาษาไทยบางประการ

2. ช่วยให้นักเรียนได้ศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับภาษาไทยได้กว้างขวางและลึกซึ้งยิ่งขึ้น ความรู้ในวิชาภาษาไทยบางอย่างนักเรียนสนใจแต่ไม่มีสอนในหลักสูตร นักเรียนก็มาศึกษาหาความรู้ได้ในกิจกรรมที่จัดขึ้นนอกห้องเรียน เช่น นักเรียนอาจจะตั้งกลุ่มผู้สนใจรวบรวมภาษาถิ่น เปรียบเทียบกับภาษาไทยกลาง รวบรวมเพลงกล่อมเด็ก นิทาน นิยายปรัมปราต่าง ๆ

3. สนองความต้องการทางจิตวิทยาของนักเรียนมัธยมศึกษาเป็นเด็กวัยรุ่น ซึ่งต้องการเป็นที่ยอมรับของบุคคลในวัยเดียวกัน และผู้ใหญ่ การที่นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรภาษาไทย ได้ทำงาน ได้แสดงฝีมือ ได้แสดงความสามารถให้เป็นที่ประจักษ์ต่อบุคคลอื่นประสบความสำเร็จ และได้รับความยกย่องชมเชย นักเรียนจะเกิดความพอใจเป็นอย่างยิ่งนอกจากนั้นยังช่วยให้เด็กนักเรียนเกิดความมั่นใจในตนเองมากขึ้นและการที่นักเรียนได้รับการยอมรับและยกย่องจากบุคคลต่าง ๆ นั้นจะ ทำให้ นักเรียนเกิดความอบอุ่นใจ และรู้สึกปลอดภัย

4. ช่วยให้นักเรียนมีความคล่องแคล่ว ชำนิชำนาญทางภาษายิ่งขึ้น เพราะภาษาไทยเป็นวิชาทักษะ เมื่อได้มีโอกาสฝึกมากเท่าใดก็ยิ่งมีทักษะสูงขึ้นเท่านั้นและเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ค้นพบความสนใจ ความสามารถและความถนัดพิเศษของตนเองในระยะแรกนักเรียนอาจจะมีความสนใจทางภาษาไทยพอสมควรไม่มากนัก แต่เมื่อได้เข้าร่วมกิจกรรมในชุมนุมภาษาไทยแล้วลองร่วมกิจกรรมดู เช่น แต่งกลอน แต่งเรื่องสั้น เมื่อทำเสร็จแล้วก็พบว่าตนเองสามารถแต่งกลอน แต่งเรื่องสั้นได้เมื่อฝึกฝนมีการวิจารณ์การเขียนมีการแก้ไขให้ดีขึ้นก็เกิดความมั่นใจ มีความกระตือรือร้นที่จะฝึกฝนต่อไปเมื่อมีโอกาสได้แสดงผลงานก็ยิ่งมีความแน่ใจในความสามารถของตนเองเพิ่มยิ่งขึ้น

5. ช่วยส่งเสริมความเป็นนักประชาธิปไตยให้กับนักเรียน ในการร่วมกิจกรรมนั้นนักเรียนอาจจะได้เป็นประธาน เป็นกรรมการ หรือเป็นสมาชิก นักเรียนจะได้ฝึกการเป็นผู้นำ ผู้ตาม ฝึกความรับผิดชอบในกิจกรรมที่นักเรียนริเริ่มทำกันเอง ลงมือดำเนินการด้วยตนเองโดยมีอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นผู้ให้ความสะดวกและคำแนะนำที่เป็นประโยชน์ในการดำเนินการของชุมนุมภาษาไทย ก็จะต้องมีประชุม นักเรียนจะได้ฝึกพูด ฝึกทำหน้าที่เป็นประธานเป็นกรรมการ หรือเลขานุการตามหน้าที่ของตน นักเรียนจะได้มีโอกาสฝึกทักษะและมีศิลปะในการประชุม ฝึกการตัดสินใจร่วมกันอยู่ตลอดเวลาและเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนมีอิสระเสรีในอันที่จะจัดกิจกรรมต่าง ๆ ที่นักเรียนคิดว่ามีคุณค่าและมีประโยชน์นักเรียนจะทำ กิจกรรมต่าง ๆ ด้วยความสมัครใจ โดยไม่รู้สึกรังเกียจ

ก็จะส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความสบายใจ มีสุขภาพจิตดีอันดี มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์จัดกิจกรรมแปลก ๆ ใหม่ ๆ ตามที่กลุ่มมีความสนใจ

6. ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีวินัยในตนเอง รู้จักตัดสินใจ รู้จักบังคับใจตนเอง ส่งเสริมความร่วมมือร่วมใจในการทำงานร่วมกับผู้อื่น ส่งเสริมให้นักเรียนแต่ละคนมีบุคลิกลักษณะที่พึงปรารถนา เนื่องจากในชั้นเรียนหนึ่ง ๆ มีนักเรียนเป็นจำนวนมาก กิจกรรมที่จัดขึ้นในชั้นเรียนจึงไม่อาจส่งเสริมบุคลิกลักษณะของนักเรียนแต่ละคนได้แต่ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรนอกชั้นเรียนนักเรียนแต่ละคนมีโอกาส ได้รับผิดชอบในการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกับบุคคลอื่น ๆ ซึ่งนับว่าเป็นโอกาสสำคัญ ที่จะช่วยให้นักเรียนมีบุคลิกลักษณะและมีท่วงท่าทางดีขึ้น ส่งเสริมพัฒนาการทางสังคมของนักเรียน ในการร่วมกิจกรรม ทางภาษาไทยนั้นนักเรียนจะได้มีโอกาสจัดกิจกรรมทั้งในระดับโรงเรียน และระหว่างโรงเรียนก่อให้เกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลิน และความสำราญใจ เป็นการผ่อนคลายความเคร่งเครียดที่เกิดจากการเรียน การเรียนในชั้นเรียนนั้นแม้ครูจะจัดกิจกรรมที่แปลกและสนุกสนานประการใดก็ตามนักเรียนก็อาจจะรู้สึกว่าเป็นสิ่งต้องเรียนต้องทำแต่กิจกรรมเสริมหลักสูตรเป็นประโยชน์ และให้บริการตามที่นักเรียนต้องการ นักเรียนจะทำกิจกรรมต่าง ๆ ตามที่ตนปรารถนา จึงมักจะเป็นกิจกรรมที่สนุกสนานไม่เหน็ดเหนื่อย หนักสมอง แต่ในขณะเดียวกันก็ได้เรียนรู้เกี่ยวกับภาษาไทยไปด้วยโดยไม่รู้ตัว

7. สร้างเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างนักเรียนด้วยตนเอง ระหว่างนักเรียนกับครู อาจารย์และบุคคลฝ่ายต่าง ๆ ในชุมชนเพราะมีโอกาสได้รับผิดชอบและทำงานร่วมกันอย่างใกล้ชิดมีโอกาสได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นประสบการณ์และซักถามข้อข้องใจต่าง ๆ ได้อย่างเสรีจากการได้ทำงานร่วมกันนั้นนักเรียนจะได้มีโอกาสรับรู้ และประจักษ์ในความสามารถและในขณะเดียวกันก็ได้แสดงความสามารถของตนเองให้ผู้อื่นได้รับทราบด้วยในด้านครูกับนักเรียนนั้นจะได้ มีโอกาสสนิทสนมกัน ใกล้ชิดกันนักเรียนจะทำงานด้วยความสบายใจ ไม่ต้องเกรงว่าจะถูกตำหนิหรือถูกหักคะแนน เนื่องจากนักเรียนทำกิจกรรมเองรับผิดชอบให้งานต่าง ๆ ล่วงไปครูจะได้มีโอกาสเห็นความสามารถพิเศษของนักเรียน ทำให้ครูเห็นใจนักเรียนยกย่องและเห็นคุณค่าในงาน ที่นักเรียนทำขึ้น

8. ช่วยให้นักเรียนได้ใช้เวลาว่างอย่างมีประโยชน์ในยามว่างแทนที่นักเรียนจะเล่นหรือเที่ยวไปอย่างหาสาระมิได้ นักเรียนจะมาร่วมประชุมกัน คิดจัดกิจกรรมทางภาษา ฝึกฝนทักษะทางภาษาต่าง ๆ หรือศึกษาในเรื่องที่กลุ่มของตนเองมีความสนใจ ความรู้ และทักษะทางภาษาของนักเรียนก็จะออกงาม และแตกฉานขึ้นทำให้นักเรียนมีความรู้สึกที่ดีต่อโรงเรียน คือ รักโรงเรียน รักครู เพื่อนนักเรียน และบรรดาผู้ร่วมงานทั้งหมดมีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และในขณะเดียว

กันก็เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนร่วมมือกันทำชื่อเสียงให้โรงเรียน เป็นการเผยแพร่เกียรติคุณของโรงเรียนต่อไปในขณะเดียวกัน

กล่าวโดยสรุปได้ว่า กิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยมีคุณค่าและมีประโยชน์ต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเป็นอย่างยิ่ง ถือเป็นประสบการณ์ตรง โดยให้นักเรียนได้เรียนรู้ และฝึกฝนทักษะทางภาษาไทยนอกชั้นเรียน ให้เป็นผู้ที่มีความคิดริเริ่ม มีความรับผิดชอบ มีส่วนร่วมในสังคมและ ก่อให้เกิดการพัฒนาการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย

4. วัตถุประสงค์ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร

วัตถุประสงค์ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรมีความสำคัญมาก เพราะเป็นแนวทางในการช่วยให้ผู้ดำเนินงานยึดเป็นหลักในการทำงาน และเป็นการกำหนดขอบเขตเพื่อให้การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ ได้มีผู้กำหนดวัตถุประสงค์ไว้หลายลักษณะดังต่อไปนี้

แฮร์รี แมคกาวน์ (Harry C. Mckown 1952: 4) กล่าวถึง วัตถุประสงค์ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรไว้ดังนี้

เพื่อช่วยให้นักเรียนปรับตนเองให้เข้ากับสภาพชีวิต การเป็นนักเรียนช่วยสร้างความสมดุลระหว่างการใช้เวลาเรียน และการใช้เวลาว่างช่วยสร้างเสริมความสนใจ และทักษะในการจัดกิจกรรมเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจช่วยให้นักเรียนได้มีโอกาสสำรวจอาชีพต่าง ๆ และนักเรียนสามารถเรียนรู้ เรื่องความรับผิดชอบต่อการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษาให้คำแนะนำ

กระทรวงศึกษาธิการ (2524: 1) ได้ตั้งวัตถุประสงค์การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรไว้ดังนี้

เพื่อให้นักเรียนเป็นผู้มีระเบียบวินัย และมีความจงรักภักดีต่อสถาบัน ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ เพื่อให้เกิดความเข้าใจและเลื่อมใสในการปกครองระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ให้มีความรับผิดชอบต่อการปฏิบัติตามสิทธิและหน้าที่ภายในขอบเขตของกฎหมาย ให้เกิดความซาบซึ้งในคุณค่าดำรงไว้ และส่งเสริมหลักการวัฒนธรรมอันดีงามของชาติให้เกิดความรัก ความสามัคคีในหมู่คณะ ส่งเสริมทักษะ ความถนัด และความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ส่งเสริมพัฒนาการ ทางร่างกายและจิตใจ และให้รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ให้รู้จักบำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคม และสร้างเสริมความมั่นคงของชาติ ให้เป็นผู้มีคุณธรรมและจริยธรรมอันดีงามและให้บรรลุ จุดประสงค์ ของการจัดการศึกษา

นพพงษ์ บุญจิตราดุลย์ (2517: 3-7) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรไว้ดังนี้

เพื่อส่งเสริมความเป็นประชาธิปไตย และความเป็นพลเมืองดีของชาติ โดยให้เด็กรู้จักนำตนเอง และบังคับตนเองให้มีความร่วมมืออันดีต่อกันให้ค้นพบความสามารถพิเศษความถนัด และความสนใจของตนเอง ก่อให้เกิดวินัยที่ดี ส่งเสริมให้เคารพกฎข้อบังคับต่าง ๆ ในสังคม ให้เกิดความสามัคคี ในหมู่คณะ หยิ่งในเกียรติยศของสถานศึกษาและมีขวัญดี เป็นการส่งเสริมทักษะต่าง ๆ เช่น ทักษะในการเป็นผู้นำการทำงานร่วมกัน มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และเกิดความสนุกสนานที่จะได้ ทำงานที่ตนเองสนใจ สร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างครูกับนักเรียน และผู้เรียนกับผู้เรียนเอง ส่งเสริมการพัฒนาด้านบุคลิกภาพ มีความรับผิดชอบและรู้จักเคารพบุคคลอื่น ช่วยให้ผู้เรียนได้ใช้เวลาว่างอย่างมีประโยชน์ และมีประสิทธิภาพและเป็นการช่วยให้หลักสูตรสมบูรณ์ยิ่งขึ้นโดยเสริมการเรียนวิชาต่าง ๆ ในหลักสูตรให้ดีขึ้น บรรลุวัตถุประสงค์ทางการศึกษาอย่างแท้จริง

การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย ก็มีวัตถุประสงค์ที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรทั่ว ๆ ไปดังที่ สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์ทรัพย์ (2523: 201-202) ได้กล่าวโดยสรุปไว้ว่า เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนมีความรู้และทักษะทางภาษาไทยดีขึ้นเพื่อจะได้ฝึกฝนศึกษาหาความรู้และแสดงความสามารถพิเศษทางภาษาให้เป็นที่ประจักษ์แก่บุคคลอื่น ให้ได้ค้นพบความถนัดและความสามารถพิเศษทางภาษาของตนเองเพื่อจะได้พัฒนาความสามารถและทักษะนั้น ๆ ได้ดียิ่ง ๆ ขึ้นไป ส่งเสริมความเป็นประชาธิปไตย และฝึกความเป็นพลเมืองดีของชาติด้วยการส่งเสริมทักษะต่าง ๆ เช่น ทักษะในการเป็นผู้นำผู้ตามการทำงานรวมกันการตัดสินใจ และความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์ ให้นักเรียนรู้จักนำตนเอง มีวินัย รู้จักบังคับตนเองอยู่และร่วมทำงานกับบุคคลอื่นอย่างมีความสุขเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีอิสระเสรี จัดทำกิจกรรมทางภาษาต่าง ๆ ที่ตนเองสนใจเกิดความสนุกสนานแบบละเพลิดเพลินในงานที่ทำขึ้น เพื่อสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ที่ง่ายแบบเป็นกันเอง มีวิธีการน้อยที่สุดแต่นักเรียนจะเกิดการเรียนรู้ และได้ประสบการณ์ทางภาษาเป็นอย่างมาก ส่งเสริมให้นักเรียนมีพัฒนาการทางด้านบุคลิกภาพรู้จักรับผิดชอบ เคารพความคิดเห็นของผู้อื่น ใช้ภาษาที่เหมาะสมและวางตนในสังคมได้ดี ทำให้หลักสูตรมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ช่วยให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียนภาษาอย่างแท้จริง ส่งเสริมให้นักเรียนได้ใช้ทักษะทางภาษาเป็นเครื่องมือในการศึกษาหา ความรู้จากการเรียนวิชาต่าง ๆ ในหลักสูตรให้ดีขึ้น ให้นักเรียนได้ใช้เวลาว่างอย่างมีประโยชน์และมี คุณค่าส่งเสริมความสามัคคีในหมู่คณะเน้นการสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างครูกับนักเรียน นักเรียน กับนักเรียนเอง และระหว่างนักเรียนกับบุคคลต่าง ๆ ในชุมชน เป็นการยกระดับขวัญของบุคลากรฝ่าย ต่าง ๆ ที่มีต่อโรงเรียนให้ดีขึ้น อีกทั้งเป็นการส่งเสริมและถ่ายทอดวัฒนธรรมทางภาษาและขนบธรรมเนียม

ประเพณีต่าง ๆ ให้นักเรียนเกิดความรัก ซาบซึ้งในคุณค่า และคิดที่จะเชิดชูทำนุบำรุงภาษาไทย อันเป็นภาษาประจำชาติ

วัตถุประสงค์ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่กล่าวมาแล้ว จะเห็นได้ว่ากระบวนการเรียนรู้มิได้เกิดขึ้นในห้องเรียนเพียงอย่างเดียว ผู้เรียนต้องเรียนรู้อีกหลายสิ่งหลายอย่างจากนอกห้องเรียนกิจกรรมเสริมหลักสูตร มีกิจกรรมที่มีส่วนช่วยให้เรียนรู้ส่วนใหญ่ นอกห้องเรียนช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้กว้างขวางได้พัฒนาร่างกาย จิตใจ ตลอดจนความสัมพันธ์ทางสังคมและใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

5. หลักในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร

แฟรงคลิน เอ. มิลเลอร์ และคณะ (Franklin A. Miller and others 1956: 13) ได้เสนอหลักในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรไว้ว่า "นักเรียนควรได้รับการยอมรับว่าเป็นสมาชิกที่สำคัญ ในโรงเรียน กิจกรรมที่จัดขึ้นควรมีคุณค่าและเป็นไปในทำนองสร้างสรรค์ นักเรียน ครู และผู้บริหารควรได้มีส่วนร่วมในการส่งเสริมโปรแกรมกิจกรรมเสริมหลักสูตร และกิจกรรมที่จัดขึ้นควรเป็นเครื่อง ส่งเสริมความเป็นประชาธิปไตย"

เพื่อให้การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรดำเนินไปอย่างเหมาะสมกระทรวงศึกษาธิการ (2524: 3) จึงได้กำหนดหลักในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรไว้ดังนี้

1. การจัดกิจกรรมต้องเป็นไปตามนโยบายของรัฐบาล ในการดำเนินงานพัฒนาการศึกษาเพื่อส่งเสริมความเจริญและความมั่นคงของชาติ
2. จะต้องเป็นไปเพื่อวางรากฐานการปกครองระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข
3. จะต้องเป็นไปเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีระเบียบวินัยในตนเอง
4. จะต้องเป็นไปเพื่อส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างนักเรียนและครู
5. การจัดกิจกรรมต้องเป็นไปตามระเบียบแบบแผนของราชการ
6. การจัดกิจกรรมใด ๆ จะต้องมีการวางแผนและระเบียบข้อบังคับของกิจกรรมในโครงการและระเบียบข้อบังคับนั้นจะต้องเป็นของโรงเรียน
7. นักเรียนจะต้องเข้าร่วมกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง ตามความสามารถ ความถนัด ความสนใจไม่น้อยกว่า 1 อย่าง การเข้าร่วมกิจกรรมของนักเรียนในแต่ละภาคเรียนจะเป็นกิจกรรมอย่างเดียวกันหรือไม่ก็ได้

8. ทุกกิจกรรมต้องมีครู - อาจารย์ ในโรงเรียนเข้าร่วมรับผิดชอบดำเนินการ
9. บุคคลที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรม จะต้องเป็นบุคคลที่อยู่ปัจจุบันในสถานศึกษานั้น เว้นแต่วิทยากรให้อยู่ในดุลยพินิจของหัวหน้าสถานศึกษา
10. การจัดให้มีกิจกรรมใด ๆ หรือไม่ให้อยู่ในดุลยพินิจของหัวหน้าสถานศึกษานั้น ๆ
11. การจัดกิจกรรมใด ๆ ให้โรงเรียนควบคุมเรื่องรายรับ-จ่ายเงินหรือพัสดุสิ่งของอื่น ๆ ให้เป็นไปตามระเบียบ และประหยัดเพื่อความมั่นคงและปลอดภัยของชาติ
12. ในกรณีที่หัวหน้าสถานศึกษาพิจารณาเห็นว่ากิจกรรมใด ๆ ไม่เหมาะสม มีการกระทำหรืออาจนำมาซึ่งภัยอันตรายต่อความมั่นคงของชาติ ให้หัวหน้าสถานศึกษาสั่งยกเลิกกิจกรรมนั้นๆ เสีย

สำหรับการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยที่มีประสิทธิภาพนั้น สุจริต เพียรชอบและสายใจ อินทร์พรรย์ (2523: 202-203) ให้ค่านึงถึงหลักสำคัญ ๆ ดังต่อไปนี้

1. ความคิดริเริ่มที่จะจัดกิจกรรมทางภาษาไทยต่าง ๆ หรือการคิดรวมกลุ่มตั้งเป็นชุมนุม ภาษาไทย ชุมนุมวรรณศิลป์ หรือชุมนุมฝึกการพูด ควรมาจากตัวนักเรียนเอง ครูภาษาไทยอาจทำหน้าที่เป็นเพียงผู้ชี้แนวทางเท่านั้นไม่ควรบงการหรือผลักดันให้จัดกิจกรรมหรือตั้งชุมนุมขึ้นโดยที่เด็กยังไม่พร้อม โรงเรียนควรที่จะสนับสนุนหรืออำนวยความสะดวกที่จะให้นักเรียนที่ถนัดหรือมีความสนใจทางภาษาไทย ได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมให้ได้มากที่สุด การรวมกิจกรรมภาษาไทยควรเป็นไปด้วยความสมัครใจไม่มีการบังคับ มีบรรยากาศในการจัดกิจกรรมดีมีความเป็นกันเองระหว่างสมาชิกและระหว่างสมาชิกกับ อาจารย์ที่ปรึกษา
2. การจัดอาจารย์ที่ปรึกษาควรพิจารณาในด้านความรู้ความสามารถทางภาษาไทย บุคลิกภาพความถนัด และความสามารถในการทำงานร่วมกับนักเรียนความเป็นนักประชาธิปไตย ตลอดจนการเสียสละเวลาที่จะอยู่ร่วมกิจกรรมกับนักเรียน อาจารย์ที่ปรึกษาควรที่จะได้วางแผนร่วมกับนักเรียน เพื่อที่จะได้จัดกิจกรรมทางภาษาที่มีประโยชน์ และสนองความต้องการของนักเรียนให้มากที่สุด
3. นักเรียนควรที่จะได้มีโอกาสบริหารกิจกรรม และควบคุมการใช้เงินด้วยตนเองโดยมีครูเป็นผู้คอยให้ความช่วยเหลือให้การดำเนินงานเป็นไปในทางที่ถูกที่ควร
4. การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย ควรจัดนอกเวลาเรียน อาจจะเป็นระหว่างพักรับประทานอาหารกลางวัน ตอนเย็น หรือในวันหยุด ทั้งนี้เพื่อมิให้เสียเวลาเรียนตาม

ปกติ นักเรียนไม่ควรจะต้องเสียเวลาเรียนในการทำกิจกรรมเสริมหลักสูตร การจัดทำกิจกรรมควรทำอย่าง สม่ำเสมอ เป็นกิจกรรมที่น่าสนใจทั้งนี้เพื่อสมาชิกจะได้รับประโยชน์จากกิจกรรมให้มากที่สุด

5. การจัดกิจกรรมทางภาษาไทยนั้น ควรจัดโดยสมาชิกมีใช้จัดขึ้นเพื่อชื่อเสียงหรือเสริมบารมีของผู้บริหาร อาจารย์ที่ปรึกษา ครู หรือนักเรียนคนหนึ่งคนใดโดยเฉพาะ

6. การให้คำปรึกษากิจกรรมเสริมหลักสูตรภาษาไทย ควรถือเป็นงานประจำส่วนหนึ่งของครูและเป็นภาระกิจที่ทางโรงเรียนจะต้องให้การสนับสนุนอย่างเต็มที่

7. การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรแต่ละครั้ง ควรมีอุปกรณ์เครื่องใช้ตลอดจนความสะดวกสบายต่าง ๆ ให้พร้อมทางโรงเรียนควรที่จะได้อำนวยความสะดวกในด้านนี้

8. ควรมีการประเมินผลการจัดกิจกรรมเป็นระยะ เพื่อทราบว่าเป็นภาคการศึกษาหนึ่งหรือปีการศึกษาหนึ่ง ได้จัดกิจกรรมอะไรบ้าง และได้ประโยชน์อย่างไร ทั้งนี้เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุง กิจกรรมต่าง ๆ ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

9. ทางโรงเรียน คณะครู อาจารย์ที่ปรึกษา ตลอดจนนักเรียนควรมีความคิดรวบยอดที่ถูกต้องและมีทัศนคติที่ดีต่อการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย และให้การสนับสนุน

ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ สมถวิล วิเศษสมบัติ (2525: 175-177) กล่าวถึงหลักในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยให้ได้ผลสรุปดังนี้

1. ความคิดริเริ่มที่จะจัดควรมาจากตัวนักเรียนเอง ครูภาษาไทยเป็นผู้แนะนำหรือชี้แนวทางเท่านั้น
2. ควรให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมทั่วกัน และเท่าเทียมกันมากที่สุด
3. การจัดกิจกรรมควรมีโครงการและควรเลือกโครงการที่มีประโยชน์มีความเหมาะสม
4. นักเรียนที่จะเข้าร่วมกิจกรรมให้เป็นไปตามแบบประชาธิปไตย
5. ควรจัดให้เหมาะสมกับกำลังของนักเรียน
6. ควรจัดนอกเวลาเรียน เพื่อไม่ให้เสียเวลาเรียน

การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรภาษาไทย ครูผู้สอนควรคำนึงถึงหลักในการจัดเพื่อให้เหมาะสม กับพัฒนาการในด้านต่าง ๆ ของนักเรียน ไม่ว่าจะเป็นด้านร่างกายหรือด้านสติปัญญาหรือความต้องการของนักเรียน และสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรมากนักน้อยเพียงใด

6. ประเภทของกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนาทักษะการเขียน

กระทรวงศึกษาธิการ (2524: 2) ได้กำหนดประเภทของกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่โรงเรียน ควรจัดขึ้นเพื่อส่งเสริมการเรียนการสอน ในหลักสูตรให้กว้างขวางขึ้นเพื่อสนองความสนใจและเป็นการพัฒนาบุคลิกภาพของนักเรียนให้เหมาะสมกับสังคมประชาธิปไตย โดยเฉพาะกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย กิจกรรมส่งเสริมวัฒนธรรมไทยนั้นสามารถแยกจัดเป็นกิจกรรมย่อย ๆ ได้อีก เช่น กิจกรรมเกี่ยวกับการใช้ภาษา (กิจกรรมการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน) กิจกรรมเกี่ยวกับหลักภาษา และกิจกรรมเกี่ยวกับวรรณคดีไทย

วิมลศิริ ร่วมสุข (2522: 120-121) ได้เสนอตัวอย่างการทำกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย ในด้านทักษะการเขียน กล่าวคือ

1. จัดทำหนังสือพิมพ์ประจำชั้น หรือโรงเรียน
2. จัดประกวดการแต่งคำประพันธ์
3. เชิญวิทยากรมาบรรยาย หรืออภิปรายเกี่ยวกับการเขียน
4. จัดตั้งชุมนุมที่ส่งเสริมการเขียนภาษาไทย เช่น ชุมนุมภาษาและวัฒนธรรม

สุจริต เพียรชอบ (2526: 163-167) ได้เสนอกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยใน ด้านทักษะการเขียนที่อาจจัดขึ้นในโรงเรียนมัธยมศึกษา อันได้แก่

1. จัดทำบรรณนิทัศน์ (book review) หรือบรรณนิทัศน์สังเขป (annotation)
2. ฝึกเขียนรายงานการประชุม โดยอภิปรายปรายในกลุ่มย่อย ๆ ฝึกทำหน้าที่เป็น ประธาน รองประธาน เลขานุการ และสมาชิกที่เข้าร่วมประชุม
3. เขียนวิจารณ์ข่าวจากวิทยุ หนังสือพิมพ์ และวิจารณ์เหตุการณ์ที่น่าสนใจต่าง ๆ
4. รวบรวมข่าวและความเคลื่อนไหวต่าง ๆ เป็นทำนองสมุดข่าว หรือสมุดภาพข่าว หรือจะรวบรวมข่าวจากหนังสือพิมพ์ สรุปข่าวติดไว้บนป้ายประกาศของชุมนุมภาษาไทยก็ได้ต่าง ๆ
5. จัดการแข่งขันสะกดคำยากทำปทานุกรมรวบรวมคำยาก หรือคำที่นักเรียนมักจะสะกดผิด
6. จัดการรวบรวมคำราชาศัพท์ที่ควรทราบ
7. เขียนข่าว บทความ เรื่องสั้น หรือคำประพันธ์สั้น ๆ ติดบนกระดานนิเทศ
8. ประกวดคำขวัญ การเขียนโฆษณา อาจมีการวาดภาพประกอบด้วยก็ได้
9. จัดประกวดเรียงความ เรื่องสั้น หรือจดหมายตามโอกาสอันสมควร เช่น ในวันสุนทรภู่ สัปดาห์ภาษาไทย สัปดาห์การเขียนเรียงความ หรือสัปดาห์แห่งการเขียนจดหมาย

10. จัดประกวดเขียนบันทึกประจำวัน หรือจดหมายเหตุ

การจัดกิจกรรมนอกเวลาเรียนหรือกิจกรรมเสริมหลักสูตร มีประโยชน์ด้านการส่งเสริมความรู้และความสามารถของผู้เรียน โดยเฉพาะด้านความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งวีณา วิสเพ็ญ (2518) ได้จัดประเภทของการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อฝึกทักษะการเขียน ดังนี้

1. การจัดสัปดาห์การเขียนจดหมาย เรียงความ บทความ หรือเรื่องสั้น
2. การแสดงนิทรรศการงานเขียนที่ดีเด่น เช่น คำขวัญ บทร้อยกรอง
3. การประกวดเขียนจดหมาย เรียงความ เรื่องสั้น บทร้อยกรอง
4. การจัดทำป้ายประกาศ เสนอข่าว บทความ เรื่องสั้น บทร้อยกรอง
5. การจัดทำหนังสือพิมพ์ประจำห้องเรียน หรือโรงเรียน
6. การแต่งบทละครเพื่อใช้แสดงทางวิทยุ หรือบนเวที
7. การบรรยายเกี่ยวกับการเขียนโดยวิทยากร
8. การจัดสัปดาห์นิทรรศการหนังสือ โดยบริษัทหรือ สำนักพิมพ์

จากประเภทของการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรตามที่กล่าวไปแล้วผลของการวิจัยพบว่าการจัดกิจกรรมที่จัดมากคือการประกวดแต่งบทร้อยแก้วหรือบทร้อยกรองการประกวดเขียนคำขวัญโฆษณา

จดหมาย ส่วนกิจกรรมที่จัดน้อยคือ การเชิญวิทยากรแนะนำการเขียน การแต่งเพลงหรือบทละคร และการจัดทำหนังสือของโรงเรียน (ซุลี ชัชวาลกิจ 2526: 26) เช่นเดียวกับการเชิญบริษัท หรือ สำนักพิมพ์มาจัดนิทรรศการหนังสือ (กาญจนา สุวีรัตนากร : 2528)

7. การประเมินผลการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร

การประเมินผลการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรถือเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะทำให้เกิดผลต่าง ๆ กล่าวคือ การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรมีความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ ที่ได้กำหนดไว้ในด้านปริมาณ และคุณภาพเพียงใด ตลอดจนได้ศึกษาถึงความเป็นจริงในด้านอุปสรรคตลอดจนปรัชญานั้นจะนำไปสู่การเลือกโครงการที่เหมาะสม จุดเด่นและจุดด้อยตลอดถึงการดำเนินการจะมีประสิทธิภาพดีขึ้นได้ผล ตามความมุ่งหมาย มีความเที่ยงตรง และอาจจะทำให้เกิดความเข้าใจกันและร่วมมือร่วมใจกันในหมู่คณะ และเกิดประโยชน์อย่างเต็มที่ (สุภา หุจิตรวิวัฒน์ 2526: 31-32)

นอกจากนี้ สุภา หุจิตรวิวัฒน์ (2526: 32) ยังเสนอแนวทางในการใช้เครื่องมือประเมินกิจกรรมเสริมหลักสูตร คือ ข้อสอบ การสังเกต การบันทึก สังคมมิติ การสัมภาษณ์ การใช้แบบสอบถาม การใช้จินตนาการภาพ การจัดอันดับประมาณค่า

อย่างไรก็ตามเครื่องมือทุกชนิดยังจะต้องได้รับการตรวจสอบคุณภาพ เช่น การหา

ความเชื่อมั่น และความเที่ยงตรงก่อนที่จะนำไปใช้

สุจิต เพียรชอบ และ สายใจ อินทร์พรหม (2523: 208-209) ได้กล่าวถึงการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยจะสมบูรณ์ได้ก็ต่อเมื่อมีการประเมินผล เพื่อให้กิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยมีประสิทธิภาพดีจึงได้เสนอหลักการและวิธีการในการประเมินผลกิจกรรมเสริมหลักสูตรไว้ คือ

1. ควรมีการประเมินผลการจัดกิจกรรมเป็นระยะ ๆ อย่างน้อยควรมีการประเมินภาคละหนึ่งครั้ง เพื่อดูว่ากิจกรรมที่จัดได้ผลมากน้อยเพียงใด กิจกรรมใดควรจัดต่อไป กิจกรรมใดควรปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้น
2. การจัดกิจกรรมแต่ละครั้ง ไม่ว่าจะเป็นการจัดนิทรรศการ การแสดงละคร การจัดสัปดาห์แห่งวรรณคดี หรือกิจกรรมใดก็ตาม ควรมีการสอบถามความคิดเห็นของสมาชิกที่เข้าร่วมกิจกรรมเป็นการประเมินผลการจัดกิจกรรมเฉพาะอย่าง
3. ผู้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมทั้งผู้บริหาร อาจารย์ที่ปรึกษาและสมาชิกควรมีส่วนร่วมในการประเมินผลโดยทั่วถึงกัน
4. การประเมินผลการจัดกิจกรรมควรจัดหลาย ๆ ด้าน ทั้งในด้านคุณค่าของกิจกรรม วัตถุประสงค์ในการจัด ความสะดวก อาคารสถานที่ อุปกรณ์ ระยะเวลาที่จัด ความคิดเห็นของสมาชิกที่มีต่อกิจกรรมนั้น ๆ การบริหารกิจกรรมและอื่น ๆ
5. หากเป็นไปได้น่าจะได้ศึกษาเปรียบเทียบดูว่า นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรภาษาไทยมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาภาษาไทย แตกต่างไปจากผู้ที่ไม่ได้ร่วมกิจกรรมมากน้อยเพียงใด

6. วิธีประเมินผลการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย อาจทำได้หลายวิธีดังนี้ คือ สังเกตการเข้าร่วมกิจกรรมของนักเรียน ดูจากผลงานที่ปรากฏขึ้นจากการจัดกิจกรรมของนักเรียน ให้นักเรียนที่มีส่วนเกี่ยวข้อง เช่น ผู้บริหาร อาจารย์ที่ปรึกษา และนักเรียน ตอบแบบประเมินกิจกรรมที่ ครูและนักเรียนช่วยกันจัดทำขึ้น

การประเมินผลกิจกรรมเสริมหลักสูตร จึงควรมีคุณสมบัติ 4 ประการ คือ ความเที่ยงตรงความมีประสิทธิภาพ ความยุติธรรม และมีความเชื่อมั่น โดยควรจะศึกษาโครงการกิจกรรมเสริมหลักสูตรการกำหนดวัตถุประสงค์ในการประเมินผลโครงการการกำหนดรูปแบบในการประเมินการสร้างเครื่องมือหรือวิธีแสวงหาวิธีการต่าง ๆ อย่างมีมาตรฐาน การวิเคราะห์ข้อมูลตลอดจนรายงานการประเมินผลต่อผู้บริหาร

8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้างานวิจัยเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรและความสัมพันธ์ของการเข้าร่วมกิจกรรมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังต่อไปนี้

1. งานวิจัยต่างประเทศ

งานวิจัยที่ทำในต่างประเทศ เป็นการวิจัยเกี่ยวกับกิจกรรมเสริมหลักสูตรโดยทั่วไปมีการวิจัยหลายท่านที่ให้ความสนใจและทำการวิจัยทางด้านนี้ไว้ ดังนี้

1.1 โปรแกรมการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร

วิลเลียม ชาร์ลส์ ดีฟี (William Charles Defee 1978: 3499A - 3500A) ได้วิจัยเกี่ยวกับ "โปรแกรมการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในรัฐโอกลาโฮมา" กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นครูใหญ่จำนวน 132 คน ครูผู้สอนจำนวน 192 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจำนวน 199 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามสำหรับครูใหญ่แบบสอบถามสำหรับครูและแบบสอบถามสำหรับนักเรียน วิเคราะห์ข้อมูล โดยการทดสอบค่า ที (t-test) และค่า ซี (z-test) ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนขนาดใหญ่มีการสนับสนุนให้มีการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรมากกว่าโรงเรียนขนาดเล็ก อาจารย์ที่ปรึกษากลุ่มกิจกรรมไม่ได้ ได้รับความเตรียมตัวอย่างเพียงพอ และไม่ทราบกระบวนการประเมินผลกิจกรรมเสริมหลักสูตรครูใหญ่ และครูมีความพอใจต่อโปรแกรมกิจกรรมเสริมหลักสูตรมากกว่านักเรียน และมักจะประสบปัญหาในด้านต่าง ๆ เช่น การไม่เข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรของนักเรียน สถานักเรียนประสบความล้มเหลวปัญหาเรื่องรถรับ-ส่ง ความขัดแย้งเกี่ยวกับตารางเวลา และปัญหาเรื่องค่าใช้จ่ายส่วนตัว ในการเข้าร่วมกิจกรรม ครูใหญ่ประเมินโปรแกรมเสริมหลักสูตร มากกว่านักเรียนแต่ไม่ค่อยเอาใจใส่จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรเท่าที่ควรครูใหญ่ประเมินผลการปฏิบัติงานของกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา ในรัฐโอกลาโฮมาไปในทางบวก อย่างไรก็ตามครูใหญ่กล่าวว่าการบริการต่าง ๆ ของกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษาในรัฐโอกลาโฮมา ที่จัดหาให้กับโรงเรียนในท้องถิ่นควรมีมากขึ้น และควรจัดให้มีแนวทางในการประเมินผลการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร และอุปกรณ์ต่าง ๆ ให้กับโรงเรียนที่ต้องการความช่วยเหลือ

1.2 ความสัมพันธ์ของการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียน

ลาร์รี คาร์เนล ซัลตัน (Larry Danel Sulton 1983: 1413A) ได้วิจัยเกี่ยวกับ "การเข้าร่วมในกิจกรรมเสริมหลักสูตร ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียน" กลุ่มตัวอย่าง

ประชากรเป็นนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามสำหรับนักเรียนและแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ในการเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่าผลจากการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรจะดีขึ้น หากมีการเปลี่ยนให้กิจกรรมเสริมหลักสูตรมีเนื้อหาทางด้านวิชาการมากขึ้น ประสบการณ์ในการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตร อาจจะใช้เป็นเครื่องมือที่จะช่วยทำให้พื้นฐานความรู้ และความเจริญเติบโตของนักเรียนให้ดีขึ้น และยังได้เสนอแนะไว้ว่าควรจะศึกษาการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรต่อไป โดยให้มีวงกว้างกว่าที่ได้ทำอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งควรศึกษาในเรื่องเกี่ยวกับประสบการณ์นอกโรงเรียน

เอ็ดเวิร์ด อาร์เธอร์ แพริช (Edward Arther Parish 1984: 313A) ได้วิจัยเกี่ยวกับ "ความสัมพันธ์ระหว่างการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตร กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น" กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนเกรด 8 จำนวน 501 คน จากโรงเรียนมัธยมศึกษาจำนวน 7 โรงเรียน ในรัฐเท็กซัสเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามสำหรับนักเรียนวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าความถี่ ทดสอบความมีนัยสำคัญ โดยการหาค่าไคสแควร์หาค่าสหสัมพันธ์ และทดสอบความมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 โดยการทดสอบหาค่าซี (z-test) ผลการวิจัยพบว่า การเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตร มีความสัมพันธ์กับระดับของคะแนนเฉลี่ยและความก้าวหน้าในการศึกษาของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญ และพบว่าความสัมพันธ์นั้นขึ้นอยู่กับเพศ ชาติพันธุ์ สถานภาพทางเศรษฐกิจ และสังคมของครอบครัว และระดับสติปัญญา

โทมัส ดี แคสเทิล (Thomas D.Castle 1986: 1940A) ได้วิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรกับระดับสติปัญญา ผลสัมฤทธิ์ในการเรียน การเข้าเรียน และความมีวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในตะวันตกกลาง กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนที่จะจบการศึกษา จำนวน 347 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามสำหรับนักเรียนวิเคราะห์ข้อมูล โดยการหาค่าสหสัมพันธ์ ผลการวิจัยพบว่า การเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนมีความสัมพันธ์กันทางบวก และพบว่า การเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรมีความสัมพันธ์กับระดับสติปัญญาการเข้าเรียน และความมีวินัยของนักเรียน และพบว่า นักเรียนหญิงเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรมากกว่านักเรียนชาย ซึ่งมีผลทำให้ระดับคะแนนสูงขึ้น ส่วนนักเรียนชายมีการเข้าเรียนเพิ่มขึ้นและมีปัญหาทางด้านวินัยน้อยลง

การวิจัยที่ทำในต่างประเทศที่กล่าวมาแล้ว ส่วนมากเป็นงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและเน้นหนักไปที่กิจกรรมเสริมหลักสูตร โดยทั่วไปซึ่งจัดในระดับมัธยมศึกษาโดยทั่วไปในต่างประเทศแต่ยังไม่มียานวิจัยที่เกี่ยวกับเรื่องภาษาโดยตรง

2. งานวิจัยในประเทศ

ผู้วิจัย ได้ศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเภทด้วยกัน คืองานวิจัยที่ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาอื่น ๆ และงานวิจัยที่เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย ดังต่อไปนี้

2.1 ความสัมพันธ์ระหว่างการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาอื่น ๆ

ยุทธวีรวัลย์ วณิชจินดา (2513) ได้วิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาสังคมศึกษากับผลสำเร็จในการเรียนวิชาสังคมศึกษาในชั้นมัธยมศึกษา" กลุ่มตัวอย่างประชากร คือ ครูสังคมศึกษา 30 คนและนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และ 3 ในเขตพระนคร 350 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามสำหรับครูและแบบสอบถามสำหรับนักเรียนวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ ค่ามัชฌิมเลขคณิต ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบ เพียร์สัน ผลการวิจัยพบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนที่สนใจเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาสังคมศึกษา มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จิตรา พงษ์กิจสังคม (2517) ได้วิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาสังคมศึกษา" กลุ่มตัวอย่างประชากร คือ อาจารย์ผู้สอนวิชาสังคมศึกษา 50 คน และนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษามัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 400 คน จากวิทยาลัยครู 5 แห่ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามสำหรับครู และแบบสอบถามสำหรับนักเรียนวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าร้อยละ ค่ามัชฌิมเลขคณิต ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสัมประสิทธิ์สัมพันธ์แบบเพียร์สัน ผลการวิจัย พบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กับความสนใจในกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาสังคมศึกษาของวิทยาลัยครู 2 แห่ง มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนวิทยาลัยครูอีก 3 แห่ง มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทางการเรียนกับความสนใจในกิจกรรมเสริมหลักสูตร วิชาสังคมศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุวิทย์ โคตรธนู (2522) ได้วิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทางการเรียนกับความสนใจในกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาศาสตร์" กลุ่มตัวอย่างประชากร คือ ครูผู้สอนวิชาวิทยาศาสตร์ 57 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จากโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนสาธิต ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 416 คน เครื่องมือที่ใช้ในการ

วิจัยเป็นแบบสอบถามสำหรับนักเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ ค่ามัชฌิมเลขคณิต ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ผลการวิจัยพบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์กับความสนใจในกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนราษฎร์ มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของนักเรียนสาธิต ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จอร์ ลิมพิสุทธิ (2525) ได้วิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบบางประการซึ่งไม่ใช่ความสามารถทางสติปัญญา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3" กลุ่มตัวอย่างประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครจำนวน 395 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ และแบบสอบถามเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครอบครัว เจตคติของนักเรียนต่อการเรียนการสอนคณิตศาสตร์และกิจกรรมนอกชั้นเรียน การวิเคราะห์ข้อมูลหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบบางประการ ซึ่งไม่ใช่ความสามารถทางสติปัญญากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ และหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบพหุคูณ โดยใช้ตัวพยากรณ์ในองค์ประกอบบางประการ ซึ่งไม่ใช่ความสามารถทางสติปัญญาเป็นตัวพยากรณ์ ผลการวิจัยพบว่า องค์ประกอบบางประการที่ไม่ใช่ความสามารถทางสติปัญญาเป็นตัวพยากรณ์ที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จำนวน 17 ตัว เรียงตามลำดับค่าสหสัมพันธ์จากสูงไปต่ำ ตัวพยากรณ์ในองค์ประกอบบางประการซึ่งไม่ใช่ความสามารถทางสติปัญญา ให้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ได้ ร้อยละ 58.41 ตัวพยากรณ์ที่ดีในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ คือ ขนาดของโรงเรียน การเข้าร่วมตอบปัญหาทางคณิตศาสตร์ การสอนซ่อมวิชาคณิตศาสตร์ เจตคติของนักเรียนต่อวิชาคณิตศาสตร์ และการทำอุปกรณ์การเรียนคณิตศาสตร์

ณรงค์ กิสนาโยธิน (2526) ได้วิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบคัตสรร ซึ่งไม่ใช่ความสามารถทางเชาวน์ปัญญา กับผลสัมฤทธิ์ทางเรียนวิชาสังคมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เขตการศึกษา 7" ตัวอย่างประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จากโรงเรียนในเขตการศึกษา 7 จำนวน 414 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับองค์ประกอบ คัตสรรและทดสอบถามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษา วิเคราะห์ข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์โปรแกรม SPSS และวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรเป็นขั้น ๆ ผลการวิจัยพบว่าองค์ประกอบคัตสรร ซึ่งไม่ใช่องค์ประกอบทางเชาวน์ปัญญาในการเรียนวิชาสังคมศึกษา

ส่วนมากมีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยเรียงค่าสหสัมพันธ์จากสูงไปต่ำ

สุนันทา ตันตวนิชย์ (2526) ได้วิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างความสนใจในกิจกรรมในกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาคณิตศาสตร์ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เขตการศึกษา 1" กลุ่มตัวอย่างประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย 600 คน จากโรงเรียนในเขตการศึกษา 1 จำนวน 5 โรงเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามสำหรับนักเรียนวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าร้อยละ ค่ามัชฌิมเลขคณิต ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน กับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เมื่อแยกทีละระดับชั้นของโรงเรียนปรากฏว่า มีนักเรียนบางระดับชั้น และบางโรงเรียนที่ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสนใจในกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาคณิตศาสตร์ กับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คณิตศาสตร์ มีความสัมพันธ์ทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย

งานวิจัยที่เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย ที่ทำในประเทศไทย ที่พบมาก คือ การวิจัยในระดับอุดมศึกษา และระดับมัธยมศึกษา ดังนี้

วิภา วิสเพ็ญ (2519) ได้วิจัยเรื่อง "กิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยของวิทยาลัยครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ" กลุ่มตัวอย่างประชากร คือ อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทย 72 คน และนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา 600 คน จากวิทยาลัยครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 6 แห่ง วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าร้อยละ ค่ามัชฌิมเลขคณิต และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการการวิจัยพบว่า จุดมุ่งหมายในการจัดกิจกรรม คือ เพื่อให้ให้นักศึกษาได้รับประสบการณ์ เพื่อเป็นแนวทางในการออกไปสอนจริง เพื่อให้ นักศึกษามีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาไทย การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรเป็นการร่วมมือกันของหัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทย อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทยและนักศึกษา เงินที่จัดได้จากงบประมาณและเสียไร นักศึกษาส่วนใหญ่จะเข้าร่วมเฉพาะกิจกรรมที่น่าสนใจ ปัญหาที่พบนักศึกษาไม่เข้าใจ และไม่เห็นความสำคัญของการจัดกิจกรรม นักศึกษาและอาจารย์บางท่านขาดความกระตือรือร้นในการทำงาน

สมลักษณ์ สุตหอม (2521) ได้วิจัยเรื่อง "โปรแกรมการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร" กลุ่มตัวอย่างประชากร คือ อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทย 77 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย 400 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามสำหรับครู และแบบสอบถามสำหรับนักเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าร้อยละ ค่ามัชฌิมเลขคณิต และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่าจุดมุ่งหมายในการจัด

กิจกรรม คือ ให้ผู้เรียนมีความรู้และทักษะในวิชาภาษาไทยดีขึ้น ส่งเสริมให้นักเรียนมีความคิดริเริ่มในการดำเนินการจัดกิจกรรม โดยร่วมมือกับอาจารย์หมวดวิชาภาษาไทย กิจกรรมที่จัดส่วนใหญ่เป็นกิจกรรมเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทย ผู้วิจัยได้เสนอโปรแกรมการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยโดยแบ่งเป็นกิจกรรมเกี่ยวกับการพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน หลักภาษาไทย และวรรณคดี และพบว่านักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยด้านการเขียนมาก คือ การเขียนจดหมาย การเขียนบันทึกประจำวัน เกี่ยวกับเป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน

ชูลี ชัชวาลกิจ (2526) ได้วิจัยเรื่อง "โครงการเสนอเพื่อจัดกิจกรรมเสริมทักษะภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร" กลุ่มตัวอย่างประชากร คือ ผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษา 44 คน ครูภาษาไทย 116 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย 390 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามสำหรับผู้บริหาร แบบสอบถามสำหรับอาจารย์ภาษาไทย และแบบสอบถามสำหรับนักเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าร้อยละ ค่ามัชฌิมเลขคณิต และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า กิจกรรมในชั้นเรียนที่จัดมาก ได้แก่ การฟังอภิปราย การได้วาที่ การฟังเพลง การอ่าน และค้นคว้าความรู้จากห้องสมุด การประกวดแต่งบทร้อยแก้วและร้อยกรอง การประกวดการเขียนคำขวัญ การแข่งขันสะกดคำยาก การแข่งขันต่อเติมสุภาษิตคำพังเพย การสาธิตการอ่านร้อยแก้วและร้อยกรอง การอ่านทำนองเสนาะ และการศึกษานอกสถานที่ ปัญหาในการจัดกิจกรรม คือ ปัญหาด้านสถานที่ อุปกรณ์ และงบประมาณ และพบว่านักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยด้านการเขียนมาก ได้แก่ การเขียนจดหมาย และการเขียนบันทึกประจำวัน ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้ถือเป็นกิจกรรมที่นักเรียนปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ และเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของนักเรียน และควรจะมีนักเรียนไม่สนใจเข้าร่วมกิจกรรมฝึกทักษะการเขียน เพราะขาดการประสานงานที่ดีระหว่างครู และนักเรียน รวมทั้งการประชาสัมพันธ์ไม่ทั่วถึง

สุวรรณา ตั้งที่ชะริภ (2533: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เขตการศึกษา 5 กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เขตการศึกษา 5 จำนวน 450 คน ซึ่งได้จากวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง มีค่าความเที่ยง .96 และขอคัดลอกคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรนำข้อมูลที่เก็บรวบรวมมาวิเคราะห์โดยการคำนวณหาค่าร้อยละ ค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เขตการศึกษา 5 เข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยด้านการเขียนน้อย ได้แก่ เขียนแสดงความคิดเห็นหรือวิจารณ์เรื่องที่

ได้ฟังหรือพบเห็น ฟังวิทยากรแนะนำการเขียนประเภทต่าง ๆ และทำสมุดภาพ สมุดรวบรวมคำ ประพันธ์ที่ไพเราะหรือได้รับรางวัลส่วนกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยด้านการเขียนที่นักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเข้าร่วมกิจกรรมมาก ได้แก่ เขียนคำอวยพรในโอกาสต่าง ๆ เพื่อมอบให้ ผู้อื่น เขียนจดหมายเพื่อติดต่อเรื่องส่วนตัว และกิจกรรมและเขียนบันทึกประจำวันการเข้าร่วม กิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เขตการศึกษา 5 มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .64

จากการศึกษางานวิจัยในประเทศพบว่า กิจกรรมเสริมหลักสูตรมีความสำคัญและ จำเป็นยิ่งต่อการเรียนการสอน นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรจะมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียน สูง การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรจึงช่วยพัฒนาความรู้ความสามารถให้กับนักเรียนได้เป็นอย่างดี

ทักษะการเขียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะการเขียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ในหลักสูตรวิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้ระบุเนื้อหาที่เกี่ยวกับทักษะการ เขียน ได้แก่ การเขียนบทความ การเขียนจดหมาย การเขียนบันทึกเชิงวิเคราะห์ การคัดลอก ข้อความ การเขียนเรียงเรียงข้อความ การเขียนเพื่อเชิญชวน การเขียนเพื่อเล่าเรื่อง การเขียน ย่อความ และการเขียนรายงานทางวิชาการ

1. การเขียนบทความ

1.1 ความหมายของบทความ บทความ คือ ความเรียงที่เขียนจากหลักฐานข้อเท็จจริง และแทรกข้อเสนอแนะเชิงวิจารณ์หรือสร้างสรรค์เอาไว้ด้วย (วรนนท์ อักษรพงศ์ 2533: 77)

1.2 ลักษณะของบทความ บทความมีลักษณะดังต่อไปนี้

- 1.2.1 เป็นเรื่องที่ผู้อ่านกำลังสนใจอยู่ในเวลานั้น อาจเป็นปัญหาที่ผู้อ่านต้องการทราบว่าจะดำเนินการแก้ปัญหาและมีผลอย่างไร
- 1.2.2 ให้ความรู้ความคิด และมีสาระต่อผู้อ่าน
- 1.2.3 มีทรรศนะ ข้อคิดเห็น ตลอดจนข้อคิดเห็นของผู้เขียน
- 1.2.4 มีวิธีเขียนที่ชวนให้อ่านจากความรู้ความคิด ตลอดจนข้อเสนอแนะและเป็นการท้าทายความคิดของผู้อ่าน

1.2.5 เนื้อหาสาระตลอดจนภาษาที่ใช้ เหมาะสมกับผู้อ่านที่มีการศึกษาอยู่ในเกณฑ์ดี

1.3 ประเภทของบทความ ในปัจจุบันการเขียนบทความมีลักษณะผสมผสานระหว่างบทความเชิงสาระและบทความเชิงปกิณกะทั้งที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์รายวัน รายสัปดาห์ นิตยสารตลอดจนนิตยสาร และวารสาร โดยจะแบ่งประเภทของบทความออกเป็นหลายประเภท ดังนี้ (ھرรษา ผลิตร 2533: 74 - 76)

1.3.1 บทความแสดงความความคิดเห็น เป็นบทความที่ยกเอาปัญหาในสังคม ทั้งส่วนรวมและปัญหาส่วนบุคคล ปัญหาที่มีข้อขัดแย้งจะมีข้อคิดเห็นที่แตกต่างกันไปได้ทั้งในแนวที่ยอมรับและโต้แย้งวิธีเขียนผู้เขียนต้องแยกแยะปัญหาให้ชัดเจนว่า ปัญหาคืออะไร มีวิธีแก้ปัญหายังไร ผู้เขียนเห็นชอบด้วยวิธีไหนและควรย้าความคิดเห็นให้เด่นชัดด้วย

1.3.2 บทความประเภทสัมภาษณ์ เป็นบทความที่แสดงความความคิดเห็นของบุคคล เกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ ควรจะเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียง มีความเชี่ยวชาญเฉพาะทาง เป็นผู้ที่อยู่ในความสนใจของสังคม การเขียนบทความประเภทนี้ผู้เขียนอาจจะแทรกเรื่องราวอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับุคคลผู้นั้นลงไปด้วย

1.3.3 บทความประเภทกึ่งชีวประวัติ เป็นบทความที่เน้นความสามารถ และคุณสมบัติพิเศษที่ทำให้บุคคลผู้นั้นประสบความสำเร็จมีวิธีการและหลักในการดำรงชีวิตตลอดถึงการปฏิบัติตน ผู้เขียนสามารถเก็บข้อมูลได้จากการสัมภาษณ์ การสอบถามบุคคลแวดล้อม เอกสารผลงานต่าง ๆ ของบุคคลผู้นั้น

1.3.4 บทความประเภทให้ความรู้ เป็นบทความที่ให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรืออธิบายวิธีทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ควรจะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับปัจจัย 4

1.3.5 บทความประเภทให้แง่คิด เป็นการโน้มน้าวจใจให้ผู้อ่านกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งผู้เขียนอาจเขียนอย่างตรงไปตรงมา หรือเขียนในเชิงอุปมาอุปไมยก็ได้ เรื่องที่นำมาเขียนอาจจะให้แง่คิดท้ว ๆ ไป เช่น การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ยาเสพติด การป้องกันอุบัติเหตุ เป็นต้น

1.3.6 บทความประเภทรายงานผลการท่องเที่ยว บทความที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวสถานที่แปลกใหม่ ไม่เคยมีใครเคยไปมาก่อนจะเร้าความสนใจผู้อ่านได้ดียิ่งขึ้น เนื้อเรื่องนอกจากจะกล่าวถึงเรื่องราวการเดินทาง ลักษณะภูมิประเทศและความสวยงามของสถานที่นั้น ๆ แล้วอาจแทรกเกร็ดความรู้ต่าง ๆ ข้อคิดเห็นบางประการซึ่งผู้เขียนเห็นว่าควรจะมีควรจะเป็นเกร็ดต่าง ๆ เหล่านี้ จะช่วยเสริมเรื่องราวให้น่าอ่านยิ่งขึ้น

1.3.7 บทความประเภทวิจารณ์ ผู้เขียนต้องพิจารณาข้อเท็จจริง ลักษณะ

และคุณสมบัติต่าง ๆ ของเรื่องที่จะวิจารณ์อย่างถี่ถ้วน โดยอาศัยหลักวิชาเหตุผล หรือข้อเท็จจริง ตัดสินว่าดีหรือไม่ดี ควรหรือไม่ควรอย่างไร บทความประเภทวิจารณ์นี้จะเน้นไปที่ ช่าง เรื่องการ เมือง และหนังสือ

2. การเขียนจดหมาย จดหมายเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อผู้เขียน เป็นชีวิตส่วนหนึ่งของผู้เขียน ที่จะแสดงออกซึ่งความรู้สึกนึกคิด ตลอดจนพฤติกรรมที่แสดงให้ผู้อื่นแปลความหมายของผู้เขียนได้ จึงจำเป็นที่ผู้เขียนควรจะระวังเป็นอย่างยิ่ง

2.1 ลักษณะสำคัญของจดหมาย ลักษณะสำคัญที่ผู้เขียนควรพิจารณาได้แก่

2.1.1 การวางรูปจดหมายให้ถูกต้องสวยงาม

2.1.2 การใช้ถ้อยคำ ไพเราะ น่าอ่าน มีเหตุผล

2.1.3 การใช้ถ้อยคำถูกต้องในการสะกดการันต์

2.1.4 การสื่อความให้เข้าใจตรงกัน

2.1.5 เขียนหรือพิมพ์อย่างระมัดระวัง

2.2 ประเภทของจดหมาย การเขียนจดหมายเพื่อติดต่อสื่อสารกันมีอยู่ 3 ประเภท คือ (นภลัย สุวรรณธาดา 2526: 711-737)

2.2.1 จดหมายส่วนตัว เป็นจดหมายที่เขียนถึงคนใกล้ชิดอาจเป็นญาติสนิท หรือมิตรสหาย เล่าเรื่องราวส่งข่าวคราว ได้ตามทุกข์สุข แจ่มกิจจรุระต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกัน เป็นการติดต่ออย่างไม่เป็นทางการ โดยใช้ภาษาพูดหรือภาษาที่ไม่ใช่มาตรฐานก็ได้ เพียงแต่ระวังภาษาให้เหมาะสมกับฐานะของผู้ส่งสารเท่านั้น โดยแบ่งออกเป็นหลายชนิด เช่น จดหมายขอโทษหรือชี้แจง ข้อผิดพลาด จดหมายแนะนำ จดหมายขอบคุณ เสียใจ หรือยินดี จดหมายเล่าเรื่อง

2.2.2 จดหมายธุรกิจ หมายถึง จดหมายติดต่อระหว่างห้างร้านและบริษัทต่าง ๆ ทั้งที่เป็นนิติบุคคลหรือเอกชน ในเรื่องธุรกิจทั่วไป การเขียนจดหมายประเภทนี้ต้องใช้ภาษาที่เป็นทางการ ระเบียบการเขียนมีกฎเกณฑ์ที่แน่นอน ข้อความที่ใช้ต้องรัดกุม กระชับ สั้นแต่ได้ใจความ สามารถสื่อสารกันได้อย่างถูกต้องทั้งผู้ส่งสาร และผู้รับสาร จดหมายธุรกิจแบ่งออกได้เป็นหลายชนิด ได้แก่ จดหมายสมัครงาน จดหมายนัดพบ จดหมายเตือน - ทวง จดหมายโฆษณาสินค้า จดหมายสั่งของ - ส่งของ จดหมายสอบถาม และตอบสอบถาม

2.2.3 จดหมายราชการ จดหมายราชการหรือหนังสือราชการ คือ เอกสารที่เป็นหลักฐานทางราชการ ได้แก่ หนังสือที่มีไปมาระหว่างส่วนราชการ หนังสือที่ส่วนราชการมีไปถึงหน่วยงานที่มีใช้หน่วยราชการหรือมีไปถึงบุคคลภายนอก หนังสือที่หน่วยงานอื่นที่มีใช้ส่วนราชการ

การหรือบุคคลภายนอกมีมาถึงส่วนราชการ เอกสารที่ทางราชการจัดทำขึ้นเพื่อเป็นหลักฐานทางราชการ และเอกสารที่ทางราชการจัดทำขึ้นตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับ มี 6 ชนิด คือ หนังสือภายนอก หนังสือภายใน หนังสือประทับตรา หนังสือสั่งการ หนังสือประชาสัมพันธ์ และหนังสือที่เจ้าหน้าที่ทำขึ้นหรือรับไว้เป็นหลักฐานในราชการ (สำนักนายกรัฐมนตรี 2526: 21 - 31)

3. การเขียนบันทึกสาระสำคัญและบันทึกย่อ การบันทึกสาระสำคัญและบันทึกย่อเป็นการเขียนที่จำเป็นต้องใช้กันอยู่เสมอ ไม่ว่าจะเป็นการเรียนการสอน การฟังการพูดในโอกาสต่าง ๆ การอ่านหนังสือวิชาการ บันทึกคดี สารคดี (นภลัย สุวรรณธาดา 2526: 625-627)

3.1 บันทึกสาระสำคัญ หลักสำคัญในการบันทึกสาระสำคัญ มีดังนี้เก็บข้อมูลให้ถูกต้องตามที่ปรากฏอยู่จริง ระบุแหล่งที่มาให้ชัดเจนบอกวันเดือนปีที่ได้บันทึกไว้ด้วย และเขียนให้มีระบบและมีระเบียบ การบันทึกสาระสำคัญเกิดขึ้นเมื่อได้รับสารจากการฟังและการอ่าน

3.2 การบันทึกย่อ คือ การเก็บเอาแต่ใจความสำคัญของเรื่องราวมาเรียบเรียงใหม่อย่างสั้น ๆ โดยตัดผลความของเรื่องออก เขียนเป็นสำนวนของตนเองโดยมิให้ความหมายเปลี่ยนแปลงจากเดิม การบันทึกย่อจะมีประสิทธิภาพเพียงใดขึ้นอยู่กับความสามารถในการฟัง การอ่านและการเขียนของผู้บันทึก

4. การคัดลอกข้อความ การคัดลอกข้อความโดยการคัดลอกข้อความจากหนังสือพิมพ์หรือเอกสารต่าง ๆ เพื่อเก็บรวบรวมไว้ และอาจจะนำไปใช้ประกอบการพูดและการเขียนได้เป็นอย่างดี และสามารถบอกที่มาของข้อความโดยเขียนเชิงอรรถและบรรณานุกรมได้ ผู้เขียนจะต้องเขียนคำและข้อความที่กำหนดได้ และเขียนด้วยลายมือที่สวยงามเป็นระเบียบเรียบร้อย และมีความปราณีต และยังสามารถรวบรวมทำรายการตำที่มักเขียนสะกดผิดไว้เป็นหมวดหมู่เป็นพจนานุกรมหรือพทานุกรมส่วนตัวได้ (สุจิต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรหม 2538: 168)

5. การเขียนเรียงความ

5.1 ความหมายของเรียงความ การเขียนเรียงความได้แก่ การเขียนเรียบเรียงความรู้สึก ความคิด ประสบการณ์และความรู้ของผู้เขียนให้ผู้อ่านทราบ ผู้เขียนต้องลำดับความต้องการแสดงให้ได้ความชัดเจน ต้องเลือกสรรถ้อยคำ และพยายามใช้ภาษาให้ประณีตงดงาม (มณีปิ่น พรหมสุทธิลักษณ์ 2538: 180)

5.2 องค์ประกอบของเรียงความ เรียงความประกอบด้วยส่วนสำคัญ 3 ส่วน
ดังนี้

5.2.1 คำนำ เป็นส่วนสำคัญที่จะแนะนำให้ผู้อ่านทราบว่า เรียงความเรื่องนี้จะกล่าวถึงเรื่องอะไร คำนำจะนำความสนใจของผู้อ่านมุ่งไปสู่เรื่องนั้น ๆ

5.2.3 เนื้อเรื่อง เป็นส่วนที่สำคัญที่สุดของเรียงความ เป็นส่วนที่ทำให้ผู้อ่านทราบสาระและใจความสำคัญของเรียงความเรื่องนั้น ๆ

5.2.4 สรุป เป็นส่วนที่ช่วยกระชับให้ผู้อ่านรู้แน่ชัดลงไปว่า เรียงความเรื่องนั้น ๆ ต้องการแสดงความคิดเรื่องใด สรุปอาจมีส่วนที่เป็นความคิดฝากให้ผู้อ่านนำไปคิดต่อไป หรือฝากความประทับใจไว้กับผู้อ่าน สรุปที่ดีต้องสัมพันธ์และสอดคล้องกับคำนำและเนื้อเรื่อง

5.3 ประเภทของเรียงความ เมื่อพิจารณาตามลักษณะเนื้อหาแล้วเรียงความแบ่งเป็นประเภทได้ดังนี้ (ลีธธา พินิจภูวดล และคนอื่น ๆ 2517: 68-69)

5.3.1 เรียงความเชิงประวัติต่าง ๆ ได้แก่ ประวัตินุคคลสำคัญ ประวัตินุสิ่งของ โบราณวัตถุ ตลอดจนประวัติเหตุการณ์ต่าง ๆ

5.3.2 เรียงความเรื่องภาษิต กระชู้ธรรม และนามธรรม ผู้เขียนควรมีความรู้ความเข้าใจอย่างชัดเจน

5.3.3 เรียงความเชิงให้ความรู้ เรียงความประเภทนี้อาศัยเรื่องราวจากประสบการณ์ที่ผ่านพบมา เป็นข้อเท็จจริงเป็นข้อมูลในการแต่ง

5.3.4 เรียงความแสดงความคิดเห็น ผู้เขียนมีอิสระที่จะแสดงความคิดเห็นอย่างใดก็ได้ภายในขอบเขตแห่งความเป็นจริงที่ยอมรับกันโดยทั่วไป

5.3.5 เรียงความแสดงความรู้สึก ความรู้สึกที่แสดงออกอาจเป็นการพรรณนา ความรู้สึกรัก โกรธ เกลียด ยินดี พอใจ ฯลฯ โดยเลือกเขียนถ้อยคำที่เลือกสรรแล้ว มีความหมายลึกซึ้ง เพื่อโน้มน้าวให้ผู้อ่านคล้อยตามผู้เขียน

6. การเขียนรายงานทางวิชาการ

6.1 ความหมายของรายงานทางวิชาการ รายงานทางวิชาการหมายถึงผลของการศึกษาค้นคว้าเรื่องทางวิชาการที่เรียบเรียงขึ้นอย่างมีแบบแผน เพื่อเสนอเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาวิชาใดวิชาหนึ่ง (สุวรรณณี อุดมผล และเจียรนัย ศิริสวัสดิ์ 2537: 20)

6.2 ขั้นตอนในการทำรายงาน ขั้นตอนในการทำรายงานมีดังนี้ คือ

6.2.1 การวางแผน

6.2.2 การรวบรวมข้อมูล

6.2.3 การจัดระเบียบข้อมูล

6.2.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

6.2.5 การเสนอผลการรายงาน

7. การเขียนย่อความ

7.1 ความหมายของย่อความ การย่อความ คือ การเก็บใจความสำคัญของเรื่องต่าง ๆ แล้วนำมาเรียบเรียงใหม่ โดยให้อ่านเข้าใจเรื่องอย่างครบบริบูรณ์ (ประสิทธิ์ กาศย์กลอน 2518: 230)

7.2 หลักในการย่อความ หลักในการย่อความควรปฏิบัติดังนี้

7.2.1 อ่านเรื่องที่ย่อให้เข้าใจอย่างน้อย 2-3 เที่ยว

7.2.2 ให้พิจารณาดูว่าข้อความใดเป็นใจความสำคัญของแต่ละย่อหน้า

7.2.3 เก็บเอาใจความสำคัญเฉพาะตอนออกมาแล้วบันทึกไว้

7.2.4 นำใจความสำคัญที่ได้มาเรียบเรียงให้เนื้อความสัมพันธ์กันตามลำดับ

7.2.5 คำสรรพนามที่ใช้ในสำนวนย่อความนั้น จะใช้เป็นสรรพนามบุรุษที่ 1 หรือบุรุษที่ 2 ไม่ได้ เพราะเหตุว่าผู้ย่อเป็นผู้เก็บใจความมาเรียบเรียงใหม่ จึงต้องใช้สรรพนามบุรุษที่ 3

7.3 รูปแบบการย่อความ รูปแบบของย่อความขึ้นอยู่กับเรื่องที่ย่อดังต่อไปนี้

7.3.1 การย่อเรื่องเรียงความ นิทาน นิยาย หรือจดหมายเหตุ ให้เริ่มต้นว่าย่อเรื่องอะไร ใครเป็นผู้แต่ง จากหนังสืออะไร หน้าเท่าไร (ถ้ามี) ความว่า

7.3.2 การย่อเรื่อง ปาฐกถา สุนทรพจน์ โอวาท ประกาศ แจ้งความ โฆษณา พระราชดำรัส ให้เริ่มต้นว่าเรื่องอะไร ของใคร เมื่อไร ที่ไหน ความว่าอะไร ซึ่งเป็นการเก็บใจความสำคัญของเรื่อง

7.3.3 การย่อจดหมายเมื่อเป็นจดหมายฉบับเดียว ให้เริ่มต้นว่า ย่อจดหมายเรื่องอะไร ของใคร จากไหน ถึงใคร ลงเลขที่เท่าไร (จดหมายราชการ) ลงวัน เดือน ปี ความว่าอย่างไร เมื่อเป็นจดหมายตอบรับติดต่อกันหลายฉบับในเรื่องเดียวกัน ก็ไม่จำเป็นต้องตั้งรูปย่อ

ขึ้นใหม่ มีเรื่องอะไรก็กล่าวหาความพาดพิงถึง วันข้างหน้าจะไม่กล่าวถึงเสียก็ได้ ซึ่งถ้าไม่กล่าวถึงก็ยังคงเข้าใจกันอยู่

8. การเขียนเพื่อเล่าเรื่อง การเล่าเรื่องราวต่าง ๆ โดยใช้การบรรยายจะให้รายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องราว ความคิด เหตุการณ์ หรือชีวประวัติของบุคคลก็ได้ เพื่อให้ผู้อ่านมีข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ มีความรู้ที่จะนำไปใช้ในกรณีต่าง ๆ ได้ เป็นการปูพื้นเรื่องหรือความคิดให้แก่ผู้อ่าน วิธีการเล่าเรื่องโดยการบรรยายจึงเป็นพื้นฐานในการเล่าเรื่องทุกแบบ และแทรกอยู่ในเรื่องแทบทุกชนิด เป็นวิธีการเสนอความคิดแบบตรงไปตรงมาที่สุด แต่ก็ต้องเป็นระเบียบ

องค์ประกอบที่สำคัญของการเล่าเรื่อง ได้แก่ การลำดับความคิดหรือเรื่องราว ควรจะมองเรื่องนั้นในแง่มุมต่าง ๆ ที่ผู้เขียนคิดว่าผู้อ่านควรทราบ เช่น จากเหตุการณ์ที่สำคัญน้อยไปหาเหตุการณ์ที่สำคัญมาก ตามลำดับเวลา จากใกล้ไปไกล จากภายนอกถึงภายใน จากเบื้องบนสู่เบื้องล่าง ดังนี้เป็นต้น วิธีการจัดลำดับต่าง ๆ ดังกล่าวจึงเป็นสิ่งสำคัญของการเขียนเพื่อเล่าเรื่อง

9. การเขียนเพื่อเชิญชวน การเขียนเพื่อเชิญชวนเป็นการสร้างความเชื่อถือและการยอมรับ โดยการอ้างเหตุผล และการเร้าอารมณ์ การเสนอความคิดเพื่อให้ผู้อ่านเชื่อ หรือยอมรับต้องการอ้างเหตุผล เช่น ประสบการณ์ ความเชื่อทั่วไป หรือการยอมรับจากการใช้อารมณ์ความรู้สึกต่าง ๆ เป็นการสร้างความพอใจในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ผู้เขียนควรจะเปิดใจให้กว้างในการรับรู้และเลือกรับรู้ของผู้อ่านจากองค์ประกอบแวดล้อม อันได้แก่ สังคม วัฒนธรรม อารมณ์จิตใจ เพื่อสร้างมโนทัศน์แก่ผู้อ่าน โดยแบ่งเป็นประเภท ดังนี้

9.1 ประเภทของการเขียนเพื่อเชิญชวน การเขียนเพื่อเชิญชวนแบ่งได้ดังนี้

9.1.1 การเขียนคำขวัญ คำขวัญ (Slogan) คือ ถ้อยคำสั้น ๆ ที่ได้รับการประดิษฐ์ขึ้นเพื่อจูงใจผู้รับสารทั้งในด้านการประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ของสถาบัน การปลุกฝังหรือเพื่อเปลี่ยนแปลงทัศนคติของสถาบัน (อวยพร พานิช และคนอื่น ๆ 2538: 166)

9.1.2 การเขียนคำโฆษณา เป็นการเขียนข้อความเพื่อผนึกความคิดรวบยอดของสินค้า ให้ผู้บริโภคสะดุดตาและจดจำชื่อและคุณสมบัติของสินค้าได้

9.2 หลักการเขียนคำเชิญชวน การเขียนคำเชิญชวนโดยทั่วไปมีหลักการเขียนดังนี้ (ปราณี บุญชุ่ม และ ภาสกร เกิดอ่อน 2533: 173)

9.2.1 การเขียนคำเชิญชวนจะเขียนแสดงเหตุผล หรืออารมณ์ส่วนตัวอย่างใดอย่างหนึ่งไม่ได้ แต่ควรเป็นทั้งสองอย่างให้ประสมกันไปตามความเหมาะสมกับเหตุการณ์

9.2.2 ต้องเขียนด้วยความเป็นกลาง ซึ่งแนะสิ่งที่ดีและไม่ควร โดยให้ผู้อ่านใช้วิจารณญาณของตนเอง

9.2.3 ต้องใช้ภาษาที่ให้ความรู้สึกในเชิงขอความร่วมมือ ไม่ควรเป็นภาษาเชิงบังคับ

9.2.4 ต้องเลือกใช้ถ้อยคำสำนวนที่เหมาะสมกับสถานการณ์

9.2.5 ควรยกย่องให้เกียรติแก่ผู้อ่าน

10. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะการเขียน

1. งานวิจัยต่างประเทศ

งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับทักษะการเขียนผู้วิจัยได้รวบรวมมาดังนี้

โทมัส แครอล จี (Thomas Carroll Gee, 1971) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การวิจารณ์งานเขียนของนักเรียนโดยวิธีต่าง ๆ ที่มีผลต่อปริมาณ คุณภาพ และทัศนคติที่มีต่อการเขียน" โดย ทดลองใช้วิธีการวิจารณ์ 3 แบบ คือ แบบชมเชย (Praise) แบบวิจารณ์ข้อบกพร่อง (Negative Criticism) และแบบไม่เขียนคำวิจารณ์เลย (No - Comment) กับนักเรียนระดับมัธยมจำนวน 150 คน แบ่งระดับความสามารถเป็น 3 กลุ่ม คือ เก่ง ปานกลางและอ่อน ผลการวิจัยพบว่าแบบของการวิจารณ์งานเขียนมีผลต่อปริมาณของนักเรียน และมีผลต่อนักเรียนกลุ่มเก่งมากกว่ากลุ่มปานกลางและอ่อน การวิจารณ์งานเขียนแบบชมเชยมีประสิทธิภาพในการสร้างทัศนคติที่ดีต่อการเขียนได้มากกว่าการวิจารณ์อีก 2 วิธี

ฟรานซิส หลุยส์ โอเวนส์ (Francis Louis Owens, 1973) ได้วิจัยเรื่อง "ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนเกรด 3 เกี่ยวกับทักษะในการติดต่อสื่อสาร โดยให้ เรียนจากโปรแกรมการอ่าน" เพื่อค้นหาผลการเรียนโปรแกรมการอ่านที่มีต่อการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนเกรด 3 ผู้วิจัยแบ่งกลุ่มนักเรียนเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองจำนวน 32 คน กลุ่มควบคุมกลุ่มที่ 1 จำนวน 32 คน และกลุ่มควบคุมกลุ่มที่ 2 ซึ่งต่อมาได้เข้าไปเรียนร่วมกับกลุ่มทดลอง แต่ไม่ได้เรียนโปรแกรมการอ่านจำนวน 13 คน โปรแกรมการอ่านซึ่งเป็นวิธีการที่ช่วยให้นักเรียนเรียนด้วยตนเอง สร้างจากการให้นักเรียนบันทึกเสียงเกี่ยวกับเรื่องจากประสบการณ์แล้วพิมพ์เรื่องที่นักเรียนเล่าขึ้นแจกจ่ายให้ทุกคนอ่าน โดยถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของการอ่าน ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนทั้งกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมเขียนเรื่องเชิงสร้างสรรค์จากรูปภาพ 1 ภาพ โดยเลือกจากภาพ 5 ภาพ จากนั้นนำมาแก้ไขการสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน แล้วส่งให้ผู้ทรงคุณวุฒิทางภาษา และทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์เป็นผู้พิจารณาตัดสิน และจัดอันดับผลการ

วิจัยพบว่าผู้ทรงคุณวุฒิได้ใช้เกณฑ์วิจัยที่แตกต่างกันออกไป ดังนั้นในการจัดอันดับผลงานของนักเรียนกลุ่ม ทดลองและกลุ่มควบคุม จึงไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ แต่เมื่อแยกตามเพศแล้วพบว่า นักเรียนหญิงมีความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์มากกว่านักเรียนชาย ที่ระดับความเชื่อมั่น .05 และยังพบว่ากลุ่มทดลองมีความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์สูงกว่ากลุ่มควบคุมกลุ่มที่ 2

คล้าก ดี แมคคาที (Clark D. mcafee 1981) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง "ผลการสอนเชื่อมโยงประโยคที่มีผลต่อสัมฤทธิ์ผลในการอ่านและการเขียนของนักเรียนเกรด 5 ในโรงเรียนชานเมือง" โดยแบ่งเป็นกลุ่มควบคุมจำนวน 25 คน กลุ่มทดลอง 25 คนเท่ากัน ให้กลุ่มควบคุมเรียนตามปกติ แต่กลุ่มทดลองได้รับการฝึกการเชื่อมโยงประโยค ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกการเชื่อมโยงประโยคมีคะแนน ความเข้าใจการอ่านและการเขียนดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มที่ไม่ได้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องการเขียนแบบอิสระ

แคเรน ลินน์ กรีนเบิร์ก (Karen Lynn Greenberk 1981) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง "อิทธิพลของความแตกต่างในการเขียนเรียงความของนิสิตชั้นปีที่ 1" โดยศึกษาข้อมูลจากการถามนักเรียนถึงประสบการณ์ส่วนตัวในการพัฒนาการเขียนเรียงความที่มีคุณภาพ ศึกษาประเภทการเขียนที่จัดอยู่ในคุณภาพงานเขียนที่ดี การควบคุมประโยคที่ผิดพลาด ตัวสะกดที่เขียนผิด และความยาวของเรียงความ ผลการวิจัยพบว่า คะแนนเรียงความที่มีคุณภาพดี และคะแนนเรียงความ ที่มีคุณภาพต่ำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ และความสามารถในการเขียนภาษาให้เป็นมาตรฐาน และการเขียนในสิ่งที่ผิดพลาดเป็นตัวทำนายการประเมินคุณค่าของครู มากกว่ารูปแบบการเขียนประโยคที่ซับซ้อนในการเขียนเรียงความ

ฮาร์ทวิกเสน เอ็ม คีฟ (Hartvigsen M. Kip, 1981) ได้ศึกษาเรื่อง "การศึกษาเปรียบเทียบคุณภาพ และความสำคัญระหว่างการเขียนเรียงความในห้องเรียน และการเขียนเรียงความ นอกห้องเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 1 ที่มหาวิทยาลัยรัฐวอชิงตัน" เพื่อศึกษาความคล้ายและความแตกต่างระหว่างคุณภาพของการเรียนในห้องเรียนและนอกห้องเรียน พบว่าปัจจัย ที่ส่งเสริมการเขียนของผู้เรียน คือ ให้ผู้เรียนฝึกทักษะทั้งในห้องเรียนหรือฝึกเป็นการบ้าน ยังไม่มีผลแตกต่างกันด้านคุณภาพของงานเขียน ค่าเฉลี่ยของคะแนนเรียงความในห้องเรียน ค่าเฉลี่ยของคำในแต่ละย่อหน้าและแต่ละข้อความ ไม่พบว่ามีผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ดังนั้นผู้สอนควรให้งานเขียนทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ในรูปแบบของการบ้านเพื่อเป็นการฝึกทักษะ นอกจากนี้ การฝึกการบ้านยังช่วยแก้ปัญหาเวลาเรียนไม่พอเพียงสำหรับฝึกทักษะการเขียนด้วย

ฮูเลตต์ จอยซีลิน บราวน์ (Hulett Joycelin Brown, 1986) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและการเขียนของนักเรียนระดับ 3" ได้รวบรวมงานเขียนของ

นักเรียนระดับ 3 ที่ใกล้จะสิ้นปีการศึกษาจำนวนมากกว่า 100 คน งานเขียนเหล่านี้แบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ งานเขียนเกี่ยวกับวรรณคดี เป็นงานเขียนที่เด็กเขียนหลังจากได้ฟังครูอ่านวรรณคดีเรื่องต่าง ๆ ให้ฟังก่อน เป็นงานเขียนเรื่องเกี่ยวกับชุมชนหลังจากที่เด็กได้อ่านเรื่องจากหนังสือแล้ว เป็นงานเขียนที่นักเรียนได้เลือกหัวข้อเอง ผู้วิจัยได้เลือกงานเขียนโดยใช้เวลา 2 สัปดาห์ แล้วหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์โดยใช้สูตรของเพียร์สัน (Pearson Correlation Coefficient) และใช้ ANOVA ทดสอบ ค่าความแตกต่างของคะแนน ผลการวิจัยพบว่าเด็กนักเรียนที่เขียนงานได้ดีนั้นเป็นนักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านด้วย ในขณะที่เดียวกันเด็กที่มีความชำนาญในการอ่านก็จะเขียนได้ดีด้วยเช่นกัน และพบว่าเด็กจะเขียน ได้ดีและได้เนื้อหามากขึ้นหากเด็กได้เลือกหัวข้อที่จะเขียนด้วยตัวของเขาเอง

2. งานวิจัยในประเทศ

งานวิจัยด้านการเขียนในประเทศที่นำมาเสนอจะแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ ปัจจัยที่มีผลต่อทักษะการเขียน เทคนิควิธีสอนการเขียน และกิจกรรมการสอนเขียน ดังนี้

2.1 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อทักษะการเขียน

วรรณภา บัวเกิด (2520) ได้วิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างการเขียนเรียงความ และทักษะการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3" โดยมี วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความแตกต่างของความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างการเขียนเรียงความ และความแตกต่างของทักษะการเขียนเรียงความระหว่างนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย เพื่อให้ครูภาษาไทยทราบว่าความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างการเขียนเรียงความมีความสัมพันธ์และช่วยเสริมสร้างทักษะการเขียนเรียงความ ทั้งนี้เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงการสอนและการวัดผล การเขียนเรียงความแก่นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างการเขียนเรียงความและแบบทดสอบทักษะการเขียนเรียงความ โดยแบบทดสอบมีค่าสัมประสิทธิ์แห่งความเชื่อถือได้ .81 และนำข้อสอบทั้งสองฉบับไปทดสอบนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 100 คน จากโรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง นำคะแนนจากการทดสอบมาวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ระหว่างคะแนนความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างการเขียนเรียงความ และคะแนนทักษะการเขียนเรียงความ หาค่าเฉลี่ยความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างการเขียนเรียงความ และทักษะการเขียนเรียงความของนักเรียนทั้งหมด แล้วเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทั้งสองชุด ระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิง โดยการทดสอบค่า z ผลการวิจัยพบว่า ความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างการเขียนเรียงความ และทักษะการเขียนเรียงความสัมพันธ์

กัน และความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างการเขียนเรียงความอยู่ในระดับสูง สำหรับทักษะในการเขียนเรียงความอยู่ในระดับปานกลาง นักเรียนหญิงมีความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างการเขียนเรียงความสูงกว่านักเรียนชายที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 นักเรียนชายมีทักษะการเขียนเรียงความไม่แตกต่างกับนักเรียนหญิงที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05

จิตต์นิภา ศรีไสย์ และม.ล.อััจฉิมา เทวกุล (2526) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง "ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเขียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย" ผลการวิจัยพบว่าปัจจัยที่มีผลต่อการเขียนของนักเรียน เรียงความของนักเรียนอันดับแรก คือ ตัวนักเรียนเองประสบการณ์เดิมของแต่ละบุคคล เวลาที่กำหนดให้เหมาะสม สถานที่เหมาะ วิธีสอน โรงเรียน สื่อมวลชนและการคบเพื่อน สาเหตุที่นักเรียนเขียนเรียงความอยู่ในเกณฑ์ดีตามความเห็นของนักเรียน ได้แก่ การมีนิสัยรักการอ่าน และชอบงานเขียนการรู้จักค้นคว้าและนำความรู้ประกอบการฝึกทักษะการเขียนอย่างสม่ำเสมอ การมีแหล่งค้นคว้าที่หาได้สะดวกเวลาที่กำหนดให้เหมาะสม นอกจากนี้ยังพบว่าผลการให้คำติชมของครูในการเขียนเรียงความ ทำให้นักเรียนเขียนเรียงความได้ดี ส่วนสาเหตุที่นักเรียนเขียนเรียงความอยู่ในเกณฑ์อ่อน ได้แก่ ขาดความตั้งใจที่จะเขียนให้ดี การลำดับความคิดไม่ถูกต้องและไม่มีโอกาสฝึกทักษะการเขียนนอกเหนือจากในชั้นเรียน

กาญจนา สุรรัตนากร (2528) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของครูและนักเรียน เกี่ยวกับบทบาทของครูภาษาไทยในการส่งเสริมการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น" ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถาม 1 ชุด เพื่อใช้ในการรวบรวมความคิดเห็นของ ครูและนักเรียน ตัวอย่างประชากรเลือกโดยใช้วิธีสุ่มแบบหลายชั้น ประกอบด้วยครูภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจำนวน 149 คน จากโรงเรียนต่าง ๆ 55 โรงเรียน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 560 คน จากโรงเรียนต่าง ๆ 14 โรงเรียน ในเขตการศึกษา 8 แล้วนำมาวิเคราะห์หาค่าร้อยละ ค่ามัชฌิมเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน พบว่าการให้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองโดยครูมอบหมายงานให้ผู้เรียนค้นคว้าเป็นรายบุคคลหรือเป็นกลุ่ม จากแหล่งต่าง ๆ ทั้ง ในโรงเรียนและชุมชนนักเรียนยังปฏิบัติกิจกรรมเหล่านั้นน้อย สภาพดังกล่าวมีผลต่อทักษะการเขียนเรียงความ เพราะขาดความรู้ความคิด ผู้สอนวิชาภาษาไทยจึงควรส่งเสริมความรู้ความคิด

วัลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา และคณะ (2528) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การเขียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายตามทัศนคติของอาจารย์และของนักเรียน" พบว่าปัจจัยที่ส่งเสริมการเขียนของผู้เรียน คือ การให้ผู้เรียนฝึกทักษะการเขียนด้วยตนเองอย่างสม่ำเสมอทั้งในห้องเรียนและเป็นการบ้าน รวมถึงผู้ปกครองมีส่วนช่วยในการส่งเสริมด้วย หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย ลดชั่วโมงภาษาไทยลง ทำให้ผู้สอนไม่สามารถฝึกทักษะการเขียนให้ผู้เรียนได้มาก

นักการทำข้อสอบแบบขีดผิดขีดถูก เต็มค่าและการเลือกตอบ ทำให้ลดโอกาสในการฝึกเขียนลงไป การกำหนดหัวข้อในหลักสูตรไม่ชัดเจน มิได้เน้นเรื่องการเขียน การวัดและประเมินผลการเขียนยังใช้วิธีเดิม คือ เขียนวิจารณ์ไว้ตอนท้ายของงานเขียนการเขียนทั้งในห้องเรียนหรือฝึกเป็นการบ้าน ยังไม่มีผลแตกต่างกันด้านคุณภาพของงานเขียน

2.2 เทคนิควิธีการสอนเขียน

เพ็ญศิริ ภักดีอุทธรณ์ (2521) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบการสอนเรียงความโดยใช้สิ่งเร้ากับการสอนเรียงความแบบปกติในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษา" และ ศิวภรณ์ หอมสุวรรณ (2521) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบการสอนเรียงความโดยใช้สิ่งเร้ากับการสอนเรียงความแบบปกติในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3" พบว่าสื่อการเรียนช่วยให้ผู้เรียน เกิดความคิดและมีความสามารถในการเขียนเรียงความสูงกว่าวิธีสอนปกติ

มลพวง ศรีณรงค์ (2527) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์โดยใช้ดนตรีเป็นสื่อกับวิธีสอนแบบธรรมดา" พบว่าผู้สอนควรใช้สื่อการเรียนหลาย ๆ ประเภทในการสอนทักษะการเขียน ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงสภาพของผู้เรียนในด้านความรู้ ประสบการณ์ เพศ และวัย ด้วย เช่น การใช้สื่อการเรียนประเภทดนตรีควรเลือกดนตรีที่มีลักษณะการกระตุ้นทางอารมณ์มากที่สุดและ ให้ความรู้สึกทั้งสนุกสนาน ตื่นเต้น เศร้า เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความคิดตลอดจนสร้างสรรค์ความคิดหลายรูปแบบ

สมเกียรติ รักชมณี (2527) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนเรื่องสั้นเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยการใช้เพลงไทยร่วมสมัยและภาพการ์ตูน ประกอบการสอนวิชาภาษาไทย ท.042 โรงเรียนพุทธโธสง จังหวัดบุรีรัมย์" พบว่าผลสัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน

วรรณภา เครื่องเนียม (2531) ได้วิจัยเรื่อง "เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเขียนร้อยแก้ว เชิงสร้างสรรค์ที่เรียนโดยใช้แบบฝึก และไม่ใช้แบบฝึกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียน อุทัยวิทยาคม จังหวัดอุทัยธานี" ผลการวิจัยพบว่าแบบฝึกทักษะการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์มีประสิทธิภาพ และผลสัมฤทธิ์การเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกสูง กว่านักเรียนที่เรียนโดยไม่ใช้แบบฝึก และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

น้ำเพชร จำปาทอง (2537) ได้วิจัยเรื่อง "การศึกษาความเข้าใจในการอ่านความสามารถในการเขียน และความสนใจในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

ปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้โครงสร้างระดับยอดกับการสอนโดยคู่มือครู" โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียนและความสนใจในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้โครงสร้างระดับยอด (TLS) กับการสอนตามคู่มือครูกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2537 โรงเรียนวัดดอนตูม อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี โดยสุ่มมา 2 ห้องเรียน แล้วจับฉลากได้กลุ่มทดลอง 38 คน และกลุ่มควบคุม 38 คน ดำเนินการทดลองโดยใช้ Randomized control Group Pretest - Posttest Design กลุ่มทดลองได้รับการสอนอ่าน โดยใช้โครงสร้างระดับยอด ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการสอนตามคู่มือครูใช้เวลาในการทดลองกลุ่มละ 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 คาบ คาบละ 50 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล คือ แบบทดสอบความเข้าใจในการอ่าน แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียน และแบบสอบถามวัดความเข้าใจในการเรียนวิชาภาษาไทย วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การทดสอบค่าสถิติ t-test Independent Groups ในรูป Difference Score ผลการวิจัยพบว่า ผลการอ่านของนักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้โครงสร้างระดับยอด กับการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ความสามารถในการเขียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้โครงสร้างระดับยอดกับการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความสนใจในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้โครงสร้างระดับยอดกับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.3 การจัดกิจกรรมการสอนทักษะการเขียน

ซูลี ชัชวาลกิจ (2526) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "โครงการเสนอเพื่อจัดกิจกรรมเสริมทักษะภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร" โดยมีวัตถุประสงค์ คือ เพื่อศึกษาสภาพการจัดกิจกรรมเสริมทักษะภาษาไทย ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้บริหาร ครูภาษาไทยและนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และเพื่อเสนอโครงการจัดกิจกรรมเสริมทักษะภาษาไทยในกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามจำนวน 3 ชุด ตัวอย่างประชากร เป็นผู้บริหาร 44 คน อาจารย์ภาษาไทย 116 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย 390 คน จากโรงเรียนรัฐบาล 20 แห่งในกรุงเทพมหานคร ข้อมูลที่ได้นำมาหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วนำผลที่วิเคราะห์ได้มาสร้างโครงการ พบว่ากิจกรรมการเขียนที่จัดในชั้นเรียนมีผู้จัดมาก คือ การย่อความจากเรื่องยาวที่ฟังหรืออ่านมา ส่วนกิจกรรมที่จัดน้อยคือ การฟังเพลง หรือดูภาพ แล้วแต่งคำประพันธ์แสดงจินตนาการ การเขียนบันทึกสั้น ๆ เช่น การบันทึกประชุม การนัดหมาย กิจกรรมการเขียนที่จัดนอกชั้นเรียนมีผู้จัดมาก คือ การประกวดการแต่ง

บทร้อยแก้วหรือบทร้อยกรอง การประกวดการเขียนคำขวัญ โฆษณา หรือจดหมาย และการจัดแสดงผลงานที่ชนะการเขียนในโอกาสต่าง ๆ

สายใจ อินทร์พรหม และคณะ (2527) ทำการวิจัยเรื่อง "การเรียนการสอนการเขียนเรียงความระดับมัธยมศึกษา" กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นครูภาษาไทย และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ทั่วประเทศ ผลการวิจัยพบว่าการฝึกทักษะการเขียนที่ผู้เรียนมีโอกาสทำมาก คือ การเขียนรายงานส่วนกิจกรรมที่ผู้สอนให้ทำน้อย คือ การเขียนบทละคร และการเขียนเรื่องที่ยังไม่จบให้จบ

บุษกร แซ่มภักดี (2530) ได้ศึกษาเรื่อง "การนำเสนอโครงการกิจกรรมการสอนทักษะการเขียน ในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น" มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพการจัดกิจกรรมการสอน ทักษะการเขียนในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตัวอย่างประชากรเป็นครูภาษาไทย 82 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น 354 คน ในโรงเรียนมัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร สังกัดกรมสามัญศึกษากระทรวงศึกษาธิการ ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยนำมาวิเคราะห์ โดยหาค่าร้อยละ ค่ามัชฌิมเลขคณิต และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วนำมาเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง ผลการวิจัยสรุปได้ คือ พบว่าการจัดกิจกรรมการสอนทักษะการเขียนครูภาษาไทยเป็นผู้กำหนดจุดมุ่งหมายในการเขียน เพื่อให้ นักเรียนมีทักษะทางภาษาที่จะนำไปใช้ในการศึกษาเล่าเรียนและใช้ในชีวิตประจำวันได้ด้านประเภทของกิจกรรมที่จัด ครูและนักเรียนมีความเห็นว่าการจัดกิจกรรมแต่ละประเภทมีน้อย นอกจากนั้นผู้เรียนยังได้รับประโยชน์จากกิจกรรมน้อยด้วย ทั้งนี้เนื่องจากมีเวลาในการจัดกิจกรรมน้อย และนักเรียนไม่ร่วมกิจกรรมด้านประเภทของกิจกรรมที่จัด จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้นำเสนอโครงการกิจกรรมการสอนทักษะการเขียน และนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบและนำไปปรับปรุงแก้ไข และนำเสนอโครงการฉบับสมบูรณ์

วัฒนธรรมไทยทรงดำ

เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมไทยทรงดำ

ชาวไทยทรงดำเป็นชนกลุ่มน้อยที่มีจำนวนมากในประเทศไทย อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรีเป็นแหล่งที่ชาวไทยทรงดำมาตั้งรกรากอยู่เป็นแห่งแรก ตั้งแต่อพยพมาจากชายแดนของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ต่อมาได้แผ่ขยายการตั้งรกรากไปในจังหวัดต่าง ๆ อาทิ ราชบุรี สุพรรณบุรี นครปฐม ชุมพร พิจิตร ฯลฯ ชาวไทยทรงดำเป็นกลุ่มชนที่มีวัฒนธรรมต่างๆ เป็นเอกลักษณ์ของตนเองและสืบทอดมาจนทุกวันนี้ แม้ว่าในปัจจุบันวัฒนธรรมนอกกลุ่มได้เข้ามา

มีอิทธิพลต่อสังคมของชาวไทยทรงดำหลายประการ ในที่สุดวัฒนธรรมอันมีค่าแก่การวางแผนของกลุ่มชนก็จะหาจุดได้ยากยิ่งขึ้นทุกวัน ๆ

ดังนั้นวัฒนธรรมประเพณีที่เป็นเอกลักษณ์ของชาวไทยทรงดำ จึงมีคุณค่าต่อการเรียนการสอนมิใช่น้อย ควรค่าที่จะอนุรักษ์วัฒนธรรมดังกล่าว และศึกษาถึงความเป็นมาของชุมชนชาวไทยทรงดำที่มาอาศัยอยู่ใน เขตตำบลหนองปรัง อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี เพื่อประโยชน์ทางวัฒนธรรมและอาจนำมาเกี่ยวเนื่องกับการเรียนการสอนได้

1. ความเป็นมาของชาวไทยทรงดำ

ชาวไทยทรงดำเป็นชนชาติไทยสาขาหนึ่งที่อพยพมาจากประเทศจีนลงมาทางใต้ การอพยพครั้งนั้นมี ไทยขาว ไทยแดง และไทยดำ อพยพไปอยู่ทางภาคเหนือของแคว้นตังเกี๋ย ซึ่งเสฉูยริโกเศศ (2515: 159) ได้บรรยายเกี่ยวกับ ดินแดนแถบนี้ไว้ว่า

.....ถัดแม่น้ำโขงขึ้นไปทางเหนือ และทางตะวันออกเฉียงเหนือของสยาม...แผ่นดินตอนนี้ข้างเหนือติดต่อกับมณฑลกวางซีของจีน และไปต่อกับกวางตุ้งบ้างเล็กน้อยในตอนชายทะเล ได้แก่ แคว้นตังเกี๋ยถัดลงมาทางใต้ในแนวเฉียงจนจดเขตแดนสยาม... ซึ่งเคยตกเป็นราชอาณาจักรของสยาม มาคราวหนึ่งเหนือดินแดนที่กล่าวนี้ แต่ล้าไปทางตะวันตกเป็นแคว้นสิบสองจุไทย แคว้นสิบสองจุไทยเป็นเมืองของพวกผู้ไทยแบ่งเป็นพวกผู้ไทยขาว และผู้ไทยดำหรืออาจจะกล่าวได้ว่าแคว้นสิบสองจุไทยเป็นเมืองของพวกผู้ไทย ซึ่งก็คือ ไทยทรงดำ ลาวทรงดำหรือลาวโขงนั่นเอง

การที่เรียกไทยทรงดำ หรือ ลาวทรงดำ ก็เพราะแต่งกายด้วยสีดำแต่มีผู้เรียกอีกอย่างหนึ่งว่าลาวโขง คำว่า โขง เข้าใจว่าเป็นคำเรียกของชาวไทยและลาวพวนในถิ่นที่ชาวไทยทรงดำอาศัยอยู่เพราะชาวไทยทรงดำนิยมนุ่งกางเกงทั้งชายและหญิง คำว่า กางเกง ชาวไทยทรงดำเรียกว่า ช้วง จึงถูกเรียกกันว่า ลาวช้วง ซึ่งหมายถึงลาวนุ่งกางเกง ต่อมาเพี้ยนเป็น ลาวโขง การที่เรียกว่า ลาว เป็นคำที่คนไทยทั่วไปเรียกเพราะเข้าใจว่าเป็นคนลาวอพยพมาจากเวียงจันทน์

ชาวไทยทรงดำมีความผูกพันอยู่กับเมืองแฉง ซึ่งอยู่ในแคว้นสิบสองจุไทยมาก เพราะถือเป็นเมืองต้นกำเนิดของกลุ่มชน ตำนานของพวกผู้ไทยกล่าวว่าเดิมเมืองแฉงเป็นที่ว่างเปล่าไม่มีใครอาศัยอยู่ เทพดาพี่น้อง 5 องค์ จุตกลงมาเกิดในมนุษย์โลกพร้อมเทพธิดา 5 องค์ โดยจุตกลงมาในรูปน้ำเต้า (เต้าปุง) แล้วแตกออกเป็นมนุษย์เผ่าต่าง ๆ คือ ซ่าแฉะ เป็นเผ่าแรก ผู้ไทยดำเป็นที่สอง ลาวพุงขาว ออกมาเป็นที่สาม ฮ้อออกมาเป็นที่สี่ และแกว(ญวน) ออกมาเป็นที่ห้า รวม 5 เผ่า

ชาวไทยทรงดำนับถือ แถน เป็นผีสูงสุดของกลุ่มชน แถนเป็นผู้ควบคุมทุกสิ่งทุกอย่างในโลก แถน หมายถึงผู้เป็นใหญ่ในเมืองฟ้า หรือเมืองบน เรียกว่าพระยาแถน แต่บางคนเรียกว่าผีฟ้า ดังนั้น ผีฟ้ากับพระยาแถนจึงเป็นบุคคลเดียวกัน (เสถียร โกเศศ 2515: 178) การดำเนินชีวิต

ของชาวไทยทรงดำจึงผูกพันอยู่กับถน และผีบรรพบุรุษ ซึ่งจะปรากฏในขนบธรรมเนียมประเพณี และพิธีกรรมต่าง ๆ

2. การอพยพและการตั้งรกรากในประเทศไทย

ชาวไทยทรงดำอพยพเข้ามาตั้งรกรากในประเทศไทยถึง 2 ครั้งด้วยกัน ครั้งแรกใน สมัยพระเจ้ากรุงธนบุรี โปรดให้ไปตีเมืองเวียงจันทน์ได้ในปี พ.ศ. 2321 ดังที่กล่าวไว้ในประวัติศาสตร์ ไทยว่า " แล้วปีรุ่งขึ้นโปรดฯ ให้ยกกองทัพไปตีเมืองหลวงพระบาง ไปตีเมืองทัน เมืองมอย เมือง ทั้งสองนี้เป็นเมืองของไทยช่งดำ ตั้งอยู่เขตแดนญวนเหนือ แล้วพาครัวไทยเวียง ไทยช่งดำ ลงมา กรุงธนบุรี ในเดือนยี่ ไทยช่งดำไปอยู่เมืองเพชรบุรี " (พระบริหารเทพธานี 2516: 216)

ต่อมาในสมัยรัชกาลพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว ประมาณพ.ศ. 2378 ก็ได้ นำครอบครัวของชาวไทยทรงดำเข้ามาอยู่ในประเทศไทยอีกนับเป็นการอพยพครั้งใหญ่ ชาวไทยทรงดำละทิ้งถิ่นฐานบ้านเรือน เพราะทราบว่ามิชาวไทยทรงดำอาศัยอยู่ด้วยความผาสุก โดยทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้เจ้าพระยาธรรมาฯ ยกกองทัพขึ้นไปถึงเมืองถน โดยเป็นแม่ทัพไปปราบ ฮ่อ และนำชาวไทยทรงดำลงมากรุงเทพฯ ต่อมาพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัวได้โปรดเกล้าฯ ให้ พวกไทยทรงดำเหล่านั้นไปตั้งภูมิลำเนาอยู่ที่เพชรบุรี (กรมศิลปากร 2504: 580)

จากคำบอกเล่าของชาวไทยทรงดำว่าได้อพยพมาทางเรือ มาตั้งถิ่นฐานอยู่ที่ตำบลท่าแร่ อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี อันเป็นบ้านชายทะเล ชาวไทยทรงดำไม่ชอบภูมิประเทศ นั้นเพราะคุ้นเคยอยู่ในที่ ที่เป็นป่าเขามาก่อนในถิ่นเดิม จึงได้โยกย้ายมาตั้งภูมิลำเนาอยู่ที่อำเภอ เขาย้อยซึ่งมีภูมิประเทศคล้ายกับถิ่นที่อยู่เดิม และตั้งบ้านเรือนอยู่ที่ตำบลหนองปรังหนาแน่นที่สุด และกระจัดกระจายอยู่ทั่วไปในอำเภอเขาย้อย ต่อมาชาวไทยทรงดำได้ย้ายถิ่นฐานไปทำมาหากิน ในที่อื่น ๆ เช่น นครปฐม ราชบุรี สุพรรณบุรี ชุมพร สุราษฎร์ธานี แต่ชาวไทยทรงดำเหล่านั้นก็จะ บอกได้ว่ามาจากจังหวัดเพชรบุรี

ชาวไทยทรงดำได้รวมกลุ่มกันตั้งรกรากในประเทศไทยเป็นเวลาช้านาน นับจากสมัยรัชกาลที่ 3 เป็นเวลาประมาณ 150 ปี แต่ชาวไทยทรงดำยังคงดำรงเอกลักษณ์ประจำกลุ่มไว้ได้อย่างเหนียวแน่น อาทิ ภาษา การแต่งกาย อาหารการกิน ที่อยู่อาศัย ขนบธรรมเนียมประเพณีพิธีกรรมต่าง ๆ นับเป็นกลุ่มชนที่นำศึกษา และสามารถนำเอาเอกลักษณ์ประจำกลุ่มเหล่านี้มาใช้ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อบ้านเมือง และชุมชนอีกต่อไป

3. วัฒนธรรมของชาวไทยทรงดำที่สำคัญ ที่ยังมีอยู่ในปัจจุบัน

วัฒนธรรมประเพณีของชาวไทยทรงดำที่สำคัญ และยังมีอยู่ในปัจจุบัน ได้แก่

3.1 ประเพณีต่าง ๆ มีประเพณีต่าง ๆ แบ่งออกได้ ดังนี้

3.1.1 ประเพณีเกี่ยวกับสังคม เช่น ประเพณีอื่นคอน ประเพณีลงของ ประเพณีการไหว้ศาลประจำหมู่บ้าน

ในที่นี้จะกล่าวถึงประเพณีอื่นคอน คำว่า อื่น หมายถึง เล่น ในภาษาไทยกลาง คำว่า คอน หมายถึง ลูกข่ง ซึ่งทำจากผ้าที่เย็บคล้ายหมอนสี่เหลี่ยมเล็กๆ ภายในบรรจุด้วยทราย หรือเมล็ดนุ่นและมะขาม มีหูห้อย 4 มุม ชาวไทยทรงดำจะเล่นลูกข่งกันในเดือนห้าไปจนถึงเดือนหกขึ้น 1-6 ค่ำ หลังจากไหว้ศาลประจำหมู่บ้านแล้วห้ามเล่นโดยเด็ดขาด

3.1.2 ประเพณีเกี่ยวกับครอบครัว ได้แก่ การเสนเอือน เวนตง เสนแม่มด การแข่งขวัญ พิธีทำป่าแห้ว (พิธีศพ)

ชุมชนยังคงยึดถือและมีความเชื่อและถือปฏิบัติมาถึงปัจจุบัน คือ ประเพณีการเสนเอือน คำว่า เสน คือ เช่น คำว่า เอือน คือ เรือน หมายถึงการเช่นผีเรือนซึ่งเป็นผีบรรพบุรุษที่ล่วงลับไปแล้ว และเชิญวิญญาณให้มาสถิตเป็นผีเรือน ชาวไทยทรงดำจะบันทึกรายชื่อของบรรพบุรุษเหล่านี้ ไว้ใน บ๊ีบ (สันนิษฐานว่ากลายเสียงมาจาก บับ หรือจบบ) หมายถึง สมุดที่ใช้บันทึก ประเพณีเสนเอือนนี้ จะจัดประมาณ 1-2 ปี ต่อครั้ง ตามภาวะเศรษฐกิจของครอบครัว นิยมเช่นในเดือนหกถึงเดือนแปดก่อนเข้าพรรษา และออกพรรษาถึงเดือนสิบสอง การเช่นนั้นประกอบด้วยอาหารหลายชนิด เช่น หมู ไก่ และหน่อไม้ดอง จีบผักต่าง ๆ เป็นต้น พิธีนี้ชาวไทยทรงดำถือว่าเป็นสิริมงคลแก่ครอบครัว ชี้ให้เห็นถึงความกตัญญูต่อบรรพบุรุษ และทำให้ชาวไทยทรงดำเกิดความสามัคคี

3.2 ความเชื่อ หมายถึงการยอมรับนับถือ หรือยึดมั่นในสิ่งใดสิ่งหนึ่งทั้งที่มีตัวตนหรือไม่ก็ตาม ความเชื่อของชาวไทยทรงดำที่ปรากฏ คือ ความเชื่อในเรื่องไสยศาสตร์ เช่น ถ่านหรือผีฟ้า ผีบรรพบุรุษ ดังที่มีข้อห้ามคำสอนได้กล่าวถึงความสำคัญของผีเรือนที่มีต่อชาวไทยทรงดำหลายประการ เช่น มีการขอขมาผีเรือนเมื่อได้ทำบางสิ่งบางอย่างที่ถือว่าเป็นการล่วงละเมิดผีเรือน ได้แก่

- ห้ามใส่หมวกเข้าห้องผีเรือน
- สร้างบ้านใหม่ต้องเชิญผีเรือนขึ้นบ้านใหม่ด้วย
- ต้องเคารพกราบไหว้บูชาผีเรือนเป็นประจำทุกวัน
- ห้ามเล่นบันได ไม่ให้ใช้ของมีคมฟันบันได และห้ามนั่งคาบันได เพราะเชื่อว่ามีผี

ประจำอยู่ ในพิธีเสนเอือนต้องเอาเลือดหมูสด ๆ มาทาที่บันได เป็นการบูชาผีบันได

นอกจากนี้ยังมีความเชื่อในเรื่องผีประจำตัวบุคคล เช่น ผีขวัญมีข้อห้ามว่ามีให้สรรผมในเวลาตะวันตกดินแล้ว ถือว่าผีขวัญจะตกใจ จะทำให้ผู้รู้ทำเป็นไข ความเชื่อเรื่องโชคลาง ความเชื่อในเรื่องโชคลางปรากฏในข้อห้ามคำสอน เช่น

- ถ้านกแต่นแตบินร้องข้ามหลังคาไปทางทุ่ง จะมีคนเสียชีวิตในหมู่บ้านนั้น
- ตากินมิน (กระหม่นตา)ทางขวาจะได้กินแกงเนื้อ
- ห้ามเชกหัวเด็ก ผีขวัญจะตกใจ ต้องปองขวัญ
- ห้ามด่าครูอาจารย์ ถือว่าเป็นบาปและไม่เจริญ

ในข้อห้ามคำสอนเกี่ยวกับการรักษาแบบพื้นบ้าน ถ้าใช้เวทมนตร์คาถา และการลงอักขระ เช่น เวลาถูกหมากัด หมอจะเสกคาถาแล้วเหยียบที่แผลโดยไม่ต้องใส่ยาชนิดอื่น ๆ อีก หรือการลงอักขระที่ไม่เท่า เพื่อใช้ไล่หรือกันมิให้วิญญาณผีมารบกวน และทำให้อยู่ยงคงกระพัน นอกจากนั้นยังมีการใช้ เวทมนตร์ไล่ผีออกจากตัวคนที่ถูกผีเข้าด้วย

3.3 ค่านิยม ค่านิยมเป็นสิ่งที่มีความควรแก่การกระทำน่ายกย่องหรือเห็นว่าถูกต้อง เป็นที่ยอมรับจากสมาชิกในกลุ่มชน ค่านิยมของชาวไทยทรงดำสะท้อนให้เห็นถึงความสามัคคี ความซื่อตรง ความกตัญญูตบเทวที่ ความเอื้อเฟื้อที่มีต่อกัน ความประหยัด ความรอบคอบ ความขยันหมั่นเพียร ฯลฯ ค่านิยมเหล่านี้จะมีสุขภาพจิตเพื่อเตือนสติไว้ เช่น

- ทำเหมือนข่อยได้กินเหมือนขุน ทำเหมือนขุนได้กินเหมือนข่อย ทำกะหยักกะย้อยได้ กินเหมือนตัวเหมือนเพี้ย
- ได้กินยัง อย่ากินอย่างแมว เนื้อแซวคากิน แนวุ้งแวนเยียว
- ให้เอ็นได้กินจตุตา ฮากันกินจุน้ำ เว้นผู้เลามั่นส้ายกายผู้เลามั่นหมอง ได้กินป้อมมั่น จึงดูสวยดูงาม

จะเห็นได้ว่ามีความอาหารต่อกันในเรื่องอาหารการกิน เวลาจะกินให้เรียกกินพร้อม ๆ กันไม่ใช่กินอย่างแมว นกขุ่น นกเหยี่ยว ที่มันกินตามลำพัง ไม่เอื้อเฟื้อกัน

- ไฟเฮือนอย่าเอาเอ้าะ ไฟคางเหนาะอย่าเอาเช่า
- ไฟในห้ามเอาออก ไฟนอกอย่านำเข้า

3.4 ปริศนาความตาย ปริศนาความทางของชาวไทยทรงดำ เช่น

เมื่อยังน้อยเป็นของกับเช่า เก้าแล้วเป็นเสื้อของนอน - ไม้ไผ่

หน้ามันคือหน้าหมา ต้มมันคือต้มแพ	- คำคาว
ไฮ้ไป้ไปหน้า ไฮ้ป่าไปหลัง	- คนโต
แม่มันฮ้องอี ๆ ลูมันพี้อต่อ	- ไนบ้านฝ่าย
พุมพุมตดแมหมู กินน้ำหนองนี้ หนองเขากีบอิม	- ลุ่ม

3.5 นิทานพื้นบ้าน นิทานพื้นบ้านเรื่องที่นิยมเล่าสืบต่อกันมาคือเรื่องชูลูนางอ้ว ชูลูนางอ้ว

.....ฮาเอ็มนางอ้วกะเอ็มนางแอง เอ็มนางอ้วกะเอ็มชูลูมีละอ่อนป้อมกัน เอ็มนางอ้ว เอ็มนางแอง เอ็มชูลูนี้ เอ็มนางแองยะจ้งเอ็มนางอ้ว ไปซึกผ้าตาเดียวกัน มันไปบักเอ็มนางนางอ้วนี้ เอาผ้าแนวเสี่ย ฮานี้นางอ้วนี้ผู้ดี นางแองผู้ร้าย ฮาเอ็มชูลูจะให้เอ็มนางแอง กูรูนี้บักอันแม่เฮ็ยนางอ้วกินแกงแกง นางแองกินแกงไก่ มันมะต้อห่อน้อยไว้ป้อมแม่ เอ็มชูลูมันบิวเอา เพราะมันว่าเจ็บใจนางอ้วนะ เสาดูถูกดูงายปอนนะนางอ้วก็เลยมาฮัดคอตายกะจวง ไสชูลูไปไถนาไต่กาบินมา กาลันะ โดยชูลูชื้อมาไถนาเงินเลยจ้่า นายอ้วตายนะ ว่าฮยังเอยก่าล่าเฮ็ยเก็บผักไฮได้ก็หลาย เก็บผักเหนือก็หลายวา เงินนะฮะ ฮาเงินเปยแก้ควายมาเฮ็ยน มาเห็นอีอ้วตายกุงจะเมื่อมาเฮ็ดแ้วนางอ้วก่อน แก้ควายมาเจอเรา จะเอาโตควายมาเฮ็ดแ้วนางอ้ว จุงเอาตางหางเมื่อไฮตัวควายนันเสี่ย โตควายเฮ็ยนเอม เสาน่าควายเจอไร โตหางเข้าเกาะ เสากก็บู้จ๊กเฮ็ดชื้อไฮ้ชูลูกี้เมื่อ ชูลูนะชื้อมาเอ็มอีอ้วเฮาตาย เจนเรยกี้เบะสะไว้ฮีเรยเห็นชูลูใหม่ อีกองต่ากุดตา อีก็รุมตีบไล่ ไม้กะมือเบะไว้หลดซาเหม็ด นางอ้วไปฮัดคอตายกะจวง ไสชูลูมาเออลงที่จวง ชูลูตัวเฮ็ยนมาเลยฆ่าตัวตายชานางอ้วเมื่อ ฮาเอ็มนันตำหอยอยู่กลาง ฮีฮ้อมจ้ง ฮีอละเฮ็ย มึงเฮ็ดฮยังบึง ๆ เรยจ้งเอมอีป่าเราละฆ่าตัวตาย เลือดมันก็ตกลงไปบ้อ เอมเลยว่าเป็นน้ำจ้ง เอมบ่าแล้วเห็นยา เบ็งกะไรเลยละตาย

3.6 เพลงกล่อมเด็ก เพลงกล่อมเด็กที่ยังคงใช้ร้องกันอยู่ เช่น เพลงนอน

นอน นอน นอน นอน อ้อ นอนหลับตา เนลูล้า เอม นอน นอน
เอ็มไป ไฮบ เฮมา เนลูล้า เอ็มไปนา บ่เฮต้าว เนลูล้าเอย
หม้อข้าว สุกไปนา เนลูล้าเอย แกงป่าไว้ อยู่เฮ็ยนนาน้อง อ้อ
นอน เนลูล้า เอม นอน นอน อ้อ นอนเสี่ยฮูเฮจา เนลูล้าเอย
เอ็มไปไฮ้ บ่เฮมา เนลูล้าเอย เอ็มไปนา บ่เฮต้าว เนลูล้า
นอน นอน นอน อ้อ นอน เนลูล้า เอม นอน นอน อ้อ

บันอน ไทตอด กินตา เนลล่าเอม นอน น้อน อ้อ บันอนมาลัยจ๊กกินกัน
เนลล่าเอ้ย ใก่น้อยจิกินหน้าแมงเอย เนลล่าเอมนอน น้อน อ้อ

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมไทยทรงดำ

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารงานวิจัยเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยทรงดำ ดังนี้

จิราพร เจริญสุข (2516) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง "พิธีศพของลาวโซ่งที่ตำบลบ้านดอน อำเภอดู่ทอง จังหวัดสุพรรณบุรี" พบว่าลาวโซ่งมีความเชื่อในเรื่องแกน และนับถือแกนเป็นเทพเจ้าสูงสุดในพิธีศพของลาวโซ่งจึงต้องมีพิธีบอกทางให้ไปเฝ้าแกน

อวยพร ชื่นกลิ่นรูป และสุรี กุลโกวิท (2517) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง "ประเพณีการทำศพของลาวโซ่ง ที่หมู่บ้านดอนทราย ตำบลทับคาง อำเภอยะโฮย จังหวัดเพชรบุรี" พบว่าพิธีศพเป็นแกนกลางในการยึดเหนี่ยวบุคคลในสังคมให้ผนึกเข้าด้วยกัน มีความรักความสามัคคีกัน

สุมิตร ปิติพัฒน์ บัณฑิต อ่อนคำ และพูนสุข ธรรมภิมุข (2521) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง "ลาวโซ่ง" ที่หมู่บ้านดอนทราย ตำบลทับคาง อำเภอยะโฮย จังหวัดเพชรบุรี พบว่าความเชื่อของลาวโซ่งในปัจจุบันเป็นความเชื่อที่ผสมผสานกันระหว่างความเชื่อในพุทธศาสนา กับความเชื่อเรื่องผีและและวิญญาณซึ่งเป็นความเชื่อดั้งเดิมที่มีอิทธิพลต่อชีวิตและพิธีกรรมของลาวโซ่ง

มยุรี วัดแก้ว (2521) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง "การศึกษาโครงสร้างสังคมของลาวโซ่ง" โดยศึกษาจากพิธีกรรมทางศาสนา 3 พิธี คือ พิธีเสนเฮือน พิธีแต่งงาน และพิธีศพ พบว่าการจัดระเบียบสังคมในระดับครอบครัวของโซ่งนั้น ใช้ระบบเครือญาติเป็นเกณฑ์ โดยมีความคิดเรื่องผีเดียวเป็นหลักสำคัญ ในระดับชุมชนพบว่าการจัดลำดับชนชั้นทางสังคมด้วย ใ้วงศ์ตระกูลเป็นสำคัญ แนวความคิดของโซ่งนั้นมีได้ขึ้นอยู่กับดินแดน แต่ขึ้นอยู่กับระบบเครือญาติ

เรไร สืบสุข สุขสมาน ยอดแก้ว และรัชฎาพรรณ เศรษฐวัฒน์ (2523) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง "วรรณกรรมพื้นบ้านไทยทรงดำ อำเภอยะโฮย จังหวัดเพชรบุรี" ได้รวบรวมวรรณกรรมพื้นบ้านที่เป็นมุขปาฐะของชาวไทยทรงดำ อำเภอยะโฮย จังหวัดเพชรบุรี โดยจัดหมวดหมู่เป็น นิทานพื้นบ้าน เพลงขับ และเพลงกล่อมเด็ก ปรึศนาความตาย และข้อห้ามคำสอนสุภาพิตพบว่ วรรณกรรม พื้นบ้านไทยทรงดำได้สะท้อนให้เห็นถึง ประวัติ และสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ ความเชื่อในเรื่องไสยศาสตร์ และศาสนา ค่านิยม ประเพณีพิธีกรรม และการจัดระเบียบสังคม

สุนันท์ อุดมเวช (2528) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง "วรรณกรรมไทยทรงดำ อำเภอยะโฮย จังหวัดเพชรบุรี" ได้รวบรวมวรรณกรรมประเภทนิทานมุขปาฐะ โดยแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ นิทานปรัมปรา นิทานท้องถิ่น และนิทานมุขตลกเจ้าปัญญา พบว่า วรรณกรรมประเภทนิทานได้แสดงให้เห็นถึงวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของสังคมเกษตรกรรม ความเชื่อในเรื่องผีสังเทวดา และพุทธ

ศาสนา ความสัมพันธ์ภายในสังคมการค้าล้าต๋ออาวโสในหมู่เครือญาติ มิได้ธำรงอยู่ด้วยระเบียบ
กฎหมายบ้านเมืองด้านคุณธรรมนิยมยกย่องผู้ที่มีคุณงามความดี นับถือผู้ที่มีความสัจย์

บทที่ 3

การดำเนินการวิจัย

เพื่อให้การวิจัยเป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยดังนี้

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. การกำหนดและสร้างเครื่องมือ
3. การดำเนินการวิจัย
4. สถิติและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2538 โรงเรียนวัดหนองปรัง อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี เป็นโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษา อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี

การกำหนดและสร้างเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เครื่องมือในการทดลองและรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร จำนวน 10 แผน ๆ ละ 2 คาบ ใช้จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรสัปดาห์ละ 2 คาบ เป็นเวลา 10 สัปดาห์

2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่

2.1 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียน เป็นข้อสอบอัตนัย 3 ข้อ และข้อสอบปรนัยแบบเลือกตอบ จำนวน 40 ข้อ

2.2 แบบสอบถามครู เป็นแบบสอบถามแบบมาตราประมาณค่าแบบเต็มข้อความเพื่อรวบรวมข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับสภาพทั่วไปของการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

1. แผนการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร

การพัฒนากิจกรรมเสริมหลักสูตร เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการทดลองผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตรภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ.2521 ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533 เอกสารประกอบหลักสูตร หนังสือแบบเรียน เนื้อหาหลักสูตรจุดประสงค์การเรียนการสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และจุดประสงค์การเรียนรู้ตามที่หลักสูตรกำหนดไว้

1.2 ศึกษาเอกสาร วารสาร ตำราที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมไทยทรงดำ

1.3 สัมภาษณ์วิทยากรและผู้เชี่ยวชาญในท้องถิ่น เพื่อตรวจสอบเนื้อหาด้านวัฒนธรรมไทยทรงดำ

1.4 ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับการสร้างแผนการจัดกิจกรรมจากเอกสารงานวิจัยต่าง ๆ ตำราวิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนต้น คู่มือการผลิตสื่อการสอนภาษาไทย คู่มือการเขียนแผนกิจกรรม

1.5 ศึกษาเอกสารการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรสำหรับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

1.6 สร้างแผนกิจกรรม 10 แผนคือ

1.6.1 กิจกรรม การเล่นอินเตอร์คอน ฟีกทักษะการเขียนบทความอธิบาย

1.6.2 กิจกรรม การเขียนจดหมายถึงเพื่อน ฟีกทักษะการเขียนติดต่อสื่อสาร

1.6.3 กิจกรรม การร้องเพลงกล่อมเด็ก ฟีกทักษะเขียนบันทึกเชิงวิเคราะห์

1.6.4 กิจกรรม การแข่งขันปริศนาคำทาย ฟีกทักษะการเขียนรวบรวม

1.6.5 กิจกรรม การชมงานประเพณีเส้นเอ็น ฟีกทักษะการเขียนเรียงความ

1.6.6 กิจกรรม รวмпลังอนุรักษ์ท้องถิ่น ฟีกทักษะการเขียนเพื่อเชิญชวน

1.6.7 กิจกรรม นิทานพื้นบ้านชาวไทยทรงดำ ฟีกทักษะการเขียนเรื่องเล่า

1.6.8 กิจกรรม สืบสานบรรพชน ฟีกทักษะการเขียนย่อความ

1.6.9 กิจกรรม ประเพณีและพิธีกรรม ฟีกทักษะการเขียนรายงาน

1.6.10 กิจกรรม นิทรรศการวัฒนธรรมของชุมชน ฝึกทักษะการเขียนเล่าเรื่อง แสดงผลงาน

1.7 นำแผนกิจกรรมไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทย 3 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาด้านวัฒนธรรม การกำหนดกิจกรรมตลอดจนการใช้สื่อ การวัดผล ประเมินผลแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

1.8 นำแผนกิจกรรมที่ผ่านการตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไขไปทดลองใช้กับนักเรียนโรงเรียนวังตะโก จังหวัดเพชรบุรี ซึ่งเป็นชุมชนวัฒนธรรมไทยทรงดำ จำนวน 44 คน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมด้านเวลา

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียน มีขั้นตอนการสร้างและตรวจสอบคุณภาพดังนี้

2.1 ศึกษาหลักสูตรภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ.2521 (ฉบับปรับปรุงพ.ศ. 2533) เอกสารประกอบหลักสูตร หนังสือแบบเรียนเนื้อหาหลักสูตรจุดประสงค์การเรียนการสอนภาษาไทยระดับ มัธยมศึกษาตอนต้น และจุดประสงค์การเรียนรู้ตามที่หลักสูตรกำหนดไว้

2.2 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับเทคนิคการสร้างข้อสอบปรนัยแบบเลือกตอบ การวัดและประเมินผลวิชาภาษาไทย

2.3 สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะการเขียนประกอบด้วยแบบทดสอบแบบปรนัย จำนวน 60 ข้อ เป็นแบบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก และแบบทดสอบแบบอัตนัย 3 ข้อ

2.4 นำแบบทดสอบที่สร้างเสร็จแล้ว ให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการวิจัยและวัดผลภาษาไทย จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบคุณลักษณะการเขียนข้อสอบ ตลอดจนความตรงของเนื้อหา การใช้ภาษาและความเหมาะสม

2.5 นำแบบทดสอบที่ปรับปรุงแก้ไขไปทดลองใช้ครั้งที่ 1 กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวังตะโก จังหวัดเพชรบุรี จำนวน 44 คน เพื่อหาค่าความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบเป็นรายข้อ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่าย (P) ระหว่าง 0.20-0.93 และค่าอำนาจจำแนก (r) 0.20-0.73 ไว้จำนวน 40 ข้อ

2.6 นำข้อสอบที่ผ่านการคัดเลือกจำนวน 40 ข้อ ไปทดลองใช้ครั้งที่ 2 กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวังตะโก จังหวัดเพชรบุรี จำนวน 44 คน เพื่อดูความเหมาะสมของเนื้อหา

2.7 ปรับปรุงแบบทดสอบให้สมบูรณ์ก่อนนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริง

3. แบบสอบถามสำหรับครู

เป็นแบบสอบถามแบบให้เติมข้อความ และมาตราประมาณค่า 4 ระดับ ประกอบไปด้วย ข้อคำถาม 2 ตอน ตอนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวตอนที่ 2 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ตอนที่ 3 เป็นคำถามแบบปลายเปิด โดยมีขั้นตอนการสร้างและปรับปรุงดังนี้

3.1 ศึกษาลักษณะและวิธีการจากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร

3.2 ศึกษาวิธีสร้างแบบสอบถาม

3.3 ดำเนินการสร้างแบบสอบถาม

3.4 ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรง ความครอบคลุมเนื้อหาพร้อมให้ข้อเสนอแนะ

3.5 ปรับปรุงแก้ไขตามที่ผู้เชี่ยวชาญแนะนำ

3.6 นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ กับครูโรงเรียนขยายโอกาสในอำเภอเมืองจำนวน 4 คน และนำผลของการทดลองใช้และข้อเสนอแนะมาปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

การรวบรวมข้อมูล

1. การรวบรวมข้อมูลจากครู

ผู้วิจัย ได้นำแบบสอบถามไปสอบถามครูในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา จำนวน 24 คนและรับกลับคืนมาด้วยตนเอง นำผลจากแบบสอบถามมาวิเคราะห์ เพื่อนำข้อมูลมาใช้ในการสร้างกิจกรรมเสริมหลักสูตร เมื่อสร้างแล้วไปทดลองใช้เพื่อเก็บข้อมูลเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ ของนักเรียนต่อไป

2. การรวบรวมข้อมูลจากนักเรียน

ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

2.1 ขอความร่วมมือจากผู้บริหาร โรงเรียนวัดหนองปรัง อำเภอเขาย้อย จังหวัด เพชรบุรี เพื่อเข้าพบและขอความร่วมมือเพื่อจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร

2.2 ชี้แจงกับครูประจำชั้น ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดหนองปรัง อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับแผนและขั้นตอนการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร

2.3 ทดสอบนักเรียนก่อนจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ทักษะการเขียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

2.4 จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรจำนวน 10 แผนกิจกรรม โดยจัดสัปดาห์ละ 1 แผน กิจกรรม กิจกรรมละ 2 คาบ ใช้เวลาในการจัด 10 สัปดาห์

2.5 เมื่อเสร็จสิ้นการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรแล้วทำการทดสอบนักเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทักษะการเขียนฉบับเดิม

2.6 รวบรวมข้อมูลทั้งหมดเพื่อทำการวิเคราะห์ต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลทั้งหมดที่ได้มาวิเคราะห์ดังนี้

1. นำข้อมูลที่ได้จากการทดสอบก่อนหลังการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร มาหาคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. เปรียบเทียบคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อน และหลังการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร โดยใช้การทดสอบค่าที (t-Dependent)
3. ข้อมูลจากแบบสอบถามของครูนำมาวิเคราะห์ โดยการหาค่าเฉลี่ย ความถี่ และค่าร้อยละ
4. สำหรับข้อมูลเชิงคุณภาพใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

สถิติและการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ค่าเฉลี่ย (\bar{X})

ใช้สูตร
$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

\bar{X} หมายถึง ค่าเฉลี่ย

X หมายถึง คะแนนทดสอบของนักเรียนแต่ละคน

N หมายถึง จำนวนคน

2. ค่าความยากง่าย (p)

ใช้สูตร
$$P = \frac{R_H + R_L}{N_H - N_L}$$

เมื่อ P คือ ความยากง่ายของข้อสอบ

R_H คือ จำนวนคนตอบถูกในกลุ่มเก่ง

R_L คือ จำนวนคนตอบถูกในกลุ่มอ่อน

N_H คือ จำนวนผู้ทำข้อสอบในกลุ่มเก่ง

N_L คือ จำนวนผู้ทำข้อสอบในกลุ่มอ่อน

3. ค่าอำนาจจำแนก r

$$\text{ใช้สูตร } r = \frac{R_H - R_L}{N_H}$$

r คือ อำนาจจำแนกข้อสอบ

4. ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Divition)

$$N \quad X \quad - \quad (X)$$

$$S.D = \frac{\sqrt{N \sum X^2 - (\sum X)^2}}{N(N-1)}$$

เมื่อ S.D = ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\sum X^2$ = ผลรวมของคะแนนแต่ละข้อยกกำลังสอง

$(\sum X)^2$ = ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง

N = จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

5. ค่า t สำหรับเปรียบเทียบความแตกต่างคะแนนก่อนหลังการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร t -Dependent

$$\text{ใช้สูตร } t = \frac{D}{\sqrt{n \sum D^2 - (\sum D)^2}}$$

D = ผลต่างของคะแนนแต่ละคู่

n = จำนวนคู่

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 4 ตอน ดังต่อไปนี้

1. สภาพพื้นฐานโดยทั่วไป
 - 1.1 สภาพชุมชนวัฒนธรรมไทยทรงดำ
 - 1.2 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับนักเรียน
 - 1.3 ข้อมูลทั่วไป เกี่ยวกับครูที่สอนภาษาไทยในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษา อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี
2. สภาพและปัญหาการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรในโรงเรียนขยายโอกาส
3. การพัฒนากิจกรรมเสริมหลักสูตร โดยใช้ข้อมูลเกี่ยวกับวัฒนธรรมในชุมชนชาวไทยทรงดำ
4. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียนก่อน/หลัง การใช้กิจกรรมเสริมหลักสูตร

สภาพพื้นฐานโดยทั่วไป

สภาพชุมชนวัฒนธรรมไทยทรงดำ

ผู้วิจัยได้ศึกษาสภาพชุมชนวัฒนธรรมไทยทรงดำ โดยเข้าไปสำรวจ สังเกต ศึกษาอย่างไม่เป็นทางการ อำเภอเขาย้อยอยู่ห่างจากจังหวัดเพชรบุรีไปทางเหนือประมาณ 22 กิโลเมตร ใช้เส้นทางถนนเพชรเกษมเป็นตัวเชื่อม โดยผ่านตำบลทับคาง และตำบลหนองปรัง ประชากรในอำเภอเขาย้อย นอกจากเป็นคนไทยเชื้อสายจีนแล้วยังมีชาวไทยเผ่าต่าง ๆ เช่น ไทยทรงดำ ลาวเวียง ลาวพวน กระจายในตำบลต่าง ๆ โดยเฉพาะที่ตำบลหนองปรังเป็นแหล่งที่อยู่ของชาวไทยทรงดำหนาแน่นกว่าตำบลอื่น ๆ ตำบลหนองปรัง ซึ่งเป็นแหล่งที่มีภูมิประเทศคล้ายคลึงกับแหล่งเดิมของชาวไทยทรงดำ คือ แถบตอนเหนือของแคว้นตั้งเกี่ยวชาวไทยทรงดำยังคงดำรงเอกลักษณ์ประจำกลุ่มได้อย่างเหนียวแน่นอาทิ

อาหารการกิน ชาวไทยทรงดำนิยมรับประทานอาหารวันละสามมื้อ ซึ่งอาหาร ได้แก่

จับ (การยำผักของชาวไทยทรงดำ ผักที่นำมาทำนั้นมีหลายชนิด เช่น ผักเปาะละ ยอดมะกอก ผักขม ฯลฯ) แกงยอดมะพร้าว แจ่ว (น้ำพริกปลาร้า) แกงมะแปบ มะปี้ (หัวปลี) แกงแก้ง แกงหน่อเปอะ สำหรับ สิ่งที่ใช้ทำอาหาร เช่น ไข่ ผักขม มะกูด มะนาว ปลาเค็ม สะเดา มะเขือ มะกอก มะไฟ ผักหวาน ข้าวโพด ลูกหว่า เกลือ งูสิง น้ำมันถั่ว น้ำมันงา เห็ด มะเต้า มะแตง (น้ำเต้าแตง) หัวดอกกว๋าน ดอกแค ขนุน ผักเสี้ยนผี ปลากทราย ปลาชิว ผักแว่น มะเข่น (พริกหวาน)

การแต่งกาย เครื่องแต่งกายชายสวมเสื้อยีสิด้า ปักลายดอกสองแถว ขลิบลายบัว ใช้สวม ในพิธีกรรมต่าง ๆ หญิงห่มผ้าแพร ทรงผมปั้นเกล้า หางผมที่ห้อยงามเหมือนหางม้า มีเครื่องประดับ เช่น เปาะแขน บ่องหู สร้อยลิน แหวนมือ สายสร้อยผ้าหวย สร้อยขัฒมันปล้องอ้อย แหวน

บ้านเรือนที่อยู่อาศัย ชาวไทยทรงดำนิยมตั้งบ้านเรือน และที่อยู่อาศัยใกล้แหล่งน้ำ เช่น หนอง บึง หน้าต่าง มีลักษณะสานเป็นตะแกรงไม้ปิดไว้ เมื่อขึ้นบันไดไปถึงจะเป็นนอกชาน มีประตูปิดเข้าตัวเรือนหลังใหญ่ มีเรือนหลังเล็กที่บะล่อมข้าวอยู่รอบบริเวณเรือนหลังใหญ่นั้นลักษณะการ ตั้งบ้านเรือน เป็นบ้านชั้นเดียวได้ดูสูง บริเวณใต้ถุนเป็นที่อยู่ของสัตว์เลี้ยง เช่น ไก่ วัว ควาย หมู ใช้เป็นที่ทอผ้า ที่เก็บฟืน และเครื่องใช้อื่น ๆ

ขนบธรรมเนียมประเพณี และพิธีกรรมต่าง ๆ และภาษา แต่การเรียนรู้ทางด้านภาษาไทยมาตรฐาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการเขียนยังไม่ถูกต้องเท่าที่ควร และยังไม่เท่าเทียมกับชุมชน อื่น ๆ เช่น ชุมชนลาวในจังหวัดเพชรบุรีโดยทั่วไป

ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับนักเรียน

สำหรับโรงเรียนที่ผู้วิจัยไปจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีจำนวน 34 คน เป็นชาย 14 คน หญิง 20 คน และเป็นชาวไทยทรงดำทั้งหมด อายุเกณฑ์เฉลี่ย 15 ปี ผลการเรียนรู้วิชาภาษาไทย จากการวัดและประเมินผลของโรงเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2537 อยู่ในระดับปานกลาง

ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับครู

ผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบข้อมูลทั่วไปของครูผู้สอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนตามโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษา จังหวัดเพชรบุรี จำนวน 16 โรงเรียน ดังรายละเอียดในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงสภาพทั่วไปเกี่ยวกับครู

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	5	26.32
หญิง	14	73.68
รวม	19	100.00
2. กลุ่มอายุ (ปี)		
ต่ำกว่า 20	-	-
21-30	-	-
31-40	12	63.16
41-50	7	36.84
51-60	-	-
รวม	19	100.00
3. ศาสนา		
พุทธ	19	100.00
รวม	19	100.00
4. สัญชาติ		
ไทย	19	100.00
5. ระดับการศึกษาที่สำเร็จ		
ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า	18	94.74
ปริญญาโท	1	5.26
รวม	19	100.00
6. จบการศึกษาวិชาเอก		
ภาษาไทย	9	47.37
วิชาอื่นๆ	10	52.63
รวม	19	100.00
7. ระยะเวลาในการสอนวิชาภาษาไทย (ปี)		
1-5	9	47.37
6-10	1	5.26
10 ปีขึ้นไป	9	47.37
รวม	19	100.00
8. ภาษาพูดในชีวิตประจำวัน		
ไทยถิ่น	1	5.26
ไทยกลาง	17	89.48
ไทยทรงดำ	1	5.26
รวม	19	100.00

จากตารางที่ 1 สํารวจสภาพทั่วไปของครูผู้สอนวิชาภาษาไทยพบว่าเป็นเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 73.68 เพศชายร้อยละ 26.32 กลุ่มอายุระหว่าง 31-40 ปี ร้อยละ 63.16 นับถือศาสนาพุทธร้อยละ 100 สัญชาติไทยร้อยละ 100 ระดับการศึกษาปริญญาตรีร้อยละ 94.74 ปริญญาโทร้อยละ 5.26 จบการศึกษาวินิจฉัยเอกภาษาไทยร้อยละ 47.57 ระยะเวลาในการสอนระหว่าง 1-5 ปี และ 10 ปีขึ้นไปคิดเป็นร้อยละ 47.37 เท่ากันและภาษาพูดในชีวิตประจำวัน พูดภาษาไทยกลาง ร้อยละ 89.48 และพูดภาษาไทยถิ่น ภาษาไทยทรงดำ คิดเป็นร้อยละ 5.26

สภาพและปัญหาการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร

ผู้วิจัยได้สำรวจสภาพการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาจังหวัดเพชรบุรี โดยใช้แบบสอบถามไปสอบถามครูผู้สอนภาษาไทยในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา ในจังหวัดเพชรบุรีจำนวน 19 คน ดังรายละเอียดในตารางที่ 2 และ 4

ตารางที่ 2 แสดงประเภทของกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย ที่โรงเรียนตามโครงการขยายองค์การ

ลำดับที่	กิจกรรมที่จัด	อัตราส่วนร้อยละ				รวม
		มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ได้จัด	
1.	การจัดประกวดคัดลายมือ	21.05	57.89	10.52	10.53	100.00
2.	การจัดประกวดเขียนเรียงความ	5.26	47.37	31.58	15.79	100.00
3.	การจัดทำป้ายประกาศ ข่าว บทความ	31.58	31.58	26.32	10.53	100.00
4.	การจัดประกวดเขียนคำขวัญ	5.26	78.97	10.53	5.26	100.00
5.	การทำหนังสือพิมพ์โรงเรียน	5.26	10.53	15.79	68.42	100.00
6.	การทำสมุดรวบรวมสุภาษิต ข้อห้าม คำสอน	5.26	42.11	26.32	47.37	100.00
7.	การทำหนังสืออ่านสำหรับเด็ก	5.26	5.26	42.11	47.37	100.00
8.	การประกวดการเขียนบทความ	-	26.32	31.58	42.10	100.00
9.	การประกวดเขียนเรื่องสั้น	-	5.26	47.37	47.37	100.00
10.	การประกวดเขียนจดหมาย	-	31.58	31.58	36.84	100.00
11.	อื่น ๆ ไปรจรบุ	-	-	-	-	-

จากตารางที่ 2 พบว่าโรงเรียนขยายโอกาสในจังหวัดเพชรบุรี จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรทั้ง 10 กิจกรรม ในบรรดากิจกรรมทั้ง 10 นั้น กิจกรรมที่จัดมากคือกิจกรรมการจัดทำป้ายประกาศ เสนอข่าว บทความ (3) นอกจากนั้นกิจกรรมอื่น ๆ ส่วนใหญ่จะจัดปานกลาง เช่น กิจกรรมการจัดประกวดคัดลายมือ (1) การจัดประกวดเขียนเรียงความ (2) การจัดประกวดเขียนคำขวัญ (4) และการจัดทำสมุดรวบรวมสุภาษิต ข้อห้าม คำสอนต่าง ๆ (6) จัดปานกลาง การประกวดเขียนจดหมาย (10) กิจกรรมที่จัดน้อย คือ กิจกรรมการทำหนังสือพิมพ์โรงเรียน (5) การทำหนังสืออ่านสำหรับเด็ก (7) การประกวดการเขียนบทความ (8) และการประกวดเขียนเรื่องสั้น (9) และการประกวดเขียนจดหมาย

ตารางที่ 3 แสดงความคิดเห็นของครูสอนภาษาไทยเกี่ยวกับเวลาที่เหมาะสม ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร

ช่วงเวลา	ความถี่ของการจัด							ลำดับที่
	1	2	3	4	5	6	7	
ตอนเช้าก่อนเข้าเรียน	5	3	5	1	1			2
ตอนพักกลางวัน	5	10	2	1	1			1
หลังเลิกเรียน	4	2	3	4				3
คาบเรียนที่ไม่มีการสอน	6	4	3	2				2
วันหยุด			1	1	6	1		4
ช่วงปิดภาคเรียน					1	5		5
อื่น ๆ	1					1		6

จากตารางที่ 3 พบว่าช่วงเวลาการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรในตารางเรียนครูผู้สอนวิชาภาษาไทยมีความเห็นสรุปได้ดังนี้

ควรจัดในช่วงเวลาตอนพักกลางวัน เป็นอันดับที่ 1

ควรจัดตอนเช้าก่อนเข้าเรียนและคาบเรียนที่ไม่มีการสอน เป็นอันดับที่ 2

ควรจัดในระยะเวลาหลังเลิกเรียน เป็นอันดับที่ 3

ควรจัดในวันหยุด เป็นอันดับที่ 4

ควรจัดในช่วงปิดภาคเรียน เป็นอันดับที่ 5
และจัดในโอกาสอื่น ๆ เป็นอันดับที่ 6

ปัญหาในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร

จากการวิเคราะห์เนื้อหาของข้อคำถามปลายเปิด เกี่ยวกับปัญหาในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร มีปัญหาสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนไม่ให้ความร่วมมือ เพราะเห็นว่าไม่ได้จัดในเวลาเรียนนักเรียนมีภาระกิจทางบ้าน
2. ครูผู้สอนไม่มีความรู้ และประสบการณ์ ไม่กระตือรือร้น สอนไม่ตรงตามความรู้ความสามารถ และจำนวนครูน้อย
3. ขาดสื่อและอุปกรณ์ ขาดงบประมาณ ไม่ได้ได้รับความร่วมมือจากผู้บริหารหรือหน่วยงาน ที่รับผิดชอบ
4. ผู้บริหารไม่สนับสนุน ไม่เห็นความสำคัญของกิจกรรม

กรณีนี้ทางโรงเรียนไม่จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย พบว่าหลังจากที่เกิดปัญหาต่าง ๆ ในด้านงบประมาณ มีเวลาที่จำกัด ตลอดทั้งตัวนักเรียนและครูผู้สอนทางโรงเรียนก็มิได้มีการหาแนวทางแก้ไขปัญหา และจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรแต่อย่างไร ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยส่วนใหญ่ยังเห็นว่า มีความจำเป็นมาก สมควรที่จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรเป็นอย่างยิ่ง

การพัฒนากิจกรรมเสริมหลักสูตรโดยใช้ข้อมูลเกี่ยวกับวัฒนธรรมในชุมชนชาวไทยทรงดำ

การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนวิชาภาษาไทย ผู้วิจัยได้นำวัฒนธรรมในชุมชนชาวไทยทรงดำ กล่าวคือ

- ประเพณีพิธีกรรม เช่น การเล่นอินคอน ประเพณีเสนเฮือน ประเพณีการแปงขวัญ พิธีเสนแม่มด พิธีทำป่าแห้ว พิธีเวนต์ง เป็นต้น
- การทำมาหากิน สิ่งแวดล้อม และอาชีพ
- เพลงกล่อมเด็ก
- นิทานพื้นบ้าน
- ปรัชญาความตาย

ได้นำมาช่วยพัฒนาทักษะการเขียน ดังนี้

1. กิจกรรม การเล่นอันคอน เป็นประเพณีพื้นบ้านฝึกทักษะการเขียนบทความอธิบาย
2. กิจกรรม การเขียนจดหมายถึงเพื่อน เป็นการแนะนำให้รู้จักชุมชน ฝึกทักษะการเขียนติดต่อสื่อสาร
3. กิจกรรม การร้องเพลงกล่อมเด็ก เป็นการนำเอาวรรณกรรมพื้นบ้านมาฝึกทักษะเขียนบันทึกเชิงวิเคราะห์
4. กิจกรรม การแข่งขันปริศนาคำทาย เป็นการนำเอาวรรณกรรมพื้นบ้านมาฝึกทักษะการเขียนรวบรวม
5. กิจกรรม การชมงานประเพณีเส้นเฮือนเป็นการนำเอาประเพณีพื้นบ้านมาฝึกทักษะการเขียนเรียงความ
6. กิจกรรม รวบรวมพลังอนุรักษ์ท้องถิ่นเป็นการเชิญชวนให้อนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและในท้องถิ่นมาฝึกทักษะการเขียนเพื่อเชิญชวน
7. กิจกรรม นิทานพื้นบ้านชาวไทยทรงดำเป็นการนำเอาวรรณกรรมพื้นบ้านมา ใช้ฝึกทักษะการเขียนเรื่องเล่า
8. กิจกรรม สืบสานบรรพชนเพื่อให้นำเอาประวัติความเป็นมาของชุมชนมาฝึกทักษะการเขียนย่อความ
9. กิจกรรม ประเพณี และพิธีกรรมเป็นการนำเอาประเพณี และพิธีกรรมของชุมชนมาฝึกทักษะการเขียนรายงาน
10. กิจกรรม นิทรรศการวัฒนธรรมของชุมชนเพื่อรวบรวมวัฒนธรรมประเพณีทุกชนิดมาแสดงผลงานและจัดนิทรรศการ

การจัดกิจกรรมดังกล่าวชี้ให้เห็นถึงความสามัคคี ความร่วมมือ ความภูมิใจในความมีวัฒนธรรมอันเป็นเอกลักษณ์ของตน ภูมิปัญญาชาวบ้านที่มีอยู่ในท้องถิ่น ได้มีบทบาทต่อสังคมสืบทอดมาถึงปัจจุบัน นักเรียนทุกคนที่เข้าร่วมกิจกรรมให้ความสนใจต่อกิจกรรมต่าง ๆ เพราะ กิจกรรมทุกกิจกรรมเป็นกิจกรรมที่มีคุณค่าควรค่าต่อการทวงแหวน ให้สืบทอดสู่บรรพชนรุ่นหลังเป็นอย่างยิ่ง มีเนื้อหาสาระที่แสดงให้เห็นถึงการนำเอาชุมชนเข้าไปมีบทบาทต่อการเรียนการสอนใน โรงเรียนนักเรียนได้รู้จักมนุษย์สัมพันธ์ในสังคม อาทิโรงเรียนกับชุมชน นักเรียนกับชุมชนเกิดความ เข้าใจอันดีต่อกัน นักเรียนสามารถนำกิจกรรมดังกล่าวมาพัฒนาการเรียนในชั้นเรียน คือ การพัฒนาทักษะการเขียนจนเป็นที่น่าพอใจ ได้แก่ การเขียนคัดลอกข้อความ การเขียนบทความ การเขียนเรียงความ การเขียนย่อความ การเขียนจดหมาย การเขียนเชิญชวน การเขียนรายงานทางวิชาการ การเขียนเล่าเรื่อง นักเรียนสามารถ

เขียนเรียบเรียงเนื้อหาสาระได้ถูกต้องตามรูปแบบ สามารถจัดลำดับความคิดและระมัดระวังในด้านการใช้ภาษาได้ดี ทั้งนี้เป็นการจัดกิจกรรมที่เอื้ออำนวยต่อการเรียน การสอนเป็นอย่างมาก เป็นการนำเอาแหล่งวิทยากรทั้งในโรงเรียนและในชุมชนมาใช้ให้เกิดประโยชน์ ต่อการเรียนการสอน ดังที่ สายใจ อินทร์พรรย์ (2523: 41) ได้ให้ข้อเสนอแนะไว้ว่า "ครูภาษาไทย ควรเป็นผู้รู้แหล่งวิทยากรที่ดีทั้งที่เป็นบุคคล (Human resources) สถาบัน (Institutional resources) และที่เป็นเอกสาร (Documental resources) และนำแหล่งวิทยากรเหล่านั้นมาใช้ให้เป็นประโยชน์ในการเรียนการสอนภาษาไทย เพื่อเด็กจะได้รับรู้ได้เต็มที่

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลการหาคะแนนเฉลี่ย คะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนและหลังการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนาทักษะทางการเขียน ปรากฏผลดังแสดงไว้ในตารางที่ 4 และ 5

ตารางที่ 4 แสดงผลสัมฤทธิ์ทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนเป็นรายบุคคลก่อนและหลังการจัดกิจกรรม

สมาชิกคนที่	คะแนนก่อนจัดกิจกรรม		คะแนนหลังจัดกิจกรรม	
	X	Y	D	D ²
1	42	52	10	100
2	42	51	9	81
3	39	47	8	64
4	48	53	5	25
5	48	51	3	9
6	48	53	5	25
7	37	47	10	100
8	27	49	22	484
9	48	50	2	4
10	53	54	1	1
11	36	51	15	225
12	43	49	6	36

ตารางที่ 4 (ต่อ)

สมาชิกคนที่	คะแนนก่อนจัดกิจกรรม	คะแนนหลังจัดกิจกรรม	D	D ²
	X	Y		
13	43	48	5	25
14	45	53	5	25
15	48	53	5	25
16	46	51	5	25
17	37	51	14	196
18	45	49	4	16
19	47	52	5	25
20	45	52	7	49
21	44	49	5	25
22	48	55	7	49
23	44	49	5	25
24	46	49	3	9
25	47	49	2	4
26	45	54	9	81
27	43	50	7	49
28	44	49	5	25
29	46	49	3	9
30	43	52	9	81
31	43	46	3	9
32	41	54	13	169
33	42	52	10	100
34	38	45	7	49

$$X = 43.56$$

$$X = 50.53$$

$$D=237 \quad D^2=2,263$$

จากตารางที่ 4 คะแนนก่อนเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตร เมื่อทดสอบนักเรียนก่อนเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตร พบว่านักเรียนส่วนใหญ่ได้คะแนนมากกว่าครึ่งจากคะแนนเต็ม 70 คะแนน และได้ค่าเฉลี่ย = 43.56 คะแนน คะแนนหลังการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรแล้ว นักเรียนส่วนใหญ่ได้คะแนนเพิ่มขึ้นกว่าเดิม โดยคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย = 50.53 คะแนน

ตารางที่ 5 แสดงการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียนภาษาไทย ก่อนและหลังการจัดกิจกรรม

	X	S.D	t
ก่อนจัดกิจกรรม	43.56	4.743	9.4462
หลังจัดกิจกรรม	50.53	2.440	

* แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากตารางที่ 5 จะเห็นได้ว่าเมื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนจัดกิจกรรมได้คะแนนเฉลี่ย = 43.56 และหลังจัดกิจกรรมได้คะแนนเฉลี่ย 50.53 และเมื่อเปรียบเทียบ ค่า t แล้วได้ ค่า = 9.4462 พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ผลการวิจัยครั้งนี้ สรุปได้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรแสดงว่าการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรสามารถพัฒนาทักษะการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปการวิจัย

การวิจัยเรื่องการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนาทักษะการเขียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาชุมชนวัฒนธรรมไทยทรงดำ จังหวัดเพชรบุรี สรุปได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. เพื่อพัฒนากิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย ด้านทักษะการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สำหรับโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาในชุมชนวัฒนธรรมไทยทรงดำ
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะการเขียนก่อน และหลังการใช้กิจกรรมเสริมหลักสูตร ที่ครูสร้างขึ้น

สมมติฐานการวิจัย

นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตร มีความสามารถพัฒนาทักษะการเขียน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยเป็นขั้นตอน ดังนี้

1. ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2538 โรงเรียนวัดหนองปรอง อำเภอเขาย้อยจังหวัดเพชรบุรี เป็นโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาอำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีดังนี้

2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองได้แก่ แผนการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร จำนวน 10 แผน ใช้เวลาจัดกิจกรรมแผนละ 2 คาบ

2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลได้แก่

1) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทักษะการเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนเป็นข้อสอบอัตนัยจำนวน 3 ข้อ และเป็นข้อสอบแบบปรนัยแบบเลือกตอบจำนวน 40 ข้อ

2) แบบสอบถามครูเกี่ยวกับสถานภาพโดยทั่วไป ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร เป็นแบบมาตราประมาณค่า และแบบให้เติมข้อความ

3. การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือในการทดลอง คือ แผนการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทักษะการเขียนของนักเรียน นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ ดังนี้

3.1 การตรวจสอบคุณภาพของแผนกิจกรรมผู้วิจัย ได้นำแผนกิจกรรมไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ตรวจสอบ แก้ไข และให้การแนะนำ จากนั้นนำแผนกิจกรรมไปทดลองใช้กับกลุ่มนักเรียนในวัฒนธรรมใกล้เคียงเพื่อตรวจสอบความเหมาะสมด้านเวลาปรากฏว่าจัดกิจกรรมได้เหมาะสมกับเวลาและ เป็นไปตามจุดมุ่งหมาย แสดงว่าแผนกิจกรรมมีประสิทธิภาพ สามารถนำมาทดลองใช้กับนักเรียนได้

3.2 การตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียน ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการวิจัย และวัดผลภาษาไทย จำนวน 3 คน ตรวจสอบคุณลักษณะการเขียนข้อสอบ และให้คำแนะนำจากนั้นนำมาแก้ไขตามคำแนะนำ และนำไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนโรงเรียนบ้านวังตะโก อำเภอเมืองจังหวัดเพชรบุรี จำนวน 37 คน แล้วนำแบบสอบถามมาหาความยากง่าย (P) ของแบบทดสอบเป็นรายข้อ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป คัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่าย (P) ระหว่าง 0.02-0.93 และค่าอำนาจจำแนก (r) .20-.73 ไว้จำนวน 40 ข้อ หลังจากนั้นนำข้อสอบที่ผ่านการคัดเลือก ไปใช้ทดลองครั้งที่ 2 กับนักเรียนกลุ่มเดิม เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมและปรับปรุงแบบทดสอบให้สมบูรณ์ ก่อนการนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริง คือ โรงเรียนวัดหนองปรัง อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

4.1 สำหรับข้อมูลจากครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการนำ

แบบสอบถามข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับสภาพทั่วไป ของการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรไปยังโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง และให้ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยเป็นผู้ตอบแบบสอบถาม

4.2 สำหรับข้อมูลจากนักเรียนผู้วิจัยนำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ทักษะการเขียนภาษาไทย ซึ่งเป็นแบบทดสอบอัตนัยจำนวน 3 ข้อ และข้อสอบปรนัยแบบเลือกตอบ จำนวน 40 ข้อ ไปทดสอบก่อนและหลังการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรแก่กลุ่มนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตร

จากนั้นผู้วิจัยได้นำแผนการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร จำนวน 10 แผน ไปใช้จัดกิจกรรม ใช้เวลาจัดแผนละ 2 คาบ เมื่อจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรครบทั้ง 10 แผนแล้ว นักเรียนจะได้รับการทดสอบผลสัมฤทธิ์ทักษะการเขียนภาษาไทยอีกครั้งหนึ่ง โดยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกัน

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำคะแนนในแต่ละองค์ประกอบมาวิเคราะห์ เพื่อคำนวณหาค่าต่าง ๆ ดังนี้

5.1 หาคะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนและหลังการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร

5.2 เปรียบเทียบคะแนนที่ได้จากการสอบก่อนและหลังการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร โดยใช้การทดสอบค่าที (t - Dependent)

5.3 แบบสอบถามของครูวิเคราะห์โดยหาค่าเฉลี่ย ความถี่ และค่าร้อยละ

5.4 ข้อมูลเชิงคุณภาพใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

ผลการวิจัย

1. สภาพพื้นฐานโดยทั่วไป

1.1 สภาพชุมชนวัฒนธรรมไทยทรงดำ ตำบลหนองปรัง อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี เป็นแหล่งที่ชาวไทยทรงดำอาศัยอยู่มีจำนวนหนาแน่นที่สุด เพราะมีภูมิประเทศใกล้เคียงกับแหล่งเดิมของชาวไทยทรงดำ คือ แถบตอนเหนือของแคว้นตั้งเกี่ยตำบลหนองปรัง เป็นชุมชนที่มีชาวไทยทรงดำตั้งภูมิลำเนาอยู่หนาแน่นที่สุด และกระจัดกระจายไปทั่วอำเภอเขาย้อย ถึงแม้ว่าจะมีอิทธิพลวัฒนธรรมนอกกลุ่มเข้ามาเอกลักษณ์ของกลุ่มชนอาทิ การแต่งกาย อาหารการกิน บ้านเรือนที่อยู่อาศัย ขนบธรรมเนียมประเพณี พิธีกรรมต่าง ๆ และภาษา แต่การเรียนรู้ทางด้านภาษาไทยมาตรฐาน โดยเฉพาะทักษะการเขียนยังไม่พัฒนาไปเท่าที่ควร เพราะมีการใช้ภาษาถิ่นของกลุ่มชนปะปนกับภาษาไทยมาตรฐาน จึงยังไม่เท่าเทียมกับชุมชนอื่น ๆ ในจังหวัดเพชรบุรีโดยทั่วไป

1.2 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับนักเรียนจังหวัดเพชรบุรี มีโรงเรียนที่อยู่ในชุมชนวัฒนธรรมไทยทรงดำจำนวน 4 โรงเรียน คือ โรงเรียนบ้านวังตะโก โรงเรียนวัดกุฎ โรงเรียนบ้านหนองชุมพล และโรงเรียนวัดหนองปรัง

สำหรับโรงเรียนที่ผู้วิจัยจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรคือโรงเรียนวัดหนองปรัง มีนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 44 คน เป็นชาย 24 คน เป็นหญิง 20 คน และเป็นชาวไทยทรงดำทั้งหมด มีอายุเกณฑ์เฉลี่ย 15 ปี มีผลการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง

1.3 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับครู ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยที่อยู่ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษา จังหวัดเพชรบุรี สรุปรวมว่าเป็นเพศหญิง ร้อยละ 73.68 เพศชาย ร้อยละ 26.32 กลุ่มอายุ 31-40 ปี ร้อยละ 63.16 นับถือศาสนาพุทธ ร้อยละ 100 สัญชาติไทย ร้อยละ 100 ระดับการศึกษาปริญญาตรี ร้อยละ 94.74 ปริญญาโท ร้อยละ 5.26 จบการศึกษาวิชาเอกภาษาไทย ร้อยละ 47.57 ระยะเวลาในการสอนระหว่าง 1-5 ปี และ 10 ปี ขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 47.37 ภาษาที่พูดในชีวิตประจำวัน ภาษาไทยกลาง ร้อยละ 84.48 พูดภาษาไทยถิ่น และภาษาไทยทรงดำ คิดเป็นร้อยละ 5.26

สำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ในโรงเรียนวัดหนองปรัง เป็นผู้ที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี ไม่ได้เรียนวิชาภาษาไทยเป็นวิชาเอกแต่มีความสนใจเป็นพิเศษ มีความตั้งใจใฝ่หาความรู้เอาใจใส่ นักเรียนเป็นอย่างดี และเป็นชาวไทยทรงดำ

2. สภาพและปัญหาการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษา จังหวัดเพชรบุรี

2.1 ประเภทของกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยด้านทักษะการเขียน ที่จัดพิจารณาโดยส่วนรวม พบว่าโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาในจังหวัดเพชรบุรี จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรภาษาไทยทั้ง 10 กิจกรรม นั้น กิจกรรมที่จัดมากคือกิจกรรมจัดทำป้ายประกาศ เสนอข่าว และบทความ สำหรับ กิจกรรมการประกวดคัดลายมือ กิจกรรมการจัดประกวดเขียนเรียงความ การจัดทำประกวดเขียนคำขวัญ และการจัดทำสมุดรวบรวมสุภาษิต ข้อห้าม คำสอนต่าง ๆ จัดปานกลาง ค่อนข้างน้อยกิจกรรมการประกวดเขียนจดหมาย กิจกรรมการจัดทำหนังสือพิมพ์ โรงเรียนกิจกรรมการจัดทำหนังสืออ่านสำหรับเด็ก กิจกรรมการประกวดเขียนบทความ และกิจกรรมการประกวดเขียนเรื่องสั้น จัดน้อย

2.2 เวลาในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยมีความเห็นว่า ควรจะจัดในเวลาตอนพักกลางวัน เป็นอันดับที่ 1 ควรจัดในคาบเรียนที่ไม่มีการสอนเป็น

อันดับที่ 2 ควรจัดในระยะเวลาหลังเลิกเรียน เป็นอันดับ 3 ควรจัดในวันหยุด เป็นอันดับที่ 4 ควรจัดในช่วงปิด ภาคเรียนเป็นอันดับที่ 5 และควรจัดในโอกาสอื่น ๆ เป็นอันดับที่ 6

2.3 ปัญหาในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ปัญหาที่พบ คือ นักเรียนไม่ให้ความร่วมมือมีภาระกิจทางบ้าน ครูผู้สอนขาดความรู้ และประสบการณ์ มีจำนวนครูในโรงเรียนน้อย ไม่กระตือรือร้น ผู้บริหารไม่สนับสนุน ไม่เห็นความสำคัญของกิจกรรมไม่สนับสนุนในด้านงบประมาณ หน่วยงานที่รับผิดชอบไม่เห็นความสำคัญ และขาดสื่อและอุปกรณ์

3. การพัฒนากิจกรรมเสริมหลักสูตรโดยใช้วัฒนธรรมในชุมชนชาวไทยทรงดำ วัฒนธรรมในชุมชนชาวไทยทรงดำที่นำมาพัฒนาทักษะการเขียนมีดังนี้

ด้านประเพณีและพิธีกรรม ได้ให้นักเรียนไปศึกษาประเพณีการเล่นอันคอน โดยขอความร่วมมือจากชาวบ้านในชุมชนมาแสดงให้ดู นักเรียนได้อภิปรายถึงประเพณีอันคอน และเล่าถึงประเพณีดังกล่าว และนำมาเขียนเป็นบทความตามรูปแบบของบทความให้ความรู้ ผลของการจัดกิจกรรมนักเรียนได้ความรู้ในด้านประเพณีอันคอน และได้เขียนบทความอย่างถูกต้องทั้งรูปแบบการเรียบเรียงความรู้ความคิดของเนื้อหาสาระ ตลอดถึงสำนวนโวหารในการใช้ นอกจากนี้ยังได้พานักเรียน ไปชมงานประเพณีเสนเฮือน ในชุมชน พร้อมทั้งจดบันทึกและนำมาอภิปรายในชั้นเรียน และครูได้กำหนดให้นักเรียนเขียนเรียงความตามรูปแบบ นักเรียนสามารถเรียบเรียงได้โดยใช้รูปแบบการเรียบ เรียงความรู้ ความคิด และสำนวนภาษาได้เป็นที่น่าพอใจสำหรับในด้านกิจกรรมการเขียน รายงานทางวิชาการนั้น ครูได้กำหนดกิจกรรมให้โดยให้นักเรียนไปหาความรู้เกี่ยวกับประเพณี และพิธีกรรม จากแหล่งชุมชน โดยแบ่งเป็นหมวดหมู่เป็นประเพณีเกี่ยวกับครอบครัว ได้แก่ ประเพณีเสนเฮือน ประเพณีการแข่งขัญ พิธีเสนแม่มด พิธีทำป่าแห้ว พิธีเวนตงและประเพณีเกี่ยวกับสังคม ได้แก่ ประเพณีลงขวง ประเพณีอันคอน เป็นต้น จากนั้นให้นักเรียนช่วยกันทำงานเป็นกลุ่ม นักเรียนสามารถเขียนรายงานทางวิชาการ โดยมีการค้นคว้าอ้างอิงมีระเบียบตลอดถึงการจัดระเบียบความคิด และสำนวนภาษาได้เป็นที่น่าพอใจ สำหรับประวัติความเป็นมาของชุมชน ครูให้นักเรียนไปศึกษา ค้นคว้าประวัติความเป็นมาของชุมชนจากแหล่งชุมชนต่าง ๆ แล้วนำมาเล่าถ่ายทอดให้นักเรียนคนอื่น ๆ ในชั้นฟังหลังจากนั้นครูให้นักเรียนเขียนย่อความจากเรื่องที่ได้ฟังมานักเรียนสามารถเขียน ย่อเรื่องจากที่ได้ฟังมา โดยได้เนื้อหาสาระและได้ใจความตามวิธีการเขียนย่อความ

ทางด้านสิ่งแวดล้อม สภาพชุมชน การทำมาหากิน อาชีพ ครูให้นักเรียนเขียนจดหมายเล่าถึงทรัพยากรธรรมชาติ สภาพชุมชน การทำมาหากินถึงเพื่อนที่อยู่ต่างชุมชน และเขียนเชิญชวน เป็นคติพจน์ คำขวัญ หรือรูปแบบการเขียนเชิญชวนให้ชุมชนตระหนักถึงธรรมชาติ และ

สิ่งแวดล้อมให้คนในชุมชนได้ปฏิบัติตามคำเชิญชวนผลของการปฏิบัติ นักเรียนสามารถเขียนเรียบเรียงเป็นจดหมาย โดยมีเนื้อหาสาระ และรูปแบบถูกต้องตามวิธีการเขียนจดหมายหมายถึงเพื่อนพร้อม ทั้งใช้สำนวนภาษาได้ถูกต้อง และสามารถเขียนข้อความโน้มน้าวเชิญชวนการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ เป็นรูปแบบคดีพจน์ และคำขวัญ สามารถนำไปใช้กับแหล่งชุมชนได้

กิจกรรมด้านการร้องเพลงกล่อมเด็ก เพลงกล่อมเด็กของชาวไทยทรงดำส่วนใหญ่จะสะท้อนให้เห็นวิถีชีวิตของกลุ่มชนกล่าวถึงแม่ที่ออกไปทำไร่ไถนานอกบ้านของสังคมเกษตรกรรม และปล่อยลูกไว้กับคนเฒ่าคนแก่ เช่น ย่า ยาย เป็นต้น ครูได้เชิญวิทยากรในชุมชนมาแสดงการร้องเพลงกล่อมเด็กให้ครูและนักเรียนฟัง โดยสมมุติเหตุการณ์ที่เหมือนจริง และเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ ชักถามพร้อมทั้งอภิปรายแสดงความคิดเห็น และให้นักเรียนทำสารบันทึกในเชิงวิเคราะห์จากเนื้อเพลง นักเรียนสามารถวิเคราะห์เนื้อหาและเขียนเป็นสารบันทึกได้เป็นที่น่าพอใจ

กิจกรรมด้านนิทานพื้นบ้าน นิทานพื้นบ้านในชุมชนของชาวไทยทรงดำมีหลายประเภท ได้แก่ นิทานทรงเครื่อง นิทานประวัติ นิยาย ตำนาน นิทาน อธิบายเหตุ นิทานเรื่องสัตว์ นิทานเรื่องผีและนิทานมุขตลก (เรไร สืบสุข สุขสมาน ยอดแก้ว และรักษาพรรณ เศรษฐวัฒน์ 2523: 81-82) ครูได้จำแนกประเภทให้นักเรียนไปสอบถามจากผู้รู้ในชุมชน และนำนิทานพื้นบ้านเหล่านั้น มาเล่าให้ครูและเพื่อนนักเรียนในชั้นเรียนฟัง และให้นักเรียนเลือกเรื่องที่สนใจเขียนเป็นเรื่องเล่านักเรียน ในชั้นเรียนสามารถเรียบเรียงนิทานเป็นเรื่องเล่าโดยได้ใจความและวิธีการใช้ภาษาเป็นที่น่าพอใจ

กิจกรรมด้านปริศนาคำทาย ครูผู้สอนได้ให้นักเรียนมีโอกาสได้ศึกษาปริศนาคำทายของชาวไทยทรงดำ ในด้านวัตถุประสงค์ คุณค่า ความสำคัญของแหล่งวัฒนธรรม ภูมิปัญญาชาวบ้าน และจัดหมวดหมู่ตามลักษณะคำถามแบ่งออกเป็น 9 หมวด ได้แก่ เปรียบกับสิ่งมีชีวิต เปรียบกับสัตว์ เปรียบกับบุคคล เปรียบกับพืชพันธุ์ เปรียบกับสิ่งต่าง ๆ รายละเอียดเกี่ยวกับการเปรียบเทียบ รายละเอียดเกี่ยวกับรูปและอาการ รายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำและรายละเอียดเกี่ยวกับสี การจัดเนื้อหาตามลักษณะคำตอบ ได้แก่ เรื่องจากปรากฏการณ์ธรรมชาติ เกี่ยวกับพืช เกี่ยวกับสัตว์ เกี่ยวกับอาชีพอาหารการกิน เกี่ยวกับร่างกาย และเกี่ยวกับศาสนาประเพณี นักเรียนได้รวบรวมไว้ในเล่ม และสามารถคิดลอกได้ถูกต้องเป็นภาษาไทยมาตรฐานและครูคัดเลือกผลงานของนักเรียนที่ดีเด่นมอบให้ห้องสมุดโรงเรียนและห้องสมุดประชาชนในท้องถิ่นต่อไป

ด้านการจัดนิทรรศการ นักเรียนได้มีโอกาสแสดงผลงานที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมของชุมชนทุกรูปแบบ โดยได้รับความร่วมมือจากนักเรียนทุกคนในชั้นเรียน ครูผู้สอน และอาจารย์ใหญ่ตลอดถึงบุคลากรทุกคนในโรงเรียนนักเรียนสามารถจัดกิจกรรมโดยมีการเขียนโครงการ มีการวางแผนในการจัดกิจกรรมล่วงหน้าได้เป็นอย่างดี มีผลเป็นที่น่าพอใจ

4. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

จากการเปรียบเทียบคะแนนทดสอบก่อนการจัดกิจกรรม และหลังการจัดกิจกรรมพบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หมายความว่ากิจกรรมเสริมหลักสูตรทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นกว่าเดิม

อภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง "การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนาทักษะการเขียน สำหรับนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาชุมชนชนวัฒนธรรมไทยทรงดำ จังหวัดเพชรบุรี" นี้ สามารถอภิปรายผลได้ดังต่อไปนี้

1. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการเขียน

จากการเปรียบเทียบคะแนนทดสอบก่อนการจัดกิจกรรม และหลังการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หมายความว่ากิจกรรมเสริมหลักสูตรทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนดีขึ้นกว่าเดิม แสดงว่ากิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนาทักษะการเขียน ที่กล่าวข้างต้นนี้ มีคุณสมบัติทางด้านการพัฒนาความรู้ประสบการณ์ และทักษะการเขียนแก่นักเรียนได้ ทั้งนี้คงเนื่องมาจากการที่นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ง่าย และพัฒนาทักษะได้ดีกว่าการเรียนในชั้นเรียนเพียงอย่างเดียว เพราะกิจกรรมต่าง ๆ ที่จัดสามารถทำให้ผู้เรียนเกิดความเพลิดเพลินได้แสดงความสามารถของตนเอง ยอมรับความสามารถของผู้อื่น ผ่อนคลายความตึงเครียด เพราะเป็นการเรียนรู้ที่นักเรียนได้ค้นพบด้วยตนเองได้ความรู้เพิ่มเติม ซึ่งสอดคล้องกับ นพพร พานิชสุข (2524: 12-28) ซึ่งพบว่ากิจกรรมเสริมหลักสูตรที่จัดขึ้นในโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา เป็นส่วนหนึ่งที่จะมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจตลอดจนสร้างประสบการณ์ตรงในด้านต่าง ๆ ที่นอกเหนือไปจากตำราเรียน

นอกจากนั้นข้อค้นพบในการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุภา นฤจิตวิวัฒน์ (2526) ลาร์รีดาร์เนล ซัลตัน (Larry Danell Sulton 1963: 1413 A) เอ็ดเวิร์ด อาร์เธอร์ แพริส (Edward Arther Parist 1984: 1319 A) ซึ่งพบว่าการเข้าเรียนกิจกรรมเสริมหลักสูตรมีความสัมพันธ์กับความรู้กับคะแนนเฉลี่ยและความก้าวหน้าในการศึกษาของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญ

ข้อค้นพบในการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของวิกเกอร์ เจน หลุยส์ โอ ไบรอัน (Vickers, Jane Louise O'Brien 1995: 3111) พบว่านักเรียนผู้มีส่วนร่วมในกิจกรรมเสริม หลักสูตร FHA/HERO มีการพัฒนาทักษะการเป็นผู้นำเข้าใจสภาพของสังคมปัจจุบันและนักเรียนได้พัฒนาทักษะของการเป็นผู้นำหลักสูตรในโรงเรียนและกิจกรรมเสริมหลักสูตร

2. สภาพและปัญหาการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษา จังหวัดเพชรบุรี

2.1 ประเภทของการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย ด้านทักษะการเขียนเมื่อพิจารณาจาก 10 กิจกรรม ซึ่งเป็นไปตามหลักสูตรวิชาภาษาไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533) คือการเขียนเรียงความ การเขียนติดต่อสื่อสาร การย่อความ และการแต่งบทประพันธ์ พบว่าครูผู้สอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาที่สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาจังหวัดเพชรบุรี มีความเห็นว่า กิจกรรมจัดทำป้ายประกาศ เสนอข่าวและบทความ จัดมาก กิจกรรมการประกวดคัดลายมือ การจัดประกวดเขียนเรียงความ การจัดประกวดเขียนคำขวัญ และการจัดทำสมุดรวบรวมสุภาษิต ข้อห้ามคำสอนต่าง ๆ จัดอยู่ในระดับปานกลางการประกวดเขียนจดหมาย จัดปานกลางกับน้อย ส่วนการประกวดเขียนบทความ การประกวดเขียนเรื่องสั้น การจัดทำหนังสือพิมพ์โรงเรียน และการจัดทำหนังสืออ่านสำหรับเด็กจัดน้อย โดยเฉพาะการจัดทำหนังสือพิมพ์โรงเรียน ข้อค้นพบนี้ สอดคล้องกับงานวิจัยที่ ชูลี ชัชวาลกิจ (252: 26) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "โครงการเสนอเพื่อจัดกิจกรรมเสริมทักษะภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในกรุงเทพมหานคร" พบว่าการจัดกิจกรรมการเขียนที่จัดน้อย คือ การเชิญวิทยากร แนะนำการเขียน การแต่งบทเพลงหรือบทละคร และการจัดทำหนังสือของโรงเรียน สำหรับการเขียนจดหมาย และการเขียนบันทึกประจำวัน ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้ ถือเป็นกิจกรรมที่นักเรียนปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ และเกี่ยว ข้องกับชีวิตประจำวันของนักเรียน

2.2 เวลาในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยมีความเห็นว่าควรจัดในเวลาตอนพักกลางวัน เป็นอันดับที่ 1 ควรจัดในคาบเรียนที่ไม่มีการสอน เป็นอันดับที่ 2 ควรจัดในเวลาหลังเลิกเรียน เป็นอันดับที่ 3 ควรจัดในวันหยุด เป็นอันดับที่ 4 ควรจัดในช่วงปิดภาคเรียนเป็นอันดับที่ 5 และควรจัดในโอกาสอื่น ๆ เป็นอันดับที่ 6 นั้น ทั้งนี้ผลการค้นคว้าสอดคล้องกับข้อค้นพบของ วีณา วิสเพัญ (2519: 127) อัมพร ศิลารังษี (2515 :๑) ซึ่งสรุปความคิดเห็นของครูได้ว่าควรจัดกิจกรรมในวันหยุดราชการ วันหยุดพิเศษเนื่องในวันสำคัญต่าง ๆ และระยะเวลาที่เหมาะสมที่สุด อาจารย์และนักเรียนก็ยังเห็นว่า ควรจัดในวันหยุดราชการ และวันหยุดพิเศษเนื่องในวันสำคัญต่าง ๆ อยู่นั่นเอง การวิจัยนี้แตกต่างจากการวิจัยของ พูนศิริ เจริญพันธ์ (2514: 39) ซึ่งสรุปผลการวิจัยว่า กิจกรรมเสริมหลักสูตรที่จัดขึ้นไม่ได้รับความร่วมมือจากนักเรียนเท่าที่ควรเพราะจัดในวันหยุด ซึ่งควรเป็นโอกาสพักผ่อนและเป็นเวลาทำการบ้านของนักเรียน และชูลี ชัชวาลกิจ (2526: 67) พบว่ากิจกรรมที่จัด นอกเวลาเรียนถ้าจัดหลังเลิกเรียนไปแล้วนักเรียนบางคนอาจกลับบ้านมืดค่ำเกินไปเพราะบ้านอยู่ไกล

2.3 ปัญหาในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรปัญหาที่พบ คือ นักเรียนไม่ให้ความร่วมมือ มีภาระกิจทางบ้าน ครูผู้สอนขาดความรู้และประสบการณ์มีจำนวนครูในโรงเรียนน้อยไม่กระตือรือร้นผู้บริหารไม่สนับสนุนไม่เห็นความสำคัญของกิจกรรม ไม่สนับสนุนในด้านงบประมาณหน่วยงานที่รับผิดชอบ ไม่เห็นความสำคัญ และขาดสื่อ และอุปกรณ์ ผลการศึกษานี้ตรงกับกรวิจัยของ สุนทร โคตรบรรเทา (2506:28) พูนศิริ เจริญพันธ์ (2514: 34) จิตต์นิภา ภักดีชุมพล (2516: ๑) สุภาพ สัตยานนท์ (2517: ๑) วิณา วิสเพ็ญ (2519: 131) สมลักษณ์ สุดหอม (2522: ๑) และ ชุติ ชัชวาลกิจ (2526: 66) ซึ่งอาจจะพิจารณาปัญหาต่าง ๆ ดังนี้

2.3.1 นักเรียนไม่ให้ความร่วมมืออาจจะเป็นเพราะนักเรียนไม่เห็นความสำคัญมีการประชาสัมพันธ์ไม่ทั่วถึง ไม่เข้าใจจุดมุ่งหมายของกิจกรรม กิจกรรมไม่น่าสนใจ จัดกิจกรรมในช่วงเวลาที่ไม่เหมาะสม เพราะนักเรียนในชุมชนส่วนใหญ่มีภาระกิจทางบ้านต้องช่วยเหลือผู้ปกครองในด้านการเลี้ยงชีพ

2.3.2 ปัญหาในด้านครูผู้สอน ครูผู้สอนมีจำนวนน้อยไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน ครูมีคุณวุฒิไม่ตรงกับวิชาที่สอน ครูขาดประสบการณ์ในการจัดกิจกรรม

2.3.3 ปัญหาเรื่องงบประมาณ โรงเรียนส่วนใหญ่ไม่ได้รับงบประมาณมาสนับสนุน เมื่อมีการจัดกิจกรรมจึงต้องหารายได้ด้วยวิธีการต่าง ๆ

2.3.4 ปัญหาด้านอุปกรณ์ บางแห่งมีอุปกรณ์น้อย ไม่ได้รับความสะดวกในการใช้ครูบางคนใช้อุปกรณ์ไม่เป็น

ข้อเสนอแนะ

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยมีความเห็นว่าเป็นการวิจัยที่ทำในกลุ่มเล็ก มีจำนวนประชากรน้อย คือ เป็นเพียงตำบลหนองปร่งเท่านั้น ซึ่งชาวไทยทรงดำที่อาศัยอยู่ในจังหวัดเพชรบุรียังมีกระจัดกระจายอยู่ในหลายพื้นที่รวมทั้งกลุ่มที่อพยพไปอยู่ในจังหวัดอื่น ๆ แต่อย่างไรก็ตามงานวิจัยเรื่องการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนตามโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาชุมชนวัฒนธรรมไทยทรงดำจังหวัดเพชรบุรี น่าจะเป็นประโยชน์ต่อชุมชนวัฒนธรรมไทยทรงดำในตำบลอื่น ๆ ได้อีกรวมทั้งควรได้มีแนวทางในการศึกษาที่ กว้างขวางต่อไป ดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้

ผู้วิจัยขอเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้ดังนี้

1. นำแนวทางการปรับปรุงกิจกรรมเสริมหลักสูตร เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนรูปแบบนี้ไปใช้กับโรงเรียนขยายโอกาสในชุมชนวัฒนธรรมอื่น หรือในโรงเรียนที่มีปัญหาสภาพคล้ายคลึงกัน

2. นำรูปแบบการจัดกิจกรรมไปใช้กับโรงเรียนที่อยู่ในชุมชนวัฒนธรรมไทยทรงดำอื่น ๆ
3. ผู้บริหารโรงเรียนขยายโอกาส ควรจัดให้มีการใช้กิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอื่น ๆ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ในการวิจัยครั้งต่อไป ผู้วิจัยขอเสนอแนะไว้ดังนี้

1. ศึกษาการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนาทักษะด้านอื่น ๆ โดยใช้วัฒนธรรมไทย ทรงดำเป็นพื้นฐาน
2. ศึกษาการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนในชุมชนวัฒนธรรมไทยทรงดำที่มีทั้งหมดในเขตจังหวัดเพชรบุรี
3. ศึกษาการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร เพื่อการพัฒนาทักษะการเขียนในชุมชนวัฒนธรรมวัฒนธรรมอื่น ๆ ในจังหวัดเพชรบุรี เช่น มุสลิม มอญ กระเหรี่ยง ฯลฯ
4. ศึกษาเปรียบเทียบการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนาการเขียน ในชุมชนวัฒนธรรมอื่น ๆ
5. ศึกษาการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรในระดับชั้นอื่น ๆ เช่น ระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษาตอนปลาย
6. ศึกษาการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนาพฤติกรรมต่าง ๆ ของนักเรียน เช่น ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

บรรณานุกรม

- กาญจนา สุวีร์ตนากร "ความคิดเห็นของครูและนักเรียนเกี่ยวกับบทบาทของครูภาษาไทยในการส่งเสริมการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น" วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2528
- จันทร์ ชุ่มเมืองปัก "กิจกรรมนักเรียนช่วยเสริมสร้างพัฒนาการของเด็กจริงหรือ" ศึกษสัมพันธ์ ภาค 11 15 มีนาคม 2508 หน้า 20
- จิตต์นิภา ศรีไสย์ และ ม.ล. อัจจิมา เทวกุล "ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเขียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย" รายงานการวิจัยคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2526
- จิตรา พงษ์กิจมงคล "ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กับความสนใจในกิจกรรมเสริมหลักสูตรในวิชาสังคมศึกษา วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต แผนกศึกษามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- จิราพร เจริญสุข "พิธีศพลาวโซ่ง" วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต คณะโบราณคดี บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร 2517
- ชูลี ชัชวาลกิจ "โครงการเสนอเพื่อจัดกิจกรรมเสริมทักษะภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร" วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2525
- ณรงค์ กิจสนาโยธิน "ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบคัตสรรซึ่งไม่ใช่ความสามารถทางเชาว์ปัญญา กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เขตการศึกษา 7" วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2536
- นพพงษ์ บุญจิตราดุลย์ "กิจกรรมนักเรียน" ใน เอกสารประกอบคำบรรยายวิชา Student Activity Program ภาควิชาบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2517
- นพพร พานิชสุข "ข้อคิดการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา" ใน มิตรครู มกราคม 2524 หน้า 12-28

น้ำเพชร จำปาทอง " การศึกษาความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียน และความสนใจในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้รับการอ่านโดยใช้โครงสร้าง ระดับย่อยดัดกับการสอนตามคู่มือครู" วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2537

บริหารเทพธานี, พระประวัติชาติไทย กรุงเทพมหานคร โรงพิมพ์ประจักษ์วิทยา 2511

บุษกร แซ่มักดี "การนำเสนอโครงการกิจกรรมการสอนทักษะการเขียน ในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น" วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2530.

ประภาพรอรณ สุวรรณสุข "การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร" ใน เอกสารการสอนชุดวิชาการระบบการเรียนการสอน เล่มที่ 3 หน่วยที่ 12 นนทบุรี สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช 2537

_____ "กิจกรรมในโรงเรียน" ใน เอกสารการสอนชุดวิชาการระบบการเรียนการสอน เล่มที่ 2 หน่วยที่ 12 นนทบุรี วิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช 2537

ประสงค์ Raymond สุข "ครูกับภาษาถิ่น" ใน เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย 1 เล่มที่ 2 หน่วยที่ 13 นนทบุรี สาขามหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช 2526

ประสิทธิ์ ภาพยกกลอน การเขียนภาคปฏิบัติ กรุงเทพมหานคร โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช 2518

ปรีชา ช้างขวัญยืน ศิลปการเขียน กรุงเทพมหานคร โรงพิมพ์เทพประทานพร 2525

ผลทวน ศรีณรงค์ "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยใช้ดนตรีเป็นสื่อกับวิธีสอนแบบธรรมชาติ" วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2527

พรรณี ชูทัย จิตวิทยาการเรียนการสอน กรุงเทพมหานคร วรุฒิกการพิมพ์ 2522

พูนศิริ เจริญพันธ์ "ความสนใจของนักเรียนสตรีศรีสุริโยทัยที่มีต่อกิจกรรมเสริมหลักสูตร" วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2514

เพ็ญศิริ ภัคดีอุทธรณ์ "การเปรียบเทียบการสอนเรียงความ โดยใช้สิ่งเร้ากับการสอนเรียงความแบบปกติ ในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา" วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2521

ภาวินทร์ ภูประภา อาจารย์ใหญ่โรงเรียนวัดหนองปรัง สัมภาษณ์ โรงเรียนวัดหนองปรัง 15 มีนาคม 2538

มณีปิ่น พรหมสุทธิลักษณ์ "การเขียนเรียงความ" ใน ภาษากับการสื่อสาร นครปฐม มหาวิทยาลัย ศิลปากร 2538

มยุรี วัดแก้ว "การศึกษาโครงสร้างสังคมของลาวโซ่ง" วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2521

มา มั่งมี กำนันตำบลหนองปรัง สัมภาษณ์ ตำบลหนองปรัง 15 มีนาคม 2538

ยุทธรีวัลย์ วณิชจินดา "ความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาสังคมศึกษากับผลสำเร็จ ในการเรียนวิชาสังคมศึกษาชั้นมัธยม" วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2513

เรไร สืบสุข สุขสมาน ยอดแก้ว และรัชฎาพรรณ เศรษฐวัฒน์ "วรรณกรรมพื้นบ้านไทยทรงดำ อำเภอลำดวน จังหวัดเพชรบุรี" รายงานการวิจัยคณะวิชามนุษยศาสตร์ และสังคม ศาสตร์ วิทยาลัยครูเพชรบุรี 2523

วรรณภา เครื่องเนียม "เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ที่เรียนโดยใช้แบบฝึก และไม่ใช่แบบฝึกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอุทัยวิทยาคม จังหวัด อุทัยธานี วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร มหาวิทยลัยเกษตรศาสตร์ 2530

วรรณภา บัวเกิด "ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างการเขียนเรียงความและทักษะการ เขียนเรียงความ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3" วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2520

วันนอร์ ระทา กิจกรรมเสริมหลักสูตรทฤษฎีและปฏิบัติ กรุงเทพมหานคร โอเดียนสโตร์ 2523

วัลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา และคณะ "การเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายตามทัศนะ ของอาจารย์และนักเรียน" รายงานการวิจัยคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2528

วิจิตร วรุตบางกุล และสุพิชญา วีระกุล การบริหารโรงเรียนและการนิเทศการศึกษาเบื้องต้น คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2523

วิชาการ, กรม หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) กรุงเทพมหานคร โรงพิมพ์การศาสนา 2532

วิมลศิริ ร่วมสุข การสอนภาษาไทย กรุงเทพมหานคร โรงพิมพ์สถานสงเคราะห์หญิงปากเกร็ด 2522

วีณา วิสเพ็ญ "กิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยของวิทยาลัยครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ"

วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2519

ศิลปกรรม ประมุขพงศาวดารฉบับหอสมุดแห่งชาติ เล่ม 1 กรุงเทพมหานคร สำนักพิมพ์
ก้าวหน้า 2507

ศึกษาศึกษา, กระทรวง คู่มือการจัดกิจกรรมนักเรียนระดับประถม และมัธยมศึกษา พ.ศ. 2520

แก้ไขเพิ่มเติมครั้งที่ 3 กรุงเทพมหานคร โรงพิมพ์ยูไนเต็ดโปรดักชั่น จำกัด 2524

สมเกียรติ รัชชมณี "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนเรื่องสั้นเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้น

มัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยการใช้เพลงไทยร่วมสมัย และภาพการ์ตูนประกอบการสอน

ภาษาไทย ท.042 โรงเรียนพุทไธสง จังหวัดบุรีรัมย์" วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

บัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2527

สมถวิล วิเศษสมบัติ วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร อักษรบัณฑิต 2525

สมลักษณ์ สุดหอม "โปรแกรมการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษาใน

กรุงเทพมหานคร" วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย 2521

สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรหม วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา พิมพ์ครั้งที่ 3

กรุงเทพมหานคร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2538

_____ การพัฒนาการสอนภาษาไทย กรุงเทพมหานคร คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย 2517

_____ "กิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา" ใน เอกสารชุดวิชาการสอน

ภาษาไทย เล่มที่ 2 หน่วยที่ 4 นนทบุรี สาขาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมา

ธิราช 2526

สุนันท์ อุดมเวช "วรรณกรรมไทยทองคำ" รายงานการวิจัย สำนักงานคณะกรรมการวิจัย

แห่งชาติ 2528

สุนันทา ดันติวณิชย์ "ความสัมพันธ์ระหว่างความสนใจในกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาคณิตศาสตร์

กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เขตการ

ศึกษา 1" วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2526

สุพัฒน์ สุกมลสันต์ "การพัฒนาทักษะการอ่าน" ใน ประมวลสาระชุดวิชาการพัฒนาทักษะทางภาษา
หน่วยที่ 9 นนทบุรี สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช 2537

สุภา หุจจิตตวิวัฒน์ "การนำเสนอโครงการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรภาษาไทย ในวิทยาลัยครู" วิทยา
นิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2526

สุภาพ สัตยานนท์ "ความคิดเห็นของนักเรียนโรงเรียนสตรีวิทยาที่มีต่อกิจกรรมเสริมหลักสูตร
ปีการศึกษา 2517" วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหา วิทยาลัย 2517

สุวิทย์ โคตรธนู "ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับความสนใจในกิจกรรมเสริม
หลักสูตรวิชาวิทยาศาสตร์" วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2522

สุวิมล ไหมวงศ์ "ความคิดเห็นของครูภาษาไทยเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการอ่านแก่นักเรียนระดับมัธยม
ศึกษาตอนต้น เขตการศึกษา 9" วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2531

สุนทร โคตรบรรเทา "การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น" วิทยานิพนธ์
ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2506

เสรี ลาขโรจน์ "การบริหารและการมัธยมศึกษา" ใน ประมวลสาระชุดวิชาสัมมนาการมัธยมศึกษา
หน่วยที่ 2 นนทบุรี สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช 2536

เสริมศักดิ์ วิชาลาภรณ์ เอกสารประกอบคำบรรยายวิชาบริหาร 311 การบริหารกิจกรรมนักเรียน
พิษณุโลก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒพิษณุโลก 2520

สำนักนายกรัฐมนตรี, สำนักปลัดกระทรวง ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยงานสารบรรณ พ.ศ.
2536 กรุงเทพมหานคร โรงพิมพ์คุรุสภา 2536

หรรษา ผลาท การเขียนเพื่อการสื่อสาร เพชรบุรี วิทยาลัยครูเพชรบุรี 2536

อัมพร ศิลารังษี "ปัญหาการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรสังคมศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
ของโรงเรียนสาธิต" วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย 2515

- อิงอร อมาตยกุล "การศึกษาความสามารถทางการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 1" วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร 2535
- อุบล เลี้ยววาริน และสุวัฒน์ เงินจ๋า "การขยายโอกาสทางการศึกษา ในระดับมัธยมศึกษา" ใน ประมวลสาระชุดวิชาสัมมนาการมัธยมศึกษา หน่วยที่ 13 นนทบุรี สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช 2536
- อุรี ลิ้มพิสุทธิ์ "ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบบางประการ ซึ่งไม่ใช่ความสามารถทางสติปัญญา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 " วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย 2531
- อวยพร ชื่นกลิ่นรูป และสุรภี กุลโกวิท "ประเพณีการทำศพลาวโซ่ง" รายงานการวิจัยแผนกสังคม วิทยาและมนุษยวิทยา คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- Blaesser, Williard and Crookston, Burns B. "An approach to planned Change in a College Setting" P. 610 Personal and Guidance Journal 1962.
- Blount, Nathan S. and Herbert J. Klausmier. Teaching in the Secondary School. 2nd ed. New York : Harper and Row Publisher Co., 1976.
- Castle, Thomas D. "The Relationship of Extracurricular Activity Involment to I.Q., Academic Achievement, Attendance, and Discipline Referrals at a Selected Midwestern High School." Dissertation Abstracts Inter - national. (August 1986) : 1940A.
- Frasier, Robert W. The Third Curriculum. New York : Appleton Century Cofts Inc., 1950.
- Frasier, Willard George. An Introduction to the Study of Education. 5th ed New York : Harper and Row Publisher Co., 1965.
- Gee, Thomas Corroll. "The Effect of Written Comment on Expository Composition," Dissertation Abstracts International, 31 (January 1971): 3412 - A.
- Good, Carter V. Dictionary of Education. New York : Macmillan Publishing Co., 1952.
- Hartvigsen, Kip M. "A Comparative Study of Quality and Syntactic Maturity

- Between In - Class and Out - of - class Writing Samples of Freshman at Washington State University." *Dissertation Abstracts International*. (November 1981) : 2111- A.
- Humphrey, Robert D. "The Relationship in out - of School Activities of School Achievement." *Thesis Abstracts Series* 16 (1960), PP.125-131.
- Hulett, Joycelin Brown. "Third Grade Writings : Their Relationship with Reading," *Dissertation Abstracts International*. 47 (September , 1986) : 847 - A.
- Irmscher. William. F. Teaching Expository Writing. New York : Holt. Rinchart and Winston. 1979.
- Langer. Judith A. and Applebee, Arthur N. How Writing shapes Thinking. National Council of Teacher of English, 1987.
- Mcaffee, Clark D. "Effort of Sentence - Combining Instruction on the Reading and Writing Achievement of Fits - Grade children in a suburban School District," *Dissertation Abstracts International*, 42 (July, 1981) p.156-A.
- Mckown, Harry C. Extra-Curricular Activities New York : Macmillan Publishing Co., 1952
- Miller, Franklin A. Miller and others. Planning Student Activities. New Jersey : Prentice Hall Inc., 1956.
- Owens, Francis Louis. "A Study of Creative Writing Ability of Third Grade Students in a Communication Skill Through Authorship Program." *Dissertation Abstracts International* 33 (January 1973) : 3485 A.
- Parish, Edward Arthur. "Participation in Junior High School Extracurricular Activities and Its Relationship to Academic Performance and Educa-tional Aspirations " *Dissertation Abstracts International*. 46 (February 1984) 319A 1111
- Ruth, Leo and Murphy, Sandra. Designing Writing Tasks for the Assessment of Writing. New Jersey : Ablen Publishing Co-operation, 1988.
- Sulton, Larry Darnell. "The Extracurricular Experience : Effect on Academic Achievement and Educational Aspirations." *Dissertation Abstracts International*. 44 (May 1983) : 1413A.
- Tomskins, Ellsworth. Extra class Activities for all Pupils. Washington : Federal

Security Agency office of Education, 1950.

Vickers, Jane Louise o'Brien "Relationships between Leadership skills and Future Homemakers of America Activities,, Other Leadership Development Activities, elected Student, Family and other Characteristics."Ph.D. Dissertation, The Ohio State University, 1994.

William, Charles Defer.. A Study of student Activity Programs in the Public Seniorigh School of Oklahoma Dissertation Abstracts International. 39 (December 978) : 3499A-3500A.

ภาคผนวก ก
รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ

ที่

สาขาวิชาศึกษาศาสตร์

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

ตำบลบางพูด อำเภอปากเกร็ด

จังหวัดนนทบุรี

กุมภาพันธ์ 2538

เรื่อง ขอบเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือวิจัย

เรียน

เนื่องด้วย นายไพรัช แก้วเย็น นักศึกษานักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ได้รับอนุญาตให้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนาทักษะการเขียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาชุมชนวัฒนธรรมไทยทองคำ จังหวัดเพชรบุรี ตามโครงการวิทยานิพนธ์ที่แนบมาด้วยนี้

การจัดทำวิทยานิพนธ์เรื่องดังกล่าว นักศึกษาได้จัดทำเครื่องมือที่จะรวบรวมข้อมูล และได้รับความเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ไว้ขั้นหนึ่งแล้ว แต่เพื่อให้เครื่องมือที่จัดทำนี้มีความครอบคลุมเนื้อหาวิชา แนวปฏิบัติ และสอดคล้องกับหลักและกระบวนการวิจัยทางสาขาวิชา จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน ในฐานะผู้ทรงคุณวุฒิด้านได้โปรดพิจารณาตรวจสอบและให้ความคิดเห็น เพื่อการปรับปรุงเครื่องมือการวิจัยของนักศึกษาผู้นี้ด้วย สำหรับรายละเอียดอื่น ๆ เพิ่มเติม นักศึกษานำมาเรียนด้วยตนเอง

สาขาวิชาหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านเป็นอย่างดี จึงขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(นายธีรยุทธ์ เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา)

ประธานกรรมการประจำสาขาวิชาศึกษาศาสตร์

สาขาวิชาศึกษาศาสตร์

โทร 5032121-4 ตย 3524-6 โทรสาร 5033567

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุเทพ ลิ้มอรุณ กศ.บ., M.S (Math)

รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ สถาบันราชภัฏเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี

ผู้ช่วยศาสตราจารย์หรรษา ผลาทร กศ.บ., ศศ.ม (จารีภาษาตะวันตก)

ผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมวิชาการ สถาบันราชภัฏเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประไพ คงประสม กศ.บ., ศศ.ม (จารีภาษาตะวันตก)

อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาไทย สถาบันราชภัฏเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี

ผู้ช่วยศาสตราจารย์วันทนา กลิ่นงาม กศ.บ., ศศ.ม

หัวหน้าภาควิชาสังคมวิทยา สถาบันราชภัฏเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี

ผู้ช่วยศาสตราจารย์มณี วิดแก้ว วท.บ., ศศ.ม (พัฒนาสังคม)

อาจารย์ประจำภาควิชาสังคมวิทยา สถาบันราชภัฏเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี

ผู้ช่วยศาสตราจารย์รจนา ธีการ ค.บ., ค.ม

รองคณบดีคณะบดีคณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี

อาจารย์ทองใบ แทนมณี กศ.บ., อ.ม (ภาษาตะวันตก)

ศึกษานิเทศก์สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเพชรบุรี

อาจารย์ภาวินทร์ ภูประภา ค.บ

อาจารย์ใหญ่โรงเรียนวัดหนองปรัง อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี

อาจารย์สังวรณ์ หอมเย็น ค.บ.

อาจารย์ใหญ่โรงเรียนวัดทองนพคุณฯ อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี

อาจารย์ดวงพร ยูนิพันธ์ ค.บ.

อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทย โรงเรียนวัดหนองปรัง อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี

อาจารย์ทิพาเพ็ญ จิตต์การุณ กศ.บ

อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทยโรงเรียนวัดเวียงคอย อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี

ภาคผนวก ข

รายชื่อโรงเรียนมัธยมตามโครงการขยายโอกาสทางการศึกษา
สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาจังหวัดเพชรบุรี

รายชื่อโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา
สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษา จังหวัดเพชรบุรี

สำนักงานการศึกษาอำเภอเมืองเพชรบุรี

1. โรงเรียนบ้านวังตะโก
2. โรงเรียนหาดเจ้าสำราญ
3. โรงเรียนวัดหนองหัว
4. โรงเรียนวัดนาพรหม
5. โรงเรียนวัดลาดโพธิ์

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาอำเภอเขาย้อย

1. โรงเรียนบ้านหนองชุมพล
2. โรงเรียนไทยรัฐวิทยา
3. โรงเรียนวัดหนองปรัง
4. โรงเรียนวัดกุฎ

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาอำเภอบ้านแหลม

1. โรงเรียนบ้านท่าแร่
2. โรงเรียนบ้านบางแก้ว
3. โรงเรียนวัดเกาะแก้ว
4. โรงเรียนวัดบางขุนไทร

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาบ้านลาด

1. โรงเรียนวัดหนองแก
2. โรงเรียนบ้านซ้อง
3. โรงเรียนบ้านแหลมทอง
4. โรงเรียนวัดโพธิ์ลอย

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาอำเภอท่ายาง

1. โรงเรียนวัดพระพุทธรบาท
2. โรงเรียนเขื่อนเพชร
3. โรงเรียนวัดตาลดง
4. โรงเรียนบ้านหนองโจง
5. โรงเรียนบ้านท่าไต้
6. โรงเรียนวัดหนองแรม

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษำอำเภอชะอำ

1. โรงเรียนนิคมสร้างตนเอง
2. โรงเรียนวัดหนองศาลา
3. โรงเรียนบ้านไร่ใหม่พัฒนา
4. โรงเรียนบ้านดอนขุนห้วย

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษำกิ่งอำเภอหนองหญ้าปล้อง

1. โรงเรียนบ้านท่าตะคร้อ

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษำกิ่งอำเภอแก่งกระจาน

1. โรงเรียนบ้านหนองปิ่นแตก
2. โรงเรียนบ้านแม่คะเมย

ภาคผนวก ค
จำนวนนักเรียน
ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา

ภาคผนวก ค จำนวนนักเรียนในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา

ที่	โรงเรียน	จำนวนนักเรียน	ชาย	หญิง	ไทยทรงดำ	ชาย	หญิง
1	วัดหนองศาลา	254	133	121	-	-	-
2	หาดเจ้าสำราญ	272	129	138	-	-	-
3	วัดหนองแก	445	250	195	-	-	-
4	บ้านท่าแร่	589	290	293	-	-	-
5	เขื่อนเพชร	451	256	195	-	-	-
6	วัดบางขุนไทร	168	91	67	-	-	-
7	บ้านบางแก้ว	271	132	139	-	-	-
8	วัดหนองหว้า	273	122	151	-	-	-
9	วัดลาดโพธิ์	269	138	131	-	-	-
10	บ้านวังตะโก	184	100	84	147	80	67
11	วัดโพธิ์ลอย	247	133	114	-	-	-
12	บ้านหนองชุมพล	286	151	135	24	16	8
13	วัดพระพุทธบาท	232	130	102	-	-	-
14	บ้านหนองปิ่นแตก	261	128	133	-	-	-
15	บ้านท่าตะคร้อ	371	180	191	-	-	-
16	บ้านไร่ใหม่พัฒนา	170	85	85	-	-	-
17	บ้านหนองโจง	292	158	134	-	-	-
18	วัดกุฎ	198	111	87	30	17	13
19	วัดหนองปรัง	620	420	200	620	420	200

ภาคผนวก ง

สำเนาหนังสือขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

สาขาวิชาศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
ตำบลบางพูด อำเภอปากเกร็ด
จังหวัดนนทบุรี 11120

15 มิถุนายน 2538

เรียน อาจารย์ใหญ่ ที่เคารพ

เนื่องด้วยข้าพเจ้ากำลังทำการวิจัยเพื่อเขียนวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนาการเขียน สำหรับนักเรียนโครงการขยายโอกาสทางการศึกษา ชุมชนวัดมนธรรมไทย ทรงดำ จังหวัดเพชรบุรี" การวิจัยครั้งนี้ ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือรวบรวมข้อมูล แบบสอบถามฉบับนี้ถามเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยในโรงเรียนของท่าน โดยขอให้ครูผู้สอนภาษาไทย ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นผู้ตอบแบบสอบถามนี้

เพื่อให้ผลการวิจัยเกิดประโยชน์ และคุ้มค่ากับการเสียสละเวลาเพื่อส่วนรวมของท่านโปรดพิจารณาแบบสอบถามแต่ละข้ออย่างถี่ถ้วน และตอบคำถามตามความเป็นจริง คำตอบของท่านถือว่าเป็นสิ่งที่มีค่ายิ่งต่อการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณอย่างยิ่งที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

ขอแสดงความนับถือ

(นายไพรัช แก้วเย็น)

นักศึกษาระดับปริญญาโทบัณฑิต มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

ภาคผนวก จ

แบบสอบถามครูผู้สอนวิชาภาษาไทย

เกี่ยวกับสภาพและปัญหาเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร

แบบสอบถาม
ครูผู้สอนวิชาภาษาไทย

เรื่อง การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนาทักษะการเขียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 3 ในโรงเรียนตามโครงการขยายโอกาสทางการศึกษา ชุมชนวัฒนธรรมไทยทรงดำ จังหวัดเพชรบุรี

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามชุดนี้จัดทำขึ้นเพื่อสำรวจสภาพ และปัญหาเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนาทักษะในการเขียนภาษาไทยในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาชุมชนวัฒนธรรมไทยทรงดำจังหวัดเพชรบุรี
2. แบบสอบถามชุดนี้ แบ่งออกเป็น 2 ตอน
 - ตอนที่ 1 เป็นรายละเอียดทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม
 - ตอนที่ 2 เป็นข้อความถามเกี่ยวกับสภาพ และปัญหาในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนาทักษะในการเขียนภาษาไทย
3. ขอความกรุณาท่านตอบคำถามทุกข้อ ข้อมูลที่ได้จากคำตอบของท่านผู้วิจัยจะนำไปเป็นแนวทางในการวิจัย

ตอนที่ 1 สภาพทั่วไปเกี่ยวกับครู

คำแนะนำในการตอบ

โปรดขีดเครื่องหมาย (✓) ลงใน () ตามความเป็นจริง หรือเขียนรายละเอียดลงในช่องว่างที่กำหนดให้

1. เพศ ชาย หญิง
2. กลุ่มอายุ (ปี) ต่ำกว่า 20 21-30 31-40
 41-50 51-60
3. ศาสนา พุทธ อิสลาม
 คริสต์ อื่น ๆ (โปรดระบุ)
4. สัญชาติ ไทย
5. ระดับการศึกษาที่สำเร็จ ต่ำกว่าอนุปริญญา อนุปริญญาหรือเทียบเท่า
 บริบูรณ์ตรีหรือเทียบเท่า อื่น ๆ (โปรดระบุ)
6. จบการศึกษาวិชาเอก ภาษาไทย อื่น ๆ (โปรดระบุ)
7. ระยะเวลาในการสอนวิชาภาษาไทย (ปี) 1-5 ปี 6-10 ปี 10 ปีขึ้นไป
8. ภาษาพูดในชีวิตประจำวัน ไทยถิ่น ไทยกลาง ไทยทรงดำ
 ลาวพวน ไทยภูเขา อื่น ๆ (โปรดระบุ)
9. โรงเรียนของท่านเปิดสอนตั้งแต่ระดับชั้น..... ถึง ระดับชั้น.....
10. จำนวนนักเรียนทั้งหมด.....คน แยกเป็นชาย.....คน หญิง.....คน

ตอนที่ 2 สภาพและปัญหาในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร

2.1 โรงเรียนของท่านได้จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรภาษาไทย โดยทั่วไปบ้างหรือไม่เพียงใด โปรดระบุรายละเอียด

ลำดับที่	กิจกรรมที่จัด	ความถี่	
		มาก ปานกลาง	น้อย ไม่ได้จัด
1	การจัดประกวดคัดลายมือ		
2	การจัดประกวดเขียนเรียงความ		
3	การจัดทำป้ายประกาศ เสนอข่าว บทความ		
4	การจัดประกวดการเขียนคำขวัญ		
5	การทำหนังสือพิมพ์โรงเรียน		
6	การทำสมุดรวบรวมสุภาษิต ข้อห้าม คำสอน		
7	การทำหนังสืออ่านสำหรับเด็ก		
8	การประกวดการเขียนบทความ		
9	การประกวดการเขียนเรื่องสั้น		
10	การประกวดการเขียนจดหมาย		
11	อื่น ๆ โปรดระบุ		

2.2 ช่วงเวลาที่จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรในตรงเรียนของท่าน โปรดจัดลำดับจากการจัดบ้อยที่สุดไปหาน้อยที่สุด (ถ้าจัดบ้อยที่สุดใส่หมายเลข 1 บ้อยรองลงมาใส่หมายเลข 2,3,4 และลำดับถัดไป)

- () ตอนเช้าก่อนเข้าเรียน
- () ตอนพักกลางวัน
- () หลังเลิกเรียน
- () คาบเรียนที่ไม่มีการสอน
- () วันหยุด
- () ช่วงปิดภาคเรียน
- () อื่น ๆ โปรดระบุ.....

2.3 ปัญหาในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร (โปรดระบุรายละเอียดแต่ละปัญหา)

2.3.1 ปัญหาเกี่ยวกับนักเรียน

.....

2.3.2 ปัญหาเกี่ยวกับครูภาษาไทย

.....

2.3.3 ปัญหาเกี่ยวกับครูวิชาอื่น ๆ

.....

2.3.4 ปัญหาเกี่ยวกับผู้บริหาร

.....

2.3.5 ปัญหาเกี่ยวกับวัสดุอุปกรณ์

.....

2.3.6 ปัญหาเกี่ยวกับวัฒนธรรม

.....

2.3.7 ปัญหาอื่น ๆ (โปรดระบุ)

.....

2.4 กรณีที่โรงเรียนของท่านไม่ได้จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรภาษาไทยเลยเป็นเพราะอะไร

.....

.....

.....

.....

2.5 ทักษะใดของท่านต่อการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ที่จะช่วยพัฒนาในการสอนวิชาภาษาไทย

- () จำเป็นมาก สมควรจัดเป็นอย่างยิ่ง
- () จำเป็นมาก สมควรจัดเป็นบางเวลา
- () จำเป็นมาก สมควรจัดตามความจำเป็น
- () ไม่น่าจัด เพราะไม่มีงบประมาณ
- () ไม่น่าจัด เพราะไม่มีเวลา
- () ไม่น่าจัด เพราะสิ้นเปลืองเวลา
- () อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

ภาคผนวก จ
แบบทดสอบทักษะการเขียนภาษาไทย
นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3

แบบทดสอบทักษะการเขียนภาษาไทย

นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3

เรื่อง การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนาทักษะการเขียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนตามโครงการขยายโอกาสทางการศึกษา ชุมชนวัฒนธรรมไทยทรงดำ จังหวัดเพชรบุรี

คำชี้แจง

1. แบบทดสอบชุดนี้จัดทำขึ้นเพื่อทดสอบทักษะในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียน
2. แบบทดสอบชุดนี้แบ่งออกเป็น 2 ตอน
ตอนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับสถานภาพของนักเรียน
ตอนที่ 2 เป็นข้อทดสอบทักษะในการเขียนภาษาไทย
3. ขอให้นักเรียนตอบแบบทดสอบให้ครบทุกข้อ

ขอขอบคุณ

(นายไพรัช แก้วเย็น)

ตอนที่ 1

ข้อมูลทั่วไป

โรงเรียน.....

1. ท่านกำลังเรียนอยู่ในชั้น.....
2. เพศ () ชาย () หญิง
3. อายุ () 13 ปี () 14 ปี () 15 ปี () มากกว่า 15 ปี
4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาคเรียนที่ผ่านมา (ทุกวิชารวม).....
5. ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทย.....

ข้อทดสอบทักษะการเขียน

ตอนที่ 1

คำสั่ง จงทำข้อสอบต่อไปนี้ทุกข้อ โดยเขียนลงในกระดาษคำตอบ

- ข้อที่ 1 จงเขียนจดหมายถึงเพื่อนที่อยู่ต่างจังหวัด โดยสมมติชื่อเพื่อนและสถานที่เอง เล่าเรื่องเกี่ยวกับความเป็นอยู่ในชุมชนและความรู้ทางด้านวัฒนธรรมพื้นบ้านของชุมชนไทยทรงดำให้เพื่อนได้ทราบถึงความเป็นอยู่และวัฒนธรรมพื้นฐานของชุมชนโดยให้ส่งทางไปรษณีย์
- ข้อที่ 2 จงเลือกเขียนบทความในรูปแบบของการเชิญชวนจากหัวข้อต่อไปนี้เพียง 1 หัวข้อ
- 1) การใช้น้ำอย่างมีคุณค่า
 - 2) มนุษย์กับการรักษาสิ่งแวดล้อม
 - 3) ทำอะไรดีเมื่อมีเวลาว่าง
- ข้อที่ 3 จงเขียนเรียงความโดยกำหนดขอบข่ายและความคิดของโครงเรื่องด้วยตนเองในหัวข้อเรื่องต่อไปนี้ โดยเลือกเขียนเพียง 1 เรื่อง
- 1) การอนุรักษ์และสืบสานวัฒนธรรมไทย
 - 2) มนุษย์กับการรักษาสิ่งแวดล้อม
 - 3) โรคเอดส์กับสังคมไทยในปัจจุบัน

ตอนที่ 2

แบบทดสอบการเขียนสำหรับนักเรียน

คำชี้แจง จงกาเครื่องหมาย (/) หน้าคำตอบที่เห็นว่าถูกต้องที่สุด
เพียงข้อเดียวลงในกระดาษคำตอบ

1. เขา.....น้ำดื่มมาแล้วขึ้น.....ไปร้านอาหารโอชา.....
 - ก. รด รส รด
 - ข. รด รด รส
 - ค. รส รด รด
 - ง. รส รด รด
2. ประโยคใดมีคำสะกดถูกต้องทั้งหมด
 - ก. ประชาชนต่างขาบซึ่งและแซ่ซ้องสดุดีพระบาทสมเด็จพะเจ้าอยู่หัวของเรา
 - ข. เธอเป็นคนหยิบโย่ง ชอบหลงใหลงมกายอย่างเหลวไหล ทำให้หายนะ
 - ค. เขาถูกต้องว่าต่าง ๆ นา ๆ จนเขาตลิ่งจ้งจ้งเป็นที่น่าอัศจรรย์
 - ง. นักเรียนวิ่งกันสับสนอลหม่าน เมื่อมีคนบ้ามาอาละวาดดูน่าสมเพช
3. ข้อใดต่อไปนี้มีลักษณะเป็นหัวข้อสำคัญได้
 - ก. ผึ้งสะสมน้ำหวาน
 - ข. ปริมาณกับคุณภาพ
 - ค. รู้แบบนี้ไม่สนับสนุนก็ตีหรือก
 - ง. วิธีที่ดีที่สุดคือการศึกษาจากหนังสือ

4. ผู้เขียนเรียงความควรมีความรู้ในข้อธรรมพื้น ๆ ไว้บ้าง ท่านคิดว่าทั้งนี้ เพื่อประโยชน์อันใด

- ก. เพื่อแสดงภูมิรู้ของผู้เขียน
- ข. เพื่อแสดงลักษณะของผู้เขียน
- ค. เพื่อยกอ้างอิงประกอบให้ผู้อ่านเข้าใจง่ายขึ้น
- ง. เพื่อให้เนื้อเรื่องที่เขียนขึ้นมาแน่นดูเคร่งขรึมศักดิ์สิทธิ์

5. ถ้าจะเขียนเรียงความเกี่ยวกับ "วัฒนธรรม" ควรมีข้อความใดเกี่ยวข้องกับ

- ก. ไก่งามเพราะขน คนงามเพราะแต่ง
- ข. คิดดีก่อนแล้วการเขียนดีจะตามมา
- ค. ก่อนทำนอนหลับไปในคืนนี้ ขอจงตั้งดวงฤดีไว้ให้มัน
- ง. อันชาติใดไร้ช่างชำนาญศิลป์ เหมือนนาวินไร้โคมบรรลอมสง่า

6. การเขียนคำนำควรเป็นไปในลักษณะใด

- ก. ใช้ถ้อยคำที่คมคาย
- ข. นำด้วยคำขวัญที่น่าสนใจ
- ค. นำด้วยคำประพันธ์ที่ไพเราะ
- ง. เขียนอย่างไรก็ได้แต่ต้องมีลักษณะรูปร่าง

7. ข้าพเจ้านั่งอยู่ใต้ต้นมะขามใหญ่ อายุหลายสิบปี ที่ให้ความร่มรื่น แก่ข้าพเจ้า ริมคลองหลังบ้านในเวลาพลบค่ำสายตาของข้าพเจ้า จับจ้องอยู่ที่สายน้ำในคลอง ซึ่งไหลไปอย่างคงที่และแน่นอน เหมือนกับเวลาแห่งอดีต และปัจจุบันของกรุงรัตนโกสินทร์อันมั่นคงของชาวไทยที่ผ่านมาเกือบ 200 ปี ของข้าพเจ้าและชาวไทยผู้รักชาติทุกคน" (200 ปี กรุงรัตนโกสินทร์ กัมพล จิตติ)

ข้อความดังกล่าวเป็นการเขียนคำนำชนิดใด

- ก. ใช้ข่าวเป็นคำนำ
- ข. ใช้การสรุปใจความสำคัญ
- ค. ใช้คำนำที่ประทับใจ
- ง. ใช้คำนำด้วยข้อความแปลกๆ

8. ในการย่อเรื่องนิราศพระบาทของสุนทรภู่ นักเรียนจะต้องปฏิบัติตามข้อใด
- เก็บความเป็นร้อยแก้ว
 - เก็บความสำคัญที่ละย่อหน้า
 - ย่อเอาแต่ใจความเพียง 1 บท
 - ตัดบทร้อยกรองที่ไม่สำคัญออกตามความเหมาะสม
9. การเขียนสรุปความมีประโยชน์อย่างไร
- การเขียนรายงาน การสอบ การเล่าเรื่อง
 - ไม่ต้องเขียนข้อความที่ยาวเป็นการเสียเวลา
 - ใช้ภาษาได้กระชับรัด
 - ถูกหมดทุกข้อ
10. เพราะเหตุใดในการใช้ประณียบัตรจึงต้องระมัดระวังในเรื่องการใช้คำเป็นพิเศษ
- เพราะเป็นการเปิดเผย
 - เพราะมีเนื้อที่จำกัด
 - เพราะปรากฏนามผู้ส่ง
 - เพราะไม่ได้ใช้สำหรับจดหมายส่วนตัว
11. จดหมายเปิดผนึกในปัจจุบันพบมากที่สุดที่ใด
- หนังสือพิมพ์
 - สถานีวิทยุโทรทัศน์
 - ชุมชนในหมู่บ้าน
 - สถานีวิทยุกระจายเสียง
12. จดหมายประเภทใดที่ใช้ภาษาพูดได้
- จดหมายธุรกิจทั่วไป
 - จดหมายราชการกิ่งเอกชน
 - จดหมายจากเอกชนถึงราชการ
 - จดหมายจากพ่อถึงลูก เพื่อนถึงเพื่อน

13. ข้อใดเป็นคุณสมบัติของจดหมายสั่งสอน
- ชัดเจน สมบูรณ์ ความกระชับรัด ภาษาถึงแบบแผน
 - สุภาพ แนบเนียน ละเอียดถึงผู้อ่าน ภาษาแบบแผน
 - ภาษาถึงแบบแผนและภาษาปาก แต่งด้วยคติธรรม
 - สุภาพ ภาษาปาก สมบูรณ์ความ แต่งด้วยคติธรรม
14. การเขียนบทความมีจุดประสงค์อย่างไร
- เพื่อให้ผู้อ่านอ่านแล้วคิดหาเหตุผล
 - เพื่อให้ผู้อ่านเห็นคุณค่าของงานเขียน
 - เพื่อให้ผู้อ่านมีความรู้และความบันเทิง
 - เพื่อให้ผู้เขียนมีความคิดสร้างสรรค์
15. สาระสำคัญในการเขียนบทความคือข้อใด
- ข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็น การโน้มน้าวใจ
 - ข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็น การวิเคราะห์หาเหตุผล
 - ข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็น การเสนอแนะแนวทาง
 - ข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็น การทำลายล้าง
16. บทความที่ปรากฏในหน้าหนังสือพิมพ์เป็นบทความประเภทใดมากที่สุด
- แสดงความคิดเห็นในเชิงธุรกิจ
 - แสดงความคิดเห็นในการโน้มน้าวใจ
 - แสดงความคิดเห็นและการทำลายล้าง
 - แสดงความคิดเห็นทางเศรษฐกิจการเมือง

17. ถ้านักเรียนจะเขียนบทความเรื่อง "สภาพแวดล้อมเป็นพิษ" จะเขียนบทความประเภทใด
- ก. บทความเกี่ยวกับการอธิบายหรือแนะนำ
 - ข. บทความเกี่ยวกับการแสดงความคิดเห็น
 - ค. บทความเกี่ยวกับเหตุการณ์การขัดแย้งทางสังคม
 - ง. บทความเกี่ยวกับการวิเคราะห์หรือวิจารณ์
18. ขั้นตอนการทำโครงเรื่องของของรายงานทางวิชาการควรจัดลำดับอย่างไร
- ก. จัดสรรความคิด ระดมความคิด จัดหมวดหมู่ความคิด เรียงลำดับหมวดหมู่ความคิด
 - ข. ระดมความคิด เรียงลำดับหมวดหมู่ความคิด จัดสรรความคิด เรียงลำดับความคิด
 - ค. ระดมความคิด จัดสรรความคิด จัดหมวดหมู่ความคิด เรียงลำดับหมวดหมู่ความคิด
 - ง. จัดสรรความคิด จัดหมวดหมู่ความคิด ระดมความคิด เรียงลำดับหมวดหมู่ความคิด
19. องค์ประกอบของรายงานทางวิชาการ คือข้อใด
- ก. คำนำ เนื้อเรื่อง คำอธิบาย
 - ข. คำนำ เนื้อหา คำอธิบาย
 - ค. คำนำ เนื้อเรื่อง สรุป
 - ง. สรุป เนื้อเรื่อง คำอธิบาย
20. ส่วนประกอบที่สำคัญของรายงานทางวิชาการ คือข้อใด
- ก. เนื้อหา การอ้างอิง
 - ข. เนื้อหา อัญพจน์
 - ค. ส่วนเนื้อหา ส่วนอ้างอิง
 - ง. เนื้อหา เชิงอรรถ

- ก. ภาพยนตร์ " "
- ข. ภาพยนตร์ "
- ค. ภาพยนตร์สร้างคนนางค์ "
- ง. ภาพยนตร์สร้างคนนางค์ "

25. ข้อใดเป็นลักษณะเด่นของคำประพันธ์ประเภทร้อยกรอง

- ก. คำนำ
- ข. สัมผัส
- ค. จำนวนคำ
- ง. คำเอกโท

26. " หอมกลิ่นดอกไม้ที่ นับถือ
 หอมแต่ตามลมฤา กลับย้อน
 หอมแห่งกลิ่นกล่าวคือ ศิลสัจย์ นั้นา
 หอมสุดหอมสะท้อน ทั่วไกลไกลถึง "

คำประพันธ์บทนี้ไม่มีลักษณะใด

- ก. เล่นคำ
- ข. เล่นความ
- ค. สัมผัสใน
- ง. สัมผัสบังคับ

27. บาทสุดท้ายของโคลงสี่สุภาพคือข้อใด

- ก. ๐ ๐ ๐ ๐ ๐ ๐ ๐
- ข. ๐ ๐ ๐ ๐ ๐ ๐ ๐ ๐ ๐
- ค. ๐ ๐ ๐ ๐ ๐ ๐ ๐ ๐ ๐
- ง. ๐ ๐ ๐ ๐ ๐ ๐ ๐ ๐ ๐

28. ลักษณะสำคัญของเรื่องเล่าคือข้อใด

- ก. เป็นการแสดงออกในความสามารถในเชิงสร้างสรรค์
- ข. เป็นการแสดงออกในความสามารถในการใช้ภาษา
- ค. เป็นการกำหนดโครงเรื่องที่ดี
- ง. ถูกทุกข้อ

29. เรื่องเล่าที่มีศิลปะในการเขียนมีลักษณะคล้ายข้อใด
- นิทาน
 - นิยาย
 - เรื่องสั้น
 - คำประพันธ์
30. " วันอันเป็นมงคลนี้ ขอให้มิใช่ชดช้ย ใดสิ่งของทุกสิ่งทุกอย่างตามประเพณีแต่เดิมมา..."
ข้อความนี้แสดงให้เห็นค่านิยมของคนไทยในเรื่องใด
- ความเชื่อโชคลาง
 - ความยึดมั่นในศาสนา
 - ความเชื่อเรื่องบุญกรรม
 - ความเชื่อเรื่องเหตุผล
31. "นายเที่ยงมัวไปเล่นอยู่แถวสงขลา" นายพูดเจ้าภาพวัยห้าสิบเศษพูดพลางชำเลืองดูหญิงผู้สงบอย่างเห็นใจ "เลยไม่รู้จักนั่งพริ้งเขามือชื้อมากในระยะปีสองปีนี้ แข่งชนะตามอำเภอรอบนอกมาเยอะแยะไม่เคยมาแข่งในเมืองก็จริงแต่นายอำเภอเคยรับมาเล่นที่โรงเรียนตอนปีใหม่"
- "อ้อ อ้ายน้อยบ่าวคนนี่เอง" เที่ยงหัวเราะก๊ากใหญ่ "ฉันได้ยินข่าวเรื่องนั้นเหมือนกัน เล่นเรื่องอะไรของนายอำเภอที่คนดูพากันหนีหมดไซ้ใหม่ มีคนบอกว่าเรียนจบถึงม.8" เขาหันมาเพ่งหน้าพริ้ง "พริ้งออกจากโรงเรียนมาซีเ็งนะ ?"
- " ครับ " พริ้งตอบเบา ๆ
- " เรื่องอาไรมารีเล่นหนังตะลุง " เที่ยงพูดอย่างขบขัน " เป็นลูกเป็นหลานซำก็โคนเตะแล้ว ไปเรียนหนังสือต่อซี กรุงเทพ ฯ ไน่น เป็นทนายความ หรือปลัด หรือผู้หมวดยังดีเสี่ยกว่า เล่นหนังนะมันต้องคนอย่างซำ "
- รูปแบบของงานประพันธ์ชนิดนี้ใช้ลักษณะในข้อใดเป็นการดำเนินเรื่อง
- บทบรรยาย
 - บทสนทนา
 - ตัวละคร
 - ฉาก

37. ข้อใดใช้ภาษาโฆษณาไม่ถูกต้อง
- ใช้ภาษาสามัญง่าย ๆ และสุภาพ
 - ไม่ใช่ภาษาสแลงวิบัติหรือคำต่ำกว่ามาตรฐาน
 - ใช้คำที่มีความหมายกำกวม สองแง่สองงาม
 - ควรใช้คำที่เหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล
38. สารบันเทิงมีจุดประสงค์สำคัญอย่างไร
- เพื่อสรุปแนวคิด
 - เพื่อย่อเนื้อหาสำคัญ
 - เพื่อเป็นการวิเคราะห์เรื่องราว
 - เพื่อเป็นการย่อเนื้อหาและเกิดประโยชน์ต่อตนเอง
39. เอกสารที่ควรนำมาทำเป็นสารบันเทิงได้แก่อะไร
- บทร้อยกรอง
 - คำนำหนังสือ
 - บทความ
 - ถูกทุกข้อ
40. ประโยชน์โดยตรงของ 'สารบันเทิง' ตรงกับข้อใด
- ช่วยให้ระลึกได้ถึงความรู้ ความคิดดี ๆ ที่บันทึกไว้
 - ช่วยให้รู้จักวิธีบันทึกอีกแบบหนึ่ง
 - ช่วยเพิ่มพูนลักษณะการเขียน
 - ข้อ ก. และ ค.

ภาคผนวก ช

แผนการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร

กิจกรรมที่ 1

ชื่อกิจกรรม การเล่นอินคอน

1. จุดประสงค์

- 1.1 เพื่อให้นักเรียนรู้จักประเพณีการเล่นอินคอน
- 1.2 เพื่อให้นักเรียนรู้ถึงวัตถุประสงค์ของการเล่นอินคอน
- 1.3 เพื่อให้นักเรียนสามารถแสดงขั้นตอนของการเล่นอินคอน
- 1.4 เพื่อเป็นการอนุรักษ์และเล็งเห็นความสำคัญของวัฒนธรรมพื้นบ้าน
- 1.5 เพื่อให้นักเรียนสามารถนำประเพณีพื้นบ้านมาเขียนเป็นบทความเชิงให้ความรู้ได้

2. กิจกรรม

- 2.1 ครูและนักเรียนร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับประเพณีการเล่นอินคอนของชาวไทยทรงดำ
- 2.2 ให้นักเรียนศึกษาวิธีการเล่นอินคอนจากในชุมชน และนำมาแสดงให้นักเรียนในโรงเรียนได้ชม
- 2.3 ครูมอบรางวัลแก่ผู้แสดงการเล่นอินคอน
- 2.4 หลังจากชมการแสดง ให้นักเรียนร่วมอภิปรายถึงประเพณีการเล่นอินคอน
- 2.5 ให้นักเรียนเล่าถึงการเล่นอินคอนของชาวไทยทรงดำ
- 2.6 ให้นักเรียนนำการเล่นอินคอนมาเขียนเป็นบทความเชิงให้ความรู้
- 2.7 ครูตรวจบทความของนักเรียนทุกคน
- 2.8 ครูนำบทความที่มีดี้อยค่าสำนวนและมีรูปแบบถูกต้องตามหลักเกณฑ์ที่อยู่ในลำดับ 1-3 มาติดที่ป้ายประกาศของโรงเรียน เพื่อให้ครูและนักเรียนในโรงเรียนได้อ่าน
- 2.9 ครูมอบรางวัลแก่ผู้ที่เขียนถูกต้องตามหลักเกณฑ์ในลำดับ 1-3

3. ชวงเวลา

ชวงเวลาประมาณเดือน 5-6 ขึ้น 1-6 ค่ำ

4 สถานที่

- 4.1 ชุมชนวัฒนธรรมไทยทรงดำ ตำบลหนองปรือ อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี
- 4.2 โรงเรียนวัดหนองปรือ

5 การประเมินผล

- 5.1 จากการซักถาม
- 5.2 สังเกตจากการแสดงและอภิปราย
- 5.3 ตรวจสอบผลงานจากการเขียนบทความ

กิจกรรมที่ 2

ชื่อกิจกรรม การเขียนจดหมายถึงเพื่อน

1. จุดประสงค์

- 1.1 เพื่อให้นักเรียนตระหนักถึงความสำคัญของชุมชนที่อาศัยอยู่
- 1.2 เพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์ชุมชนให้เป็นที่รู้จักแพร่หลาย
- 1.3 เพื่อให้นักเรียนได้รู้จักทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม การทำมาหากิน อาชีพ และสภาพเศรษฐกิจของชาวไทยทรงดำที่อยู่ในชุมชน
- 1.4 เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับชุมชนซึ่งกันและกัน
- 1.5 เพื่อให้นักเรียนมีทักษะในการเขียนจดหมายโดยใช้ชุมชนเป็นสื่อ

2. กิจกรรม

- 2.1 ครูและนักเรียนร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับทรัพยากร สิ่งแวดล้อม การทำมาหากิน อาชีพ ตลอดจนถึงสภาพเศรษฐกิจของชาวไทยทรงดำในชุมชน
- 2.2 ให้นักเรียนสำรวจและศึกษาสภาพชุมชน ในด้านทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม การทำมาหากิน อาชีพ และสภาพเศรษฐกิจในชุมชน แล้วบันทึกไว้
- 2.3 ให้นักเรียนนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาจากชุมชน มาเขียนเป็นจดหมายเล่าให้เพื่อนที่อยู่ต่างชุมชนได้อ่าน เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นที่มีต่อชุมชนของตน
- 2.4 ครูและนักเรียนช่วยกันตรวจสอบจดหมายทุกฉบับให้ถูกต้อง ตามหลักเกณฑ์ของการเขียนจดหมาย ให้นักเรียนส่งจดหมายทางไปรษณีย์ไปยังเพื่อนต่างชุมชน
- 2.5 นำจดหมายที่ดีถูกต้องตามหลักเกณฑ์ของการเขียนจดหมายในลำดับที่ 1-3 แสดงโดยจัดไว้ที่ป้ายประกาศของโรงเรียน เพื่อให้ครูและนักเรียนในโรงเรียนได้อ่าน

3. สถานที่

- 3.1 ชุมชนวัฒนธรรมชาวไทยทรงดำ ตำบลหนองปรัง อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี
- 3.2 โรงเรียนวัดหนองปรัง

4. ช่วงเวลา

ตามโอกาสที่เหมาะสม

5. การประเมินผล

5.1 จากการซักถาม

5.2 สังเกตจากการเล่าเรื่อง

5.3 ตรวจผลงานจากการเขียนจดหมาย

กิจกรรมที่ 3

ชื่อกิจกรรม การร้องเพลงกล่อมเด็ก

1. จุดประสงค์

- 1.1 เพื่อให้นักเรียนเล็งเห็นคุณค่าของวัฒนธรรมในชุมชนที่สะท้อนให้เห็นวิถีชีวิตความเป็นอยู่และภูมิปัญญาของชาวบ้านชาวไทยทรงดำ
- 1.2 เพื่อให้นักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็นจากเนื้อร้องและทำนองเพลงกล่อมเด็ก
- 1.3 เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้ถึงวิธีการร้องเพลงกล่อมเด็กของชาวบ้านในชุมชน
- 1.4 เพื่อให้นักเรียนสามารถเขียนสารบันทึกเชิงวิเคราะห์จากเนื้อร้องและทำนองเพลงกล่อมเด็กได้

2. กิจกรรม

- 2.1 ครูและนักเรียนร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับเพลงกล่อมเด็กของชาวไทยทรงดำ
- 2.2 ครูและนักเรียนเชิญวิทยากรที่บ้านในชุมชนมาแสดงวิธีการร้องเพลงกล่อมเด็กให้ครูและนักเรียนในโรงเรียนฟัง โดยสมมุติสถานการณ์ที่เหมือนจริง
- 2.3 ให้นักเรียนเตรียมคำถามและให้ซักถามข้อสงสัยจากวิทยากร
- 2.4 ครูให้นักเรียนอภิปรายแสดงความคิดเห็นจากการแสดงวิธีการร้องเพลงกล่อมเด็ก
- 2.5 ครูให้นักเรียนทำสารบันทึกในเชิงวิเคราะห์จากเนื้อเพลงและทำนองเพลงกล่อมเด็ก
- 2.6 ครูและนักเรียนช่วยกันตรวจสอบวิธีการเขียนสารบันทึกที่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์และคัดเลือกผลงานที่ดีในลำดับที่ 1-3 มอบรางวัล และนำผลงานไปแสดงไว้ที่ผ่านป้ายประกาศของโรงเรียน เพื่อให้นักเรียนและผู้สนใจได้อ่านและศึกษา

3. สถานที่

โรงเรียนวัดหนองปรัง อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี

4. ช่วงเวลา

ตามโอกาสที่เหมาะสม

5. การประเมินผล

5.1 จากการซักถามนักเรียน

5.2 สังเกตจากการอภิปราย

5.3 สังเกตจากการที่นักเรียนซักถามวิทยากร

5.4 สังเกตจากการแสดงความคิดเห็น

5.5 ตรวจสอบผลงานการเขียนสารบัญ์ที่กของนักเรียน

กิจกรรมที่ 4

ชื่อกิจกรรม การแข่งขันปริศนาคำทาย

1. จุดประสงค์

- 1.1. ให้นักเรียนได้มีโอกาสศึกษาปริศนาคำทายหรือปริศนาคำทายของชาวไทยทรงดำ
- 1.2. เพื่อให้นักเรียนได้รู้ถึงความเป็นมาและจุดประสงค์ของปริศนาคำทาย
- 1.3. เพื่อให้นักเรียนได้รู้คุณค่าและความสำคัญของแหล่งวัฒนธรรมและภูมิปัญญาชาวบ้าน
- 1.4. เพื่อให้นักเรียนได้รวบรวมปริศนาคำทายของชาวไทยทรงดำ และจัดเป็นหมวดหมู่

2. กิจกรรม

- 2.1. ครูและนักเรียนร่วมมือกันอภิปรายเกี่ยวกับปริศนาคำทายของชาวไทยทรงดำ
- 2.2. ครูแนะนำให้นักเรียนไปหาความรู้เรื่องปริศนาคำทายจากผู้รู้จากชุมชน
- 2.3. ครูให้นักเรียนรวบรวมปริศนาคำทายจากผู้รู้ในชุมชน
- 2.4. ครูให้นักเรียนนำปริศนาคำทายมาเล่นแข่งขันโดยแบ่งผู้เล่นออกเป็นสองฝ่าย
- 2.5. ครูมอบรางวัลให้แก่ฝ่ายที่ชนะการแข่งขัน
- 2.6. ให้นักเรียนรวบรวมปริศนาคำทายทั้งหมด จัดเป็นหมวดหมู่ และคัดลอกไว้ในสมุดรวมปริศนาคำทาย
- 2.7. ครูแนะนำให้นักเรียนคำนึงถึงความสะอาดเรียบร้อย การจัดรูปเล่ม และความถูกต้อง
- 2.8. ครูแนะนำให้นักเรียนมอบสมุดรวมปริศนาคำทายให้แก่ห้องสมุดโรงเรียน เพื่อให้ครูนักเรียน และผู้ที่มาใช้บริการห้องสมุดโรงเรียนได้ใช้ศึกษาค้นคว้า

3. สถานที่

- 3.1. ชุมชนวัฒนธรรมชาวไทยทรงดำ ตำบลหนองปรุง อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี
- 3.2. โรงเรียนวัดหนองปรุง

4. ช่วงเวลา

หลังจากเลิกเรียน ตามโอกาสที่เหมาะสม

5. การประเมินผล

- 5.1 สังเกตจากการอภิปราย
- 5.2 ตรวจสอบปริศนาคำทายที่นักเรียนรวบรวมและนำมาแข่งขัน
- 5.3 สังเกตจากการแข่งขันปริศนาคำทาย
- 5.4 ตรวจสอบผลงานจากสมุดรวมปริศนาคำทาย

กิจกรรมที่ 5

ชื่อกิจกรรม การชมงานประเพณีเส้นเฮือน

1. จุดประสงค์

- 1.1 เพื่อให้นักเรียนได้ศึกษาประเพณีเส้นเฮือน
- 1.2 เพื่อให้นักเรียนเข้าใจวัตถุประสงค์ และเหตุผลในการจัดงานประเพณีเส้นเฮือน
- 1.3 เพื่อให้นักเรียนตระหนักถึงคุณค่าและความสำคัญของแหล่งวัฒนธรรมและภูมิปัญญาของชาวบ้าน
- 1.4 เพื่อให้นักเรียนสามารถนำขั้นตอนของการจัดงานประเพณีเส้นเฮือนมาเรียบเรียงเป็นเรียงความได้อย่างถูกต้อง

2. กิจกรรม

- 2.1 ครูและนักเรียนร่วมกันสนทนาเรื่องทั่ว ๆ ไป
- 2.2 ครูแนะนำให้นักเรียนไปสัมภาษณ์ผู้รู้ในชุมชนเกี่ยวกับงานประเพณีเส้นเฮือน
- 2.3 ครูพานักเรียนไปร่วมงานและสังเกตขั้นตอนการจัดงานประเพณีเส้นเฮือนในชุมชน
- 2.4 ครูให้นักเรียนจดบันทึกขั้นตอนพิธีการในการจัดงานประเพณีเส้นเฮือน
- 2.5 ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายถึงงานประเพณีเส้นเฮือน
- 2.6 ครูกำหนดให้นักเรียนนำประเพณีเส้นเฮือนมาเรียบเรียงเป็นเรียงความให้ถูกต้องตามรูปแบบและหลักเกณฑ์
- 2.7 ครูตรวจเรียงความทุกฉบับ และคัดเลือกฉบับที่มีดี้อยู่คำสำนวนถูกต้องตามหลักเกณฑ์ที่ดี โดยมอบรางวัลให้แก่ผู้ที่อยู่ในลำดับ 1-3
- 2.8 นำผลงานที่ได้รับรางวัล จัดแสดงผลงานไว้ที่ป้ายประกาศของโรงเรียน เพื่อให้ครูและนักเรียนในโรงเรียนได้อ่านและศึกษา

3. สถานที่

- 3.1 ชุมชนวัฒนธรรมชาวไทยทรงดำ ตำบลหนองปรือ อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี
- 3.2 โรงเรียนวัดหนองปรือ

4. ช่วงเวลา

โอกาสที่ทีมงานประเพณีเส้นเอือน

5. การประเมินผล

- 5.1 โดยการซักถามนักเรียน
- 5.2 สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรมของนักเรียน
- 5.3 ตรวจสอบผลงานการเขียนเรียงความของนักเรียน

กิจกรรมที่ 6

ชื่อกิจกรรม รวมพลังอนุรักษ์ท้องถิ่น

1. จุดประสงค์

- 1.1 เพื่อให้นักเรียนรู้คุณค่าของชุมชน และท้องถิ่น
- 1.2 เพื่อให้นักเรียนรู้จักชุมชนที่อยู่อาศัยได้ดียิ่งขึ้น
- 1.3 เพื่อให้นักเรียนรู้ว่าสิ่งที่มีค่าน่าหวงแหนและอนุรักษ์ไว้สำหรับอนุชนรุ่นหลังนั้นคืออะไร
- 1.4 เพื่อให้นักเรียนรู้จักคิดหาวิธีการโน้มน้าวใจให้บุคคลอื่นคล้อยตาม
- 1.5 เพื่อให้นักเรียนสามารถเขียนเพื่อเชิญชวนโดยใช้ภาษา ถ้อยคำสำนวนที่ถูกต้อง และชัดเจน

2. กิจกรรม

- 2.1 ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปราย
- 2.2 ครูให้นักเรียนไปสำรวจสิ่งแวดล้อมในชุมชนที่อาศัยอยู่ และบันทึกข้อมูลไว้
- 2.3 นักเรียนนำข้อมูลไปสำรวจแล้วมาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อน ๆ ในชั้นเรียน
- 2.4 ครูให้นักเรียนคิดหาวิธีการและรูปแบบในการเขียนเชิญชวนและโน้มน้าวใจให้ช่วยกันรักษาและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม
- 2.5 ครูให้นักเรียนเขียนคำเชิญชวนโดยเลือกรูปแบบตามความพอใจ
- 2.6 ครูและนักเรียนช่วยกันคัดเลือกผลงานที่ใช้ได้และถูกรูปแบบ พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะแก้ไขให้ถูกต้อง
- 2.7 ครูนำผลงานที่คัดเลือกแล้วมอบให้แก่ทางโรงเรียนและชุมชนเพื่อเผยแพร่ต่อไป

3. ช่วงเวลา

ตามระยะเวลาและโอกาสที่เหมาะสม

4. สถานที่

- 4.1 ชุมชนวัดมณเฑียรชาวไทยทรงดำ ตำบลหนองปรือ อำเภอเขาชัยยศ จังหวัดเพชรบุรี
- 4.2 โรงเรียนวัดหนองปรือ

5. การประเมินผล

- 5.1 โดยการซักถามนักเรียน
- 5.2 สังเกตจากการไปสัมภาษณ์วิทยากรหรือผู้รู้ในชุมชน
- 5.3 สังเกตจากการที่นักเรียนอภิปราย และเล่าเรื่อง
- 5.4 ตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลที่นักเรียนได้มา
- 5.5 ตรวจสอบผลงานของนักเรียนได้แก่ บทความ คำขวัญ คำโฆษณา เรื่องความ
จดหมาย

กิจกรรมที่ 7

ชื่อกิจกรรม นิทานพื้นบ้านชาวไทยทรงดำ

1 จุดประสงค์

- 1.1 เพื่อให้นักเรียนตระหนักถึงคุณค่าของวัฒนธรรมอันควรอนุรักษ์และสืบสานเพื่ออนุชนรุ่นหลัง และมีความภูมิใจในผลงานที่บรรพชนได้สร้างสรรค์ไว้
- 1.2 เพื่อให้นักเรียนได้รู้ถึงวัตถุประสงค์ของการเล่านิทาน
- 1.3 เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้ขั้นตอนของการเขียนเรื่องเล่า
- 1.4 เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้ถึงขั้นตอนของการเขียนเรื่องเล่า
- 1.5 เพื่อให้นักเรียนสามารถเขียนเรื่องเล่าจากนิทานพื้นบ้านได้

2 กิจกรรม

- 2.1 ครูสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับวรรณกรรมพื้นบ้านประเภทนิทานที่มีอยู่ในชุมชน
- 2.2 ครูแนะนำให้นักเรียนไปสัมภาษณ์จากวิทยากรในชุมชน และให้บันทึกข้อมูลไว้
- 2.3 ครูให้นักเรียนนำนิทานพื้นบ้านมาเล่าให้เพื่อนในชั้นเรียนฟัง
- 2.4 ครูและนักเรียนช่วยกันเลือกนิทานพื้นบ้านที่น่าสนใจบางเรื่องประมาณ 3 เรื่อง
- 2.5 ครูให้นักเรียนเลือกนิทานที่สนใจเขียนเป็นเรื่องเล่า
- 2.6 ครูและนักเรียนตรวจผลงานการเขียนเรื่องเล่าของนักเรียนทุกคน และคัดเลือกเรื่องเล่าที่เขียนได้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ และใช้ภาษาได้สละสลวยน่าสนใจ จำนวน 1-3 เรื่องเรียงตามลำดับดีที่ได้ป้ายประกาศของโรงเรียน เพื่อให้ครูนักเรียน และผู้สนใจได้อ่านและศึกษา

3 ระยะเวลา

ตามระยะเวลาและโอกาสที่เหมาะสม

4 สถานที่

- 4.1 ชุมชนวัฒนธรรมชาวไทยทรงดำ ตำบลหนองปรือ อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี
- 4.2 โรงเรียนวัดหนองปรือ

5. การประเมินผล

- 5.1 จากการซักถามนักเรียน
- 5.2 สังเกตจากการไปสัมภาษณ์วิทยากรหรือผู้รู้ในชุมชน
- 5.3 สังเกตจากการที่นักเรียนเล่าเรื่อง
- 5.4 ตรวจสอบผลงานการเขียนเรื่องเล่าของนักเรียน

กิจกรรมที่ 8

ชื่อกิจกรรม สืบสานบรรพชน

1. จุดประสงค์

- 1.1 เพื่อให้นักศึกษามีความรู้เกี่ยวกับท้องถิ่นและความเป็นมาของชุมชนชาวไทยทรงดำ
- 1.2 เพื่อให้นักเรียนได้สนใจรักษาและสืบสานวัฒนธรรมอันทรงคุณค่าของชาวไทยทรงดำ
- 1.3 เพื่อให้นักเรียนสามารถถ่ายทอดประวัติความเป็นมาของชุมชนด้วยวิธีการเขียนโดยย่อได้
- 1.4 เพื่อให้นักเรียนมีโอกาสค้นคว้าประวัติความเป็นมาของชุมชน
- 1.5 เพื่อให้นักเรียนเขียนย่อความได้ถูกต้องตามรูปแบบและได้สาระสำคัญ

2. กิจกรรม

- 2.1 ครูและนักเรียนอภิปรายร่วมกัน
- 2.2 ครูมอบหมายให้นักเรียนช่วยกันค้นคว้าประวัติความเป็นมาของชุมชนจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ เช่น ห้องสมุด วิทยากร เอกสารโบราณ เป็นต้น และนำมาเล่าให้นักเรียนในชั้นเรียนฟัง หรือแสดงให้นักเรียนในชั้นเรียนได้ศึกษา
- 2.3 ครูให้นักเรียนช่วยกันลำดับความจากการฟังเรื่องที่ได้อ่าน
- 2.4 ครูให้นักเรียนเขียนย่อความจากเรื่องเล่าให้ถูกรูปแบบของการเขียนย่อความ
- 2.5 ครูและนักเรียนช่วยกันตรวจผลงาน และคัดเลือกผลงานที่ดีถูกต้องตามรูปแบบ และหลักเกณฑ์ ตามลำดับ 1-2-3 พร้อมทั้งให้การชมเชยโดยแสดงผลงานไว้ที่ป้ายประกาศของโรงเรียน เพื่อให้ครู นักเรียน และผู้สนใจได้อ่านและศึกษา

3. ระยะเวลา

ตามระยะเวลาและโอกาสที่เหมาะสม

4. สถานที่

- 4.1 ชุมชนวัฒนธรรมชาวไทยทรงดำ ตำบลหนองปรือ อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี
- 4.2 โรงเรียนวัดหนองปรือ

5. การประเมินผล

- 5.1 จากการซักถามนักเรียน
- 5.2 สังเกตจากการไปสัมภาษณ์วิทยากรหรือผู้รู้ในชุมชน
- 5.3 สังเกตจากการที่นักเรียนอภิปราย และเล่าเรื่อง
- 5.4 ตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลที่นักเรียนได้มา
- 5.5 ตรวจสอบผลงานของนักเรียน ได้แก่ ข้อมูล เนื้อหาสาระ และบทยอความ

กิจกรรมที่ 9

ชื่อกิจกรรม ประเพณีและพิธีกรรม

1 จุดประสงค์

- 1.1. ให้นักเรียนได้มีโอกาสศึกษาประเพณีและพิธีกรรมต่าง ๆ ของชาวไทยทรงดำ
- 1.2. เพื่อให้นักเรียนได้รู้ถึงความเป็นมาและจุดประสงค์ของประเพณีและพิธีกรรมต่าง ๆ
- 1.3. เพื่อให้นักเรียนได้รู้คุณค่า และความสำคัญของแหล่งวัฒนธรรมและภูมิปัญญาชาวบ้าน
- 1.4. เพื่อให้นักเรียนได้รวบรวมประเพณีและพิธีกรรมต่าง ๆ ของชาวไทยทรงดำ
- 1.5. เพื่อให้นักเรียนได้นำประเพณีและพิธีกรรมที่รวบรวมได้มาเขียนเรียบเรียงเป็นรายงานทางวิชาการได้อย่างถูกวิธี

2 กิจกรรม

- 2.1. ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายถึงประเพณีและพิธีกรรมของชาวไทยทรงดำ
- 2.2. ครูแนะนำให้นักเรียนไปหาความรู้เกี่ยวกับประเพณี และพิธีกรรมจากแหล่งข้อมูลในชุมชน เช่น วิทยากรในชุมชน สังเกตและจดบันทึกในขณะจัดงาน วรรณกรรมลายลักษณ์ต่าง ๆ เป็นต้น
- 2.3. ครูแนะนำให้นักเรียนแบ่งหมวดหมู่ของประเพณีและพิธีกรรม เช่น ประเพณีเกี่ยวกับครอบครัว ได้แก่ การเส้นเชื่อน เวนตง การแบ่งขวัญ พิธีเส้นแม่ต พิธีศพ เป็นต้น ประเพณีเกี่ยวกับสังคม เช่น ประเพณีลงขวง ประเพณีอื่นคอน เป็นต้น เพื่อจะได้สะดวกต่อการเรียบเรียงรายงาน
- 2.4. ครูแบ่งกลุ่มนักเรียนให้ค้นคว้าและเขียนรายงานตามหมวดหมู่ที่ได้จัดไว้
- 2.5. ครูแนะนำให้นักเรียนคำนึงถึงภาษาที่ใช้ การอ้างอิง ความเป็นระเบียบ การจัดรูปเล่ม และความถูกต้อง
- 2.6. ครูตรวจผลงานพร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะแก้ไข
- 2.7. ครูคัดเลือกผลงานที่ใช้ได้เพื่อจัดนิทรรศการ และมอบหมายให้แก่ห้องสมุดโรงเรียน เพื่อให้ครู นักเรียนและผู้สนใจได้ใช้ศึกษาค้นคว้า

3. ระยะเวลา

ตามระยะเวลาและโอกาสที่เหมาะสม

4. สถานที่

- 4.1 ชุมชนวัฒนธรรมชาวไทยทรงดำ ตำบลหนองปรุง อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี
- 4.2 โรงเรียนวัดหนองปรุง

5. การประเมินผล

- 5.1 จากการซักถามนักเรียน
- 5.2 สังเกตจากการไปสัมภาษณ์วิทยากรหรือผู้รู้ในชุมชน
- 5.3 สังเกตจากการที่นักเรียนอภิปราย
- 5.4 ตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลที่นักเรียนได้มา
- 5.5 ตรวจสอบวิธีการเรียบเรียงเนื้อหา การใช้ภาษา การอ้างอิง และความถูกต้องตามรูปแบบ

กิจกรรมที่ 10

ชื่อกิจกรรม นิทรรศการวัฒนธรรมของชุมชน

1. จุดประสงค์

- 1.1 เพื่อให้นักเรียนได้รู้จักวัฒนธรรมประเพณีและความเป็นมาของชุมชน
- 1.2 เพื่อให้นักเรียนรู้คุณค่า และตระหนักถึงภูมิปัญญาชาวบ้านที่ได้สร้างสรรค์วัฒนธรรมอันดีงามของชุมชนไว้ให้เป็นมรดกแก่อนุชนรุ่นหลัง
- 1.3 เพื่อให้นักเรียนได้สืบสานวัฒนธรรมประเพณีที่บรรพชนได้อนุรักษ์ไว้มาเผยแพร่ให้อนุชนรุ่นหลังได้ศึกษาอย่างถูกวิธี
- 1.4 เพื่อให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในชุมชนมากยิ่งขึ้น โดยชักนำชุมชนเข้ามามีบทบาทต่อการเรียนการสอนในโรงเรียน
- 1.5 เพื่อให้นักเรียนมีโอกาสได้ศึกษาถึง ประวัติความเป็นมาของชุมชน โครงสร้างทางสังคม วัฒนธรรม ประเพณี พิธีกรรม ค่านิยมและความเชื่ออย่างแท้จริง
- 1.6 เพื่อให้นักเรียนมีโอกาสจัดนิทรรศการ เป็นการแสดงผลงานที่นักเรียนได้ไปศึกษาค้นคว้ามาจากชุมชน

2. กิจกรรม

- 2.1 ครูและนักเรียนร่วมกันสนทนาถึงสิ่งที่ควรศึกษาในชุมชน
- 2.2 ครูแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ ให้ไปศึกษาเรื่องราวในชุมชนตามหัวข้อที่กำหนดให้
- 2.3 ครูให้นักเรียนนำผลงานของการไปศึกษาเรื่องราวจากชุมชนมาอภิปรายในชั้นเรียน
- 2.4 ครูให้คำแนะนำแก้ไขผลงานที่นักเรียนนำมาแสดงในชั้นเรียน
- 2.5 ครูให้นักเรียนเตรียมวางโครงการในการจัดนิทรรศการจากผลของการไปศึกษาจากชุมชน และจากผลงานการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรซึ่งเป็นผลงานของนักเรียนที่ผ่านมากแล้วทั้งหมด

- 2.6 ครูให้คำแนะนำและตรวจสอบโครงการที่นักเรียนได้จัดเตรียมไว้ให้ถูกต้องและเหมาะสม
- 2.7 ครูให้นักเรียนเตรียมสถานที่โดยทำหนังสือขออนุญาตจากอาจารย์ใหญ่
- 2.8 ครูให้นักเรียนช่วยกันจัดนิทรรศการ โดยครูเป็นผู้ให้คำปรึกษา
- 2.9 ครูให้นักเรียนเตรียมการในพิธีเปิดนิทรรศการ เช่น การทำหนังสือเชิญประธาน แขกผู้มีเกียรติ คำกล่าวในพิธีเปิดนิทรรศการ เป็นต้น
- 2.10 ครูมอบหมายให้นักเรียนเขียนรายงานผลการจัดกิจกรรม และนิทรรศการทั้งหมด

3. ระยะเวลา

หลังจากเสร็จสิ้นการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรทุกกิจกรรม

4. สถานที่

- 4.1 ชุมชนวัฒนธรรมชาวไทยทรงดำ ตำบลหนองปรือ อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี
- 4.2 โรงเรียนวัดหนองปรือ

5. การประเมินผล

- 5.1 จากการซักถามนักเรียน
- 5.2 สังเกตจากการไปสัมภาษณ์วิทยากรหรือผู้รู้ในชุมชน
- 5.3 สังเกตจากการที่นักเรียนอภิปราย และเล่าเรื่อง
- 5.4 ตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลที่นักเรียนได้มา
- 5.5 สังเกตจากความร่วมมือในการทำงาน
- 5.6 สังเกตจากการดำเนินงานในการจัดนิทรรศการ
- 5.7 สังเกตจากผลงานที่ได้นำมาแสดงในการจัดนิทรรศการ
- 5.8 ตรวจสอบจากรายงานผลการจัดกิจกรรมและการจัดนิทรรศการ

ภาคผนวก ช
สูตรที่ใช้สำหรับการทดลอง

สูตรที่ใช้สำหรับการทดลอง

การทดสอบค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม ที่เกี่ยวข้อง (Correlated Samples or Dependent Samples)

การทดสอบแบบนี้ใช้กับข้อมูลที่ได้จากการสอบวัดจากกลุ่มตัวอย่างเดียวกัน 2 ครั้ง (Test-retest or paired measurement)

จากสูตร $r = \frac{D}{\sqrt{nD^2 + (\sum D)^2}}$

$$\sqrt{nD^2 + (\sum D)^2}$$

$$n - 1$$

แทนค่า

$$r = \frac{237}{\sqrt{34(2,263) + (237)^2}}$$

$$\sqrt{34(2,263) + (237)^2}$$

$$(34 - 1)$$

$$= \frac{237}{\sqrt{76,642 + 56,169}}$$

$$\sqrt{76,642 + 56,169}$$

$$33$$

$$= \frac{237}{\sqrt{20,773}}$$

$$\sqrt{20,773}$$

$$33$$

$$= \frac{237}{\sqrt{629,4848}}$$

$$\sqrt{629,4848}$$

$$= \frac{237}{25,0995}$$

$$25,0995$$

$$r = 9,4452$$

$$= 0,94$$

ค่าความสัมพันธ์

ภาคผนวก ฅ
ผลการเรียนของนักเรียน

แบบใบประเมินผลการเขียน

หัวข้อที่ควรพิจารณา	ดีมาก	ดี	พอใช้	เกือบ พอใช้	ต้อง แก้ไข	คำวิจารณ์ ข้อเสนอแนะ
---------------------	-------	----	-------	----------------	---------------	-------------------------

เนื้อเรื่อง

แนวคิด
การจัดระเบียบความคิด
การอ้างเหตุผล
การขยายความและความชัดเจน

การใช้ภาษา

ระดับของภาษา
คำและประโยค
การเขียนย่อหน้า
การใช้สำนวนโวหาร ฯลฯ

รูปแบบ

ใช้พิจารณาเฉพาะการเขียน
ที่มีรูปแบบแน่นอน

กลไกประกอบการเขียน

ได้แก่ วรรคตอน ลายมือ
สะกดการันต์ ความสะอาด
เรียบร้อย ฯลฯ

ภาคผนวก ญ
ผลการเรียนของนักเรียน

- 4.3.3 สำหรับข้อคะแนนที่ได้จากการประเมินคุณลักษณะของนักเรียน ให้ใส่คุณลักษณะที่จะวัดไว้ในช่องที่กำหนดให้ วิธีการประเมินผลให้สังเกตพัฒนาการในแต่ละพฤติกรรม ตั้งแต่ต้นภาคเรียนถึงปลายภาคเรียน แล้วจึงสรุปให้คะแนน

คะแนนคุณลักษณะ					รวมคะแนน
รับผิดชอบ	มีวินัย	ซื่อสัตย์			
4	3	3			10

- 4.4 ให้รวมคะแนนรายจุดประสงค์ก่อนวัดผลกลางภาคและหลังวัดผลกลางภาค คะแนนวัดผลกลางภาค และคะแนนด้านคุณลักษณะที่จะประเมิน แล้วกรอกในช่องรวมคะแนนระหว่างภาคเรียน
5. การบันทึกการประเมินผลปลายภาคเรียน อาจบันทึกคะแนนแยกเป็นรายจุดประสงค์เหมือนคะแนนวัดผลกลางภาคก็ได้
6. รวมคะแนนระหว่างภาคเรียน และคะแนนปลายภาคเรียน กรอกในช่อง “รวมคะแนนทั้งหมด”
7. เปลี่ยนคะแนนที่ได้เป็นระดับผลการเรียน โดยอาจใช้ช่วงระดับผลการเรียนดังนี้

ระดับผลการเรียน	ความหมาย	ช่วงคะแนนเป็นร้อยละ (โดยประมาณ)
4	ผลการเรียนดีมาก	80 - 100
3	ผลการเรียนดี	70 - 79
* 2	ผลการเรียนปานกลาง	60 - 69
1	ผลการเรียนผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำที่กำหนด	50 - 59
0	ผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ	0 - 49

8. สรุปผลการเรียนที่ได้ครั้งแรก ซึ่งอาจเป็น 4, 3, 2, 1, 0 หรือ ผลการเรียน มส หรือ ร ไว้ในช่องสรุปผลการเรียน (ในหน้าแรก)

- หมายเหตุ 1. สมุดประเมินผลรายวิชานี้ ใช้ได้ทั้งระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย โดยให้เติมคำว่า “ต้น” หรือ “ปลาย” และ “ด” หรือ “ป” แล้วแต่กรณีในช่องที่กำหนดให้ในหน้าแรก
2. หากสถานศึกษาได้มีการวัดผลกลางภาคมากกว่า 1 ครั้ง ให้ปรับช่องกรอกคะแนนได้ตามความเหมาะสม

ร.ร. / ลำดับ	ชื่อ - สกุล	ภาคเรียน 1	ภาคเรียน 2	ภาคเรียน 3	ภาคเรียน 4	ภาคเรียน 5	ภาคเรียน 6	ภาคเรียน 7	ภาคเรียน 8	ภาคเรียน 9	ภาคเรียน 10	เฉลี่ย
94	นายประสิทธิ์ สายงาม	6	6	8	6	7	6.5	7	6	6	7	6.5
90	นายเปรม คำโพธิ์	8	8	9.5	7	6	7	7	6	6	8	7.2
97	นายสุวิทย์ เพชรพิทักษ์	6	7.5	7	8	8	6	7	6	7	8	7.0
91	นายสุวัฒน์ ทองหล่อ	8.5	9	7	6	8	7	7	7	6	7	7.2
92	นายสมคิด รุ่งงาม	7	7	5	6	8	6	6	5	7	6	6.3
94	นายสันติ จุฑาร่างงาม	8	8	8	7	7	6	7	7	9	8	7.5
90	นายอนุชา นุชทอง	6	-	5	7	7	7	7	5	7	6	5.7
92	นายสาธิต แพรง	7	8	6	6	7	7	7	6	6	7	6.7
93	นายนิมิตร หงษ์ภูเหล็ก	8	5	5	7	6	7	7	6	7	8	6.6
94	นายนิษฐา กอบคำ	7	8	7	8	8	8.5	7	7	6	7	7.3
94	นายวิรัชชัย จันทรมอม	8	8	8.5	7	8	6	-	6	9	8	6.8
95	นายวิภาส มีสิทธิ์	8	7	7	6	7	6	7	6	8	7	6.9
99	นายมนัส สันปรานี	7	8	6	6	7	7	8	7	7	7	7.0
93	น.ส.อารีย์ เจริญงาน	8	8	8	7	8	8	7	7	9	8	7.8
95	น.ส.ศรีเมือง ยอดทอง	8	9	8	7	8.5	9	8	8	7	7	7.9
93	น.ส.ภักดี เอี่ยมพิทักษ์	8	8.5	8	8	9.5	7.5	7	9	7	7	7.9
97	น.ส.พัศฎิณี แสงวงษ์	8	8	7.5	6.5	8	7.5	8	6	7	6	7.2
98	น.ส.เรณู แหวงนางสี	7	8	7	7	8	6	7	5	8.5	6	6.9
99	น.ส.สรอมลัทธิกา เจริญเวียง	8	8	7	8	7	8	9	7	7	7	7.6
92	น.ส.อุไรวรรณ จุฑาร่างงาม	8	7.5	9	8	8	8	9	8	7	8	8.0
97	น.ส.ลภาวิไล แก้วพันธ์	8	7	8	7	8	7	6	6	8	7	7.1
96	น.ส.ศุภดาว จิตใส	8.5	8	8	7	8	8	9	6	7	7	7.6
99	น.ส.ศิริวรรณ ลุณาวงษ์	7	7	6	6	7	8	7	5	8	6	6.1
93	น.ส.โชนิณี หงษ์ทอง	6	7	6	7	8	6	7	7	9	7	7.1
93	น.ส.ประภาภรณ์ วิไล	6	7	7	8	7	7	7	6	7	7	6.8
99	น.ส.เอื้องไพล เกษมศักดิ์	9	7.5	6	7	8	6	9	6	7	8	7.2
94	น.ส.จันทร์พร เจริญทรัพย์	7	8	7	7	8	6	7	7	8	6	7.1
94	น.ส.จิราภรณ์ แดงอักษร	6	6	5	6	7	6	8	5	8.5	8	6.5
99	น.ส.ปณิศา เจริญงาน	7	8	8	7	9	7	8	7	9	7	7.1
94	น.ส.นวลน้อย จันทิ	7	7	7	6	8	6	6	8	8.5	7	7.1
90	น.ส.อุษุภา เกษมสาธา	7	7	6	6	7	6	7	6	8.5	6	6.6
94	น.ส.อรอนงค์ นามะ	8	-	6	7	7	8	7	6	7	6	6.6
94	น.ส.อารีย์ ลุณาวงษ์	7	7	7	6	8	6	8	5	8	7	6.6
94	นางนพพร แสงสว่าง	6	7.5	6	7	6	7	7	7	7	8	6.6

แผนรายจุดประสงค์ : คะแนนวัดผลกลางภาค : คะแนนคุณลักษณะ = 50 : 20 : 30

ชื่อผู้วัดผลกลางภาค	รวมคะแนน	คะแนนคุณลักษณะ					รวมคะแนน	รวมคะแนนระหว่างภาคเรียน	ปลายภาคเรียน					รวมคะแนนปลายภาคเรียน	รวมคะแนนทั้งหมด	ระดับผลการเรียน	หมายเหตุ
		คะแนนวัดผลปลายภาค							จุดประสงค์ที่/คะแนน								
		1	2	3	4	5			1	2	3	4	5				
	15						60							40	100		
	11	7	7	7	7	8	7	40						27	67	2	
	10	7	7	7	8	8	7	41						27	68	2	
	10	7	7	7	7	8	7	35						27	65	3	
	12	8	8	8	8	8	8	44						28	72	3	
	11	7	7	7	8	8	7	31						25	63	2	
	12	7	7	7	7	8	7	40						32	72	3	
	10	7	7	7	7	8	7	39						21	60	2	
	12	7	7	7	7	8	7	42						22	64	3	
	7	7	7	6	7	8	6	32						26	64	2	
	13	8	8	8	8	8	8	45						28	75	3	
	12	7	7	7	7	8	7	44						21	75	3	
	10	7	7	7	7	8	7	40						26	66	2	
	12	7	7	7	6	8	7	39						27	66	2	
	10	8	8	8	8	8	8	31						24	63	2	
	12	8	8	8	8	8	8	43						21	67	2	
	12	7	8	8	8	8	8	43						26	67	2	
	12	7	7	7	7	8	7	42						28	70	3	
	10	7	7	7	7	8	7	35						27	62	2	
	12	8	8	8	8	8	8	43						27	70	3	
	10	7	7	7	8	8	7	42						29	71	3	
	12	7	7	7	7	8	7	42						21	63	2	
	13	8	8	8	8	8	8	46						27	73	3	
	11	7	7	7	7	8	7	37						20	59	1	
	10	6	7	7	7	8	7	37						26	63	2	
	10	7	7	7	7	8	7	38						24	62	2	
	12	7	8	8	8	8	8	43						28	71	3	
	11	7	7	7	8	8	7	39						28	67	2	
	10	7	7	7	7	8	7	37						23	60	2	
	12	7	7	7	7	8	7	35						26	61	2	
	12	7	7	7	7	8	7	40						23	63	2	
	11	6	6	6	7	8	6	36						21	57	1	
	12	7	7	7	8	8	7	42						25	65	2	
	10	6	7	7	7	8	7	36						25	61	2	

อัตราส่วนคะแนนระหว่างภาค : ปลายภาค = :

คะแนนรายจุดประสงค์ก่อนวัดผลกลางภาค										ระหว่างภาคเรียน														
										คะแนนวัดผลกลางภาค										รวมคะแนน	คะแนน สอบกลาง ภาค	คะแนน		
จุดประสงค์ที่/คะแนน										จุดประสงค์ที่/คะแนน												รวมคะแนน	คะแนน สอบกลาง ภาค	จุด
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	รวม	สอบ			1
10	10	10								18										20		10	10	10
6	8	7								10										12		7	7	7
6	7	6								10										15		7	6	7
5	6	5								8										15		5	7	7
6	8	8								11										11		7	7	8
6	7	6								10										14		8	7	8
6	6	7								10										11		9	7	7
6	5	7								10										11		6	6	7
5	7	7								10										11		8	7	7
5	6	5								8										9		7	7	7
8	8	4								13										14		8	8	9
6	6	6								11										13		4	8	8
6	6	7								12										11		8	7	7
6	6	6								11										10		9	7	7
6	7	9								12										13		8	9	7
8	8	9								13										11		7	9	7
7	8	7								11										8		8	9	7
8	7	9								12										9		8	9	7
6	7	7								10										12		8	9	7
7	7	7								11										10		8	9	7
6	9	9								13										9		8	9	7
6	7	8								12										8		6	9	7
9	7	9								14										8		8	9	7
6	7	6								10										10		8	9	7
7	6	5								9										11		8	9	7
7	6	6								10										12		7	7	7
6	7	9								12										14		8	9	7
5	8	8								11										8		8	8	8
6	6	5								9										10		7	9	7
5	8	9								11										13		6	7	7
6	9	9								12										11		6	8	8
6	7	6								10										9		6	6	6
7	7	8								12										13		8	7	7
7	9	8								12										12		6	8	8
7	8	7								10										11		7	8	8

แผนรายจุดประสงค์ : คะแนนวัดผลกลางภาค : คะแนนคุณลักษณะ = 30 : 30 : 11

วัดผลกลางภาค	รวมคะแนน	คะแนนคุณลักษณะ					รวมคะแนน	รวมคะแนนระหว่างเรียน ระหว่างภาค	ปลายภาคเรียน		รวมคะแนน ปลายภาคเรียน	รวมคะแนน ทั้งหมด	ระดับผลการเรียน	หมายเหตุ
									คะแนนวัดผลปลายภาค					
		วินัย	ใฝ่เรียน	ใฝ่รู้	มีวินัย	มีวินัย			จุดประสงค์ที่/คะแนน	คะแนน				
	15	10	10	10	10	10	60			40	100			
	11	7	8	7	7	8	7	40		32	72	3		
	10	8	8	8	8	8	8	43		32	75	3		
	11	7	6	7	7	8	7	39		31	70	3		
	11	8	6	8	8	8	8	41		32	73	3		
	11	8	8	8	8	8	8	43		31	74	3		
	11	7	8	7	7	8	7	39		30	69	2		
	7	7	8	7	7	8	7	37		31	68	2		
	11	8	8	7	8	8	8	40		33	73	3		
	10	7	6	8	7	8	8	36		32	68	2		
	12	8	8	8	8	8	8	41		32	73	3		
	13	7	6	7	7	8	7	44		31	75	3		
	11	7	8	7	7	8	7	31		27	70	3		
	12	7	8	8	7	8	8	40		34	74	3		
	13	8	8	8	8	8	8	45		33	78	3		
	12	8	8	8	8	8	8	44		34	78	3		
	13	8	8	8	8	8	8	40		33	73	3		
	12	8	8	8	8	8	8	41		32	73	3		
	13	8	8	7	8	8	8	43		31	74	3		
	12	8	8	8	8	8	8	41		33	74	3		
	13	8	8	8	8	8	8	43		31	74	3		
	13	8	8	8	8	8	8	41		33	74	3		
	13	8	8	8	8	8	8	43		34	77	3		
	12	8	8	8	8	8	8	40		30	70	3		
	12	7	6	7	8	8	8	40		32	72	3		
	12	7	8	7	7	8	7	41		33	74	3		
	12	8	8	8	8	8	8	46		32	78	3		
	12	8	6	8	8	8	8	31		31	70	3		
	11	7	8	7	7	8	7	37		30	67	2		
	10	8	8	8	8	8	8	42		28	70	3		
	11	8	8	8	8	8	8	41		32	73	3		
	9	7	8	7	7	8	7	37		34	71	3		
	12	8	8	8	8	8	8	44		33	76	3		
	11	8	8	7	8	8	8	43		30	70	3		
	11	8	7	7	7	8	8	40		26	66	2		
										1074				
										3152				

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช
สำนักบรรณสารสนเทศ

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ นายไพรัช ชื่อสกุล แก้วเย็น

ที่อยู่ปัจจุบัน 59 หมู่ 4 ตำบลโพไร่หวาน อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี

สถานที่ทำงาน โรงเรียนวัดทองนพคุณ ตำบลบางจาก อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี

ตำแหน่ง อาจารย์ 2 ระดับ 7

วุฒิการศึกษา ครุศาสตรบัณฑิต (ภาษาไทย) สถาบันราชภัฏเพชรบุรี ปีการศึกษา 2524